

Giới thiệu Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừ Non

Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừ Non truyện ngôn tình của tác giả Mê Đồ Vong Giả đã mang đến hai nhân vật với hai hình tượng đầy thú vị, những tình huống truyện trở trêu diễn ra.

Câu chuyện mang nội dung nhẹ nhàng, diễn biến một cách tự nhiên, vừa hài hước nhưng vẫn mang chút trầm buồn chứa đựng những thông điệp đầy ẩn ý sâu sắc xung quanh tình yêu của hai nhân vật chính.

Nó đã lớn lên bên cạnh sự chăm sóc tận tình của anh suốt mười năm qua, tình cảm càng ngày càng được vun đắp nhưng khi hai người ở hai thế giới khác nhau khiến khoảng cách lớn dần lên, liệu đây là cái kết đẹp cho chuyện tình của cả hai.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừ Non* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Khoá dạy giáo dục thể chất (chuyên đề về phái nữ)

Cho tới bây giờ, Tiểu Dương vẫn còn nhớ rõ tiết học đầu tiên mà thầy giáo Sói hoang dạy cô về "khóa giáo dục thể chất", lúc thầy Sói hoang dạy thì thầy ấy cực kì nghiêm túc. . .

Danh ngôn của thầy Sói hoang: "Kinh nghiệm là kiến thức tốt nhất để giảng dạy".

Ngày đó, sau khi ăn cơm tối xong, Tiểu Dương còn chưa thay đồng phục đã ôm lấy quyển sách giáo khoa ‘giáo dục thể chất’, định đi tới nhà anh Sói hoang sát vách. Cô vừa mang giày, vừa nói to về phía phòng bếp: "Mẹ ơi, con đến nhà anh Sói, nhờ anh ấy chỉ bài tập đây."

Mẹ của Tiểu Dương dùng khăn giấy lau đôi tay ướt nhẹp, đến cạnh Tiểu Dương: "Dương Dương à, đến tháng chín thì con phải gọi Vệ Vũ là thầy giáo, đừng gọi nó là anh Sói hoang như trước nữa, nhớ chưa?"

Sau khi Vệ Vũ trưởng thành thì có thói quen cưỡi xe moto địa hình, vì vậy Tiểu Dương gọi anh là anh Sói hoang.

Hai nhà Vệ - Dương là hàng xóm cũ, Vệ Vũ và Tiểu Dương hơn kém nhau mười tuổi, nhưng lúc Dương Dương còn nhỏ, Vệ Vũ đã luôn chăm sóc cô bé, nên Dương mẹ rất yên lòng khi để Dương Dương đến nhà họ Vệ chơi.

"Èo ơi, anh Sói mà làm thầy thì chỉ biết dạy hư học sinh thôi, anh ấy luôn liếc mắt đưa tình với mấy nữ sinh đấy mẹ!" Đồ Sói hoang thoải tha, tự nhiên lại chạy đến trường cấp 3 nữ sinh làm thầy giáo, Dương Dương không thích các nữ sinh vây quanh anh Sói của cô!

Con bé này lắm bả cái quái gì vậy?

"Con đi đi, nhớ nha, nếu thằng bé đang soạn bài thì cấm con làm phiền nó đấy!"

"Con biết mà! Con hỏi xong sẽ về ngay. Con đi đây, bái bai."

.....

Vệ Vũ ngồi trong phòng khách, nhìn đồng hồ điện tử trên vách tường, đã tám giờ rồi mà con bé vẫn chưa tới, có chuyện gì chẳng?

Anh vô tình nhìn thấy bảng điểm môn giáo dục thể chất của con bé cực kì tệ, nên đặc biệt kèm Tiểu Dương về môn này, chẳng lẽ con bé lười học nên không tới? Đột nhiên, chuông cửa vang lên "Leng keng!"

Vệ Vũ vội vàng ra mở cửa.

Lúc này, một cánh cửa mở rộng ra, Tiểu Dương lập tức nhào vào trong ngực Vệ Vũ. "Thầy Sói hoang, em tới học kèm rồi nè!" Thích thật, lồng ngực của anh Sói hoang vừa ấm lại vừa thơm.

Hương thơm của cơ thể thiếu nữ tạo nên một kích thích mạnh mẽ, ngay lập tức làm Vệ Vũ "dừng lều trại" lên! Rất tốt, đợi đấy, lát nữa mình phải trị con cừu hư này mới được!

Tiện tay đóng lại cánh cửa, anh vội vàng kéo Tiểu Dương ra khỏi ngực, cầm tay cô đi vào phòng. "Đi thôi, chúng ta bắt đầu học nào."

"Giáo viên giới hạn phần nào để ôn thi vậy?" Vệ Vũ để Tiểu Dương ngồi vào bàn học bằng gỗ của mình, sau đó anh kéo một cái ghế khác, ngồi xuống bên cạnh cô.

"À chương 14, cấu tạo của thân thể á! Hix, anh Sói à, em đọc hết cả chương mà không hiểu trên sách viết gì nữa, với lại thầy giáo cũng không nói kĩ, mấy đứa con trai trong lớp cứ cười hoài, rồi thầy bảo bọn em về nhà tự học." Vì học không hiểu nên bài thi của Tiểu Dương bị điểm kém.

Hừ, mọi người ai nhìn một phát cũng hiểu luôn, chỉ có cừu con ngốc nghếch anh nuôi là không hiểu, xem ra anh phải dạy nó tốt hơn mới được!

Anh quay ghế để Tiểu Dương đối diện với mình, Vệ Vũ nói: "Không sao, anh sẽ chỉ em từng bước! Đầu tiên là em dùng hai tay cầm lấy ghế, hít một hơi thật sâu."

Tiểu Dương ngoan ngoãn làm theo, hít một hơi thật sâu, bộ ngực xinh xắn cao vút lên. Vệ Vũ dùng hai bàn tay to nhẹ nhàng ấn nhẹ vào áo sơ mi trắng. Tiểu Dương lập tức túm lấy bàn tay của Vệ Vũ, hét âm lên: "Anh Sói hoang kia, anh định làm gì thế hả?" Đây không phải hành động của những kẻ dám dè dè tiện sao?

Vệ Vũ dụ dỗ "Anh đang dạy học mà, ngoan, tin thầy Sói hoang đi, thầy không hại Tiểu Dương đâu. Đây là phương pháp giảng dạy đặc biệt của anh, chỉ cần em ngoan ngoãn phối hợp là được, nhất định điểm của em sẽ cao. Bây giờ hai tay chống lên ghế nào."

Tiểu Dương nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn nghe lời.

"Ừ, Tiểu Dương thật ngoan, anh Sói thích Tiểu Dương nhất đấy!" Cách lớp áo sơ mi trắng, hai tay Vệ Vũ cầm lấy cặp ngực của Tiểu Dương, từ từ xoa nắn "Tiểu Dương, thứ anh đang động vào là bộ ngực của em, còn gọi là vú, đây là nơi sản sinh ra sữa tươi để ba-bý uống." Vệ Vũ thành thạo cời đi ba cú áo, nhìn thấy dưới chiếc áo ngực màu hồng là bộ ngực trắng như tuyết kia.

Sao anh Sói lại cời áo mình ra thế nhỉ? Tiểu Dương vội vàng lên tiếng ngăn lại "Không được, a...a! A!" Vệ Vũ kéo một phần áo lót bên phải ra, cúi xuống, đầu lưỡi xoay vòng vòng trên núm vú, sự sung sướng xa lạ đột nhiên xuất hiện làm Tiểu Dương không khỏi kêu lên thành tiếng.

Tay trái Vệ Vũ đưa xuống, ngón tay giữa khẽ dùng sức, xoa nắn cặp vú đủ mọi hướng, sau đó lại xoay tròn núm. Vừa bóp vừa nói: "Tiểu Dương, lúc phái nữ vui sướng thì đầu vú sẽ sưng lên."

"Ừ, um, thật... kỳ quái. Cảm giác. . . , a, dùng, dùng, dùng cần..." Tiểu Dương lần đầu tiên trải nghiệm loại cảm giác thoải mái này, toàn thân nóng rực, bộ ngực to nặng, ý nghĩ choáng váng, hoàn toàn không biết gì, chỉ có thể thuận theo cảm giác mà rên rỉ.

Nghe giọng Tiểu Dương rên rỉ vì nhiễm tình dục, Vệ Vũ cảm thấy thật thoải mái, trước kia anh vẫn mơ mộng đến chuyện Tiểu Dương rên rỉ, quả nhiên vừa đáng yêu lại vừa êm tai. Khi thì anh bóp, khi thì cắn bộ ngực, thỉnh thoảng dùng đầu lưỡi linh hoạt liếm láp. Hai tay với vào váy dài, vuốt ve cặp chân Tiểu Dương, còn đem đùi Tiểu Dương nâng lên.

Trông mắt Vệ Vũ tràn đầy tình dục, anh nhìn chăm chăm vào quần lót màu trắng của Tiểu Dương

"Không được... Không. . . dùng xem..." Thật kỳ quái, nơi dùng để tiểu ấy tự nhiên lại tiết ra thứ dính dính, thấm ướt cả đáy quần, đúng là mất mặt.

Không để ý tới việc Tiểu Dương phản đối, cách đáy quần đã ướt át của Tiểu Dương, ngón tay Vệ Vũ không ngừng xoa nắn âm huyết, làm cho dịch nhờn tiết ra nhiều hơn.

"Đây là bộ phận sinh dục của nữ, còn gọi là âm đạo, lúc phụ nữ vui sướng sẽ tiết ra dịch nhờn đặc biệt, chuyện này là chuyện thường. Còn đây là âm hạch, tuy nhỏ nhưng cực kì mẫn cảm, càng xoa càng cứng." Vì Vệ Vũ phải kìm chế người anh em phía dưới đang gào thét, nên giọng nói có chút trầm thấp. Theo động tác âu yếm của Vệ Vũ, âm hạch của Tiểu Dương bắt đầu tràn ngập sung sướng, Vệ Vũ thấy thế, đem ngón tay cái và ngón trỏ trên chạc âm hạch, dùng sức xoay, day, kẹp, nắn, không ngừng làm khó dễ viên trân châu nhỏ ấy.

Tiểu Dương cảm giác dịch nhờn sắp làm cả cái quần lót ẩm ướt. Cô thật sự không thể không thừa nhận loại sung sướng này cực kì thoải mái, chỉ có thể rên rỉ "A...a, dùng tay. . . ừ... ừ, em. . . em. . . Chịu không. ừ...ừ. . ." Thật sự không thể chịu đựng thêm nữa, Tiểu Dương đành phải khóc ra tiếng, loại sung sướng này khiến cô thật sự không chịu nổi được, giống như sung sướng muốn chết luôn!

Nghe được tiếng khóc của Tiểu Dương, Vệ Vũ không đồng tình hay thương hại gì, ngược lại, đầu lưỡi gia tốc khiêu khích hai hạt đậu đỏ trước ngực, tay không ngừng kích thích viên trân châu kia, cách một lớp vải, ngón giữa của tay trái xâm nhập vào âm huyết, nhẹ nhàng xoa nắn, dùng tay ma sát âm đạo.

"A! Không. . . Không được. . . !" Tiểu Dương đã muốn đạt tới cực điểm, tiểu huyết của cô không ngừng run run, cao trào đến khiến cho miệng Tiểu Dương rung lắc, từ lỗ huyết nhỏ nhỏ trào ra dịch nhờn.

Liếm thứ dính dính trên tay, Vệ Vũ tới gần bên tai Tiểu Dương, nói: "Đây là giai đoạn cao trào của người phụ nữ."

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừu Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Khoá dạy giáo dục thể chất (chuyên đề về phái nam)

"Được rồi, chúng ta tiếp tục học nào, hôm nay sẽ học về cấu tạo cơ thể của con trai." Vệ Vũ ngồi xuống bên cạnh Tiểu Dương . . .

Vì để tiện cho việc ‘dạy học’, Vệ Vũ mua bốn tờ vé VIP xem nhạc kịch, nhờ ba mẹ mình mời Dương ba Dương mẹ rồi nhà đi xem, nhà là một địa điểm tốt để anh ‘dạy học’ . Giờ cũng đến lúc mình sung sướng rồi!

"Cởi áo giúp anh." Nghe anh Sói hoang nói thế, Tiểu Dương có chút xấu hổ, nhưng vẫn nghe lời, hai tay đến gần ngực anh, dùng ngón tay khẽ run cởi đi tất cả nút trên chiếc áo sơ mi trắng. Vệ Vũ tựa người vào tường, để Tiểu Dương nằm trên người, anh đưa tay cầm lấy bàn tay phải của Tiểu Dương, di chuyển lên thân thể mình.

"Đây là ngực anh, sao, thấy nó nhỏ hơn em à?" Ừm~ cảm giác bàn tay mềm mại nhỏ bé ma sát lấy ngực mình thật sự là ‘ngon’ ~~~...

"Anh thật đáng ghét!" Mặc dù trong miệng nói thế, nhưng đối với việc có thể sờ tới sờ lui thân thể của anh Sói hoang, Tiểu Dương vừa vui mừng lại vừa hưng phấn.

Thân mình của anh Sói hoang thật to lớn và mạnh mẽ! Cơ ngực chắc chắn, bốn múi cơ bụng không có chút mỡ dư nào, lại còn tỏa ra mùi hương nam phái, vị giác và xúc giác bị kích thích như vậy thì sao thân thể chủ cừu non của chúng ta không bị nhiễm tình dục chứ?

"Dùng lưỡi liếm đầu vú anh một cách nhẹ nhàng đi." Tay trái ấn lấy chiếc đầu nhỏ của Tiểu Dương, để cô học cách phục vụ đàn ông.

Tiểu Dương dùng đôi môi ngậm lấy đầu vú của anh Sói hoang, đầu lưỡi lượn vòng vòng, cô nhớ hôm qua anh Sói hoang cũng làm vậy với mình.

"Ừm, rất tốt, Tiểu Dương học thật nhanh." Đầu vú là vùng mẫn cảm của Vệ Vũ, lại bị Tiểu Dương trêu đùa như vậy, dương vật đã sớm căng to. Anh đưa tay phải vào trong chiếc quần đùi của Tiểu Dương, vuốt ve cặp mông hồng hồng xinh xắn ấy, không biết vô tình hay cố ý kích thích thành âm đạo.

Thân thể vốn đã trong tình trạng hưng phấn, âm đạo nhạy cảm lại bị ma sát. "Đó. . . Ừm . ." Tiểu Dương lên tiếng rên rỉ, miệng rời đi đầu vú, Vệ Vũ lại đề đầu bé con sang ngực trái.

"Không được ngừng, nếu không em tự học một mình đi!"

Đôi tay Tiểu Dương chống lấy ngực Vệ Vũ, đầu lưỡi liếm láp đầu vú từ cao xuống thấp, khiến Vệ Vũ nhận lấy kích thích vô cùng mãnh liệt, người anh em của anh sắp phá quần chui ra rồi!

"Ha ha. . . Đúng. . . liếm vòng quanh đi. . . Đó. . ." Nghe thấy tiếng rên rỉ trầm thấp của anh Sói hoang, Tiểu Dương thấy tiểu huyết của mình tiết ra dịch nhờn, cô ra sức bú liếm đầu vú, cũng phát ra tiếng rên rỉ đứt quãng "Ừm . . . Ừ. . ."

Vệ Vũ cởi quần Tiểu Dương xuống, để âm đạo của Tiểu Dương ma sát lấy dương vật qua chiếc quần tây.

"A ~ cứng quá. Đó. . . Ừ."

"Đồ dâm đẳng, dịch nhờn của em làm quần anh ướt hết rồi nè." Vệ Vũ cởi đồ mình ra, ưỡn thẳng lưng, để Tiểu Dương quỳ gối xuống, đối diện với dương vật.

"Cầm nó đi, đây là bộ phận sinh dục của con trai, còn gọi là dương vật, ở trạng thái hưng phấn thì nó sẽ cương lên. giống như bây giờ."

Tiểu Dương không tự chủ được bản thân, liếm vật trước mắt, chẳng biết tại sao mà khi nhìn thấy dương vật của anh Sói hoang thì toàn thân cô lại hơi run, cũng rất muốn thưởng thức mùi vị của nó. Bàn tay bé nhỏ nắm lấy dương vật, Tiểu Dương liếm sạch sẽ dịch nhờn mà nó tiết ra.

"Nơi . . . Ừm . . em liếm... là đầu quy. A. . . Liếm cái lỗ nhỏ. . . Cái đó....đúng. . . là mả nhĩn." Vệ Vũ luôn tự hào về lực khống chế của mình, nhưng nay sắp bị sụp đổ hoàn toàn, không nghĩ rằng người anh em của mình mới bị Tiểu Dương liếm một cái thì tình trùng lập tức chạy tới não, muốn bắn ra ngoài!

Vệ Vũ dùng tay phải vạch bấp đùi trắng nõn của Tiểu Dương, trêu chọc đám lông thưa thớt bị dịch nhờn thấm ướt, ngón tay tiến vào trong âm đạo, ngón còn lại thì sờ nắn âm hạch, trên đụng dưới đụng, khiến âm đạo càng thêm ướt át. Hai ngón tay cùng đưa vào, xoay tròn không ngừng, kích thích vùng nhạy cảm!

Tay trái kéo lấy cánh tay phải của Tiểu Dương, để vào một chỗ. "A. . . Đây là. . . bọc. . . Bên trong có. . . có trứng." Trời ạ, thật sự là không chịu nổi! Anh sắp nổ tung!!! "Dưới. Đụng. . . Ừm . . Thoải mái quá. . ." Vệ Vũ dùng sức ấn đầu của Tiểu Dương, ý bảo Tiểu Dương gia tăng tốc độ mút nhả dương vật.

Không được rồi! Cái ‘cây’ của anh Sói hoang quá lớn, Tiểu Dương tưởng tượng mình sẽ đi đời nhà ma vì thiếu không khí, cô muốn lùi ra xa nhưng bị Vệ Vũ ép lại.

Tay phải ma sát khe âm đạo, ngón trỏ và ngón cái cầm chặt lấy viên trân châu nhỏ! Làm Tiểu Dương nhận được khoái cảm liên tiếp, đạt tới cao trào,

dịch nhón tuón ra.

"A." Vệ Vũ nhỏ giọng kêu một tiếng, toàn bộ tình trờng phóng vào miệng Tiểu Dương!

Tiểu Dương không cách nào chịu đựng nổi hai kích thích cùng một lúc thế này, cô chỉ thấy trước mặt tối sầm, xỉu đi. Nhưng Tiểu Dương có nghe được tiếng anh Sói hoang vang lên: "Đây là sự xuất tình, cái em ăn là tình trờng. Hôm nay chỉ học đến đây thôi."

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừu Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Thầy giáo Sói hoang dạy khoá bơi lội

Ngày này, sau tan giờ học, Tiểu Dương về đến nhà lập tức để cặp xuống, chạy như bay ra cửa, đi tìm Vệ Vũ. Nhà họ Vệ cũng rất yêu thương Tiểu Dương, cô vào phòng bếp chào hỏi Vệ mẹ, rồi mới chạy vào phòng anh Sói hoang trên tầng hai.

Tiểu Dương quá mức nóng lòng, ngay cả cửa cũng không gõ, trực tiếp mở cửa vào. Không ngờ lại thấy ngực trần của anh Sói hoang "A! Anh Sói hoang điên à? Mau mặc quần áo vào, nhanh!" Tiểu Dương xấu hổ lấy tay che kín cặp mắt, tuy nhiên lại lên lên nhìn 'cảnh xuân' kia từ kẽ tay.

Vệ Vũ cảm thấy buồn cười, con cừu con này đã chạy vào còn xấu hổ chuyện anh không mặc áo sao? Huống chi, đã nhìn thấy hết rồi. Anh chậm rãi mặc áo sơ mi trắng ở trên ghế vào, hỏi: "Có chuyện gì mà mới tan học đã tới đây?" Nhắc tới chuyện này, lòng anh lại lạnh xuống, con cừu hư đốn này, chỉ khi nào có chuyện cần anh giúp mới chủ động đưa đầu vào rọ.

Nghe được vấn đề của anh Sói hoang, Tiểu Dương chu đôi môi ướt át, lã chã chực khóc, khổ sở mà nói: "Em gặp phải phiền toái lớn rồi, hôm nay thầy thể dục nói, nếu học kỳ này không thể bơi trên 50 mét, thì sẽ liệt môn thể dục!"

"Thầy Mai quy định à?" Cũng tốt..., nếu không mỗi lần đến khóa bơi lội, nữ sinh luôn nghĩ đủ loại lý do xin nghỉ, chỉ muốn ngồi trò chuyện cạnh hồ, không muốn xuống nước bơi lội.

Tiểu Dương đã lên lớp 11, học ở trường nữ sinh mà Vệ Vũ đang dạy, đây là trường nữ sinh do người quyền quý xây dựng, lấy phong cách nghiêm trang mà nổi tiếng, vì vậy mặc dù học phí đắt giá, nhưng hàng năm vẫn hấp dẫn vô số nữ sinh con em nhà giàu đến đây.

"Vâng, bởi vì thầy Mai nói nữ sinh lớp em quá lười biếng, cho nên nếu không bơi qua nổi 50 mét thì bị rớt môn này!" Hu hu, cô ghét nhất là bơi lội, cô không muốn tham gia khóa bơi lội này đâu!

Thông minh như Vệ Vũ, lập tức hiểu Tiểu Dương tới là nhờ anh làm huấn luyện viên kiêm luôn người cứu hộ luôn. Hồ bơi à. Từ nhỏ Tiểu Dương đã sợ nước, vì vậy anh chưa bao giờ thấy Tiểu Dương mặc đồ bơi! Ò ó o, chỉ tưởng tượng đến cảnh Tiểu Dương đáng yêu mặc bikini, lộ ra thân thể uyển chuyển mềm mại, cánh tay trắng nõn mập mạp như đóa hoa sen, mặc chiếc quần bơi chữ T sẽ lộ ra cặp mông trắng bóc tròn lẳn, nghĩ tới đây, Vệ Vũ cảm thấy nước miếng của anh sắp chảy xuống. Hô hô, cơ hội khó được như vậy, như khối thịt béo từ trên trời rơi xuống, anh không nhận thì thật có lỗi. Vệ Vũ mỉm cười tự tin với Tiểu Dương, vỗ lấy ngực đảm bảo: "Em yên tâm, thầy Sói hoang sẽ dạy em bơi lội!"

Vệ Vũ lái xe mang Tiểu Dương đi tới một câu lạc bộ cao cấp. Câu lạc bộ này lựa chọn hội viên rất nghiêm, bên trong đầy đủ mọi thiết bị, Vệ Vũ là bạn tốt thời đại học của người thành lập câu lạc bộ này - Nhược Hi, đương nhiên là có thể hội viên. Sáng nay anh đã gặp Nhược Hi trước, bao khu cuối của hồ bơi, cấm người khác sử dụng. Dù sao anh và Tiểu Dương còn có quan hệ thầy trò, không thích hợp để đến hồ bơi chung, vì vậy bể bơi tư nhân này là một địa điểm tốt để bơi lội.

Vệ Vũ không mang mũ bơi, kính bơi tùy ý gắn trên tóc, quần bơi màu đen bó sát cơ thể, buông lỏng bên bể bơi! Chờ Tiểu Dương thay đồ tắm.

Khi Vệ Vũ nhìn thấy Tiểu Dương thay đồ tắm đi ra, hai mắt tỏa sáng! Tiểu Dương mặc bộ đồ tắm liền thân màu đen, tôn lên nước da trắng nõn, cổ áo chữ V kẻ khiến hai rãnh vú hơi lộ, bộ đồ ôm sát lấy cơ thể, khiến quần bơi dính sát vào mặt huyệt, Vệ Vũ có thể thấy rõ mặt sự tồn tại của âm hạch nhỏ và cả mép âm đạo.

Sắp phun máu mũi rồi, anh vội vàng đưa lưng về phía Tiểu Dương, đến vòi hoa sen bên cạnh xả nước, làm giảm độ cứng tức thời~

"Anh Sói hoang à, bộ này chật quá, em mặc không quen." Mặc dù đây là bộ đồ anh Sói hoang đưa cho cô, nhưng mặc lại lộ nhiều quá, khiến Tiểu Dương cực kì mất tự nhiên.

Tốt rồi, sau khi xả nước thì người anh em đã hơi tỉnh táo lại. Vệ Vũ hít sâu, quay lại nói rõ: "Tuyển thủ chuyên nghiệp đều phải mặc như vậy để bơi nhanh hơn, biết không?" May mà Tiểu Dương ngu ngốc của anh không biết cái gì.

Thật sự là vậy sao? Tiểu Dương có chút nghi ngờ, nhưng vẫn lựa chọn tin anh Sói hoang, vì vậy cô gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

"Đúng rồi, hôm nay em phải gọi anh là huấn luyện viên Sói hoang, như vậy thì em mới nghiêm túc học tập được."

"Vâng thưa huấn luyện viên Sói hoang."

Hú hù, cảm giác để Tiểu Dương dùng giọng nói mềm nhỏ gọi huấn luyện thật sáng khoái! Vệ Vũ vui vẻ trong lòng. "Tới đây, huấn luyện viên kiểm tra đồ tắm em có mặc xong hay chưa đã." Đem Tiểu Dương kéo gần đến ngực, Vệ Vũ dùng đôi tay di động trên người Tiểu Dương. Ánh mắt đau đáu nhìn rãnh vú, thỏa mãn thị giác, bàn tay cũng không rãnh rồi, chỉnh sửa hai bên ngực, làm ngực cô đung đưa.

"Anh Sói hoang, anh thật xấu xa!"

"Không phải là ‘anh’, là huấn luyện viên, em xem này, mặc áo còn không chịu mặc cho xong." Hai tay từ hai bên nách vòng lên phía trước, bắt đầu xoa bóp cặp vú, hơn nữa bàn tay còn ma sát đến đầu vú nhạy cảm.

"A. A. . . Dừng tay. . . a. . ."

"Ngoan, anh đang giúp em chỉnh đồ tắm." Vệ Vũ dùng tay cảm nhận sự mềm dẻo và đàn hồi của bộ ngực, khi hài lòng mới rút tay ra, lại thay Tiểu Dương ‘điều chỉnh’ quần bơi. Ngón trỏ ma sát dưới quần bơi, đầu ngón tay hơi cào nhẹ tiểu huyết, ngón cái chính xác tìm được hoa hạc nhỏ bé, đè chặt nó.

"Ừ. . . A. . . A. . . Huấn luyện viên. . . Ngừng. . . Ngừng. . ." Tiểu Dương cảm thấy thân thể bị đột kích bởi sung sướng, hai chân vô lực, dựa cả người vào anh Sói hoang.

Ừ, thật sướng, mình phải để Tiểu Dương giữ thế lực để còn bơi lội nữa. Thế là Vệ Vũ thu hai tay về. "Được rồi, chúng ta bắt đầu học thôi!"

Chương này không có H nè!

Kết thúc trò chuyện, Vệ Vũ lâm vào suy nghĩ. Đã đến lúc này rồi sao? Thời gian trôi quá nhanh, anh luôn cho rằng mình sẽ dùng đôi bàn tay này để chống lấy khoảng trời cho Tiểu Dương, để cừu con của anh sống thoải mái dưới bóng mát vĩnh hằng, nhưng cuộc sống đâu phải muốn gì được nấy.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừu Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Thầy giáo Sói hoang dạy khoá bơi lội 2

Vệ Vũ thay mình, cũng thay Tiểu Dương điều chỉnh kính bơi, sau đó kéo lấy hai tay của Tiểu Dương, từ từ bước đến cầu thang hồ bơi, xuống nước.

"Đây là lần đầu em học bơi lội, hôm nay huấn luyện viên Sói hoang sẽ dạy em tập thả lỏng thân thể và đạp nước." Hô hô, nếu như đây là lần đầu tiên, thì phải dạy từ từ, nếu không thì sau này lấy cớ đâu mà ăn đậu hũ của Tiểu Dương chứ? Huống chi Tiểu Dương sợ nước như vậy, phải dạy chậm chậm mới được.

Bảo Tiểu Dương bám vào thành bể bơi, huấn luyện viên Sói hoang nói: "Thả lỏng hai chân, đem trọng tâm đặt ở bộ ngực, để chân và người trôi một đoạn trên nước." Đây là kiến thức cơ bản nhất.

Tiểu Dương làm theo, nhưng thử mấy lần, vẫn không có dũng khí đem hai chân xuống sâu. "Huấn luyện viên Sói hoang à. em sợ chân không chạm tới đáy." Thật ra thì khi toàn thân mình ngâm trong nước, cô lại nghĩ đến chuyện kinh khủng trước đây!

Bởi vì quá khứ có chuyện, cho nên Tiểu Dương sợ nước, sợ muốn chết! Vệ Vũ cũng biết nguyên nhân Tiểu Dương sợ nước, nghe anh trai của Tiểu Dương - Dương Thiệu nói qua, trước kia, khi Tiểu Dương còn bé, cùng người nhà đến bên dòng suối nướng thịt, Tiểu Dương không biết bơi, chỉ dám đứng trên tảng đá, không dám xuống vọc nước như người lớn, không ngồi trên tảng đá có rêu xanh, Tiểu Dương đứng không vững nên trượt chân vào dòng nước, nước ngập quá đầu cô! May mà anh trai Dương Thiệu lạnh tay lẹ mắt, lập tức lặn xuống, vớt em gái lên. Từ lần đó về sau, ngay cả hồ bơi Tiểu Dương cũng không dám bước vào.

Được rồi, Khổng Tử nói qua, phải "tùy theo năng lực tới đâu mà dạy tới đây", Vệ Vũ quyết định sử dụng "phương pháp đặc biệt" đối với Tiểu Dương. "Tốt, như vậy, em nằm trên người anh, anh giúp em ngâm mình trong nước." Muốn để Tiểu Dương có cảm giác quen khi lơ lửng trong nước, thì phải làm như vậy thôi.

"Huấn luyện viên Sói hoang, cách dạy của anh đúng là dân!" Nếu như vậy thì thân thể của cô không phải sẽ dính vào trên người anh Sói hoang sao? 'Khóa dạy giáo dục thể chất' lần trước, cô cũng là bị anh Sói hoang sờ sảng.

Vệ Vũ gõ nhẹ một cái lên đầu Tiểu Dương. "Tiểu Dương không ngoan này, không hiểu ý tốt của huấn luyện viên Sói hoang à, anh sợ em không dám ngậm mình sâu trong nước, nên để em nằm lên người anh, không sợ sẽ té xuống rồi."

Ừ, anh Sói hoang nói cũng rất có lý. Tiểu Dương lập tức bị thuyết phục, ôm lấy cổ của anh, toàn thân dính vào trên người Sói hoang.

Toàn thân hai người kề nhau thật chặt, bộ ngực của Tiểu Dương đè lên ngực Vệ Vũ, bắp đùi vừa đúng đụng chạm vùng bụng nhạy cảm của anh, người anh em hưng phấn của Vệ Vũ cũng chống đỡ bên đùi Tiểu Dương. Mặc dù ngăn cách một cái quần bơi, Tiểu Dương vẫn cảm nhận được sự hưng phấn của 'tên đồng bọn' với Vệ Vũ. "Huấn luyện viên Sói sắc, anh nói lên rồi!" Hô hô, cô rất nghiêm túc học "khóa giáo dụng thể chất" đó đấy~

Vệ Vũ thấy Tiểu Dương phân tâm, đôi tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Tiểu Dương, khiến chân Tiểu Dương nhùng xuống nước hoảng toàn. Chân không giữ được chỗ nào an toàn, Tiểu Dương khẩn trương siết chặt lấy tay anh Sói hoang, hai chân muốn kẹp lại phần eo của anh. Vệ Vũ phát hiện ý đồ của Tiểu Dương, vạch hai chân Tiểu Dương ra. "Ngaoan, bây giờ em rất an toàn, em hãy tưởng tượng mình là một nàng tiên cá nhỏ nhỏ đi, bây giờ đã có hai chân, lần đầu tiên nếm thử cảm giác di động chân trong nước." Tiểu Dương rất thích phim hoạt họa, vì vậy Vệ Vũ đem phim hoạt họa làm tài liệu, giúp Tiểu Dương thả lỏng.

Hi hi, anh Sói hoang vừa nói như vậy, Tiểu Dương cảm thấy mình thật giống một nàng tiên cá! Cô thử lấy động động hai chân, thể nghiệm cảm giác hai chân di động trong nước. Dần dần, hai chân Tiểu Dương càng lúc càng đập lớn, không sợ nước như lúc trước nữa.

"Tốt, bây giờ nàng tiên cá hãy lơ lửng trên mặt nước nào." Vệ Vũ đem cánh tay Tiểu Dương kéo xuống, tay phải đặt ở bụng Tiểu Dương, dùng sức, khiến hai chân Tiểu Dương lơ lửng ở mặt nước, biết Tiểu Dương sợ, cho nên Vệ Vũ nói: "Bây giờ em là một siêu nhân, siêu nhân trắng, đôi tay đưa về phía trước, bay lượn giữa bầu trời."

Vốn Tiểu Dương sợ anh Sói hoang thả mình ra, nhưng nghe được ba chữ 'siêu nhân trắng', lập tức dũng khí gấp trăm lần! Cô duỗi đôi tay ra, để anh Sói hoang giúp cô lơ lửng ở mặt nước. Bây giờ, Vệ Vũ nghiêng người ở bên cạnh Tiểu Dương, tay trái chống đỡ lấy bộ ngực Tiểu Dương, tay phải chống đỡ bụng Tiểu Dương. "Tốt rồi, siêu nhân trắng phải bay nhanh nào, bắp đùi dùng sức vậy đi."

Dưới sự kiên nhẫn của Vệ Vũ, Tiểu Dương đã vượt qua được chứng sợ nước, vì vậy Vệ Vũ kéo lấy hai tay của Tiểu Dương, để Tiểu Dương tự mình lơ lửng ở mặt nước! Sau đó mang Tiểu Dương qua lại một chuyến vòng quanh bể, rồi trở lại bên cạnh cầu thang hồ bơi để nghỉ ngơi chốc lát, Tiểu Dương rất vui vẻ ôm lấy Vệ Vũ, hôn mạnh lên má anh. "Huấn luyện viên Sói hoang à, em không sợ nước nữa, cảm ơn anh, tất cả công lao là của anh đấy, hi hi!" Thật ra thì anh hai cũng từng dạy, nhưng Tiểu Dương không cách nào vượt qua ám ảnh chìm ngìm trong nước, chỉ dám ngồi ở cầu thang hoặc ngồi trên bờ, có chết cũng không chịu xuống nước, làm Dương Thiệu tức điên, muốn đem cô ném vào trong bể! Cuối cùng Dương Thiệu giờ cò trắng đầu hàng, tha cho em gái.

"Đưa ngọc, cảm ơn cái gì hả? Không được khách sáo với huấn luyện viên Sói hoang." Ha ha ha, nhưng chút nữa Tiểu Dương phải trả 'học phí'! Hô hô, từ này giờ người anh em của anh vẫn cố gắng không quậy, bây giờ là dạy cho Tiểu Dương rồi, 'không có bữa cơm nào miễn phí' mà, thời điểm quý báu đã đến rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừu Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Học phí cho khoá bơi lội

Vệ Vũ tựa lưng vào cầu thang hồ bơi, mông vẫn còn ở dưới mặt nước, bắt Tiểu Dương dạng chân ở trên người anh, nửa người trên kề sát nhau, đầu Tiểu Dương . .

Tay trái Vệ Vũ bò lên mái tóc ẩm ướt của Tiểu Dương, tay kia nâng cằm cô lên, đặt môi mình lên môi Tiểu Dương nhẹ nhàng hôn mút thỏa thích, tiếp theo, lê lưỡi vòng vòng quanh đôi môi cô.

Miệng của Tiểu Dương thật nhỏ, không ngờ cái miệng anh đào nhỏ nhắn này có thể ngậm được người anh em của mình. "Mở miệng ra nào." Vệ Vũ cúi đầu, thâm tình nhìn Tiểu Dương, dạy Tiểu Dương kỹ thuật hôn. Đến khi Tiểu Dương mở hàm răng ra, Vệ Vũ duỗi đầu lưỡi, quấn chặt lấy cái lưỡi cô, thỉnh thoảng nhẹ nhàng gặm cắn môi. Vệ Vũ nghiêng người, giờ thì người ngồi trên bậc thang là Tiểu Dương, cái mông vừa chạm đến mặt nước. Vệ Vũ ngồi chồm hổm ở bậc thang cách Tiểu Dương một bậc, đầu vùi vào vị trí xương quai xanh hấp dẫn, duỗi lưỡi, dùng sức mút, cắn, để lại dấu vết hơi đỏ, đó là ký hiệu của anh. Kéo hai dây áo ra, đôi gò bồng tròn trịa bị đồ tẩm lõi kéo, hơi đung đưa, bại lộ dưới ánh mặt trời, trắng nõn mê người, khiến Vệ Vũ không khỏi ca ngợi: "Tiểu Dương có bộ ngực thật là đẹp."

Nghe anh Sói hoang khen ngợi, cộng thêm thân thể bị anh vuốt ve, Tiểu Dương cảm thấy hô hấp dồn dập, không cách nào hô hấp, khe huyết lại co rút không ngừng, hơn nữa bộ ngực bị lộ ra bên ngoài, làm cô vô cùng mất tự nhiên. "A. Ở bên ngoài. Sẽ bị thấy." Tay phải che ngực, muốn ngăn cản anh Sói hoang xâm phạm.

Vệ Vũ không kéo tay Tiểu Dương xuống, mà lại ngậm lấy đầu ngón tay của Tiểu Dương, mút liếm từng ngón một, tay trái vuốt ve bắp đùi cô.

"A. Ừ. . ." Khi anh Sói hoang mút đầu ngón tay thì Tiểu Dương cảm thấy khe huyết đột nhiên co lại, thân thể nhạy cảm.

"Nơi này chỉ có hai chúng ta, sẽ không bị thấy. Hơn nữa, em không thấy kích thích hơn sao?" Cảm giác vùng trộm này, là thuốc kích tình tốt nhất. Miệng ngâm lấy vú bên trái của Tiểu Dương, Vệ Vũ cố ý phát ra chắc chắc, đầu lưỡi phớt mạnh qua đầu vú và núm vú phần hồng, khiến nước miếng dính đầy cặp vú tuyết trắng.

Nghe anh Sói hoang nói như vậy, biết sẽ không bị nhìn lén, Tiểu Dương từ từ buông lỏng thần kinh, trải nghiệm sung sướng khi thân thể bị trêu đùa. Vệ Vũ đem hai chân Tiểu Dương dang ra, thành "chữ M", chuẩn bị cho đợt công kích tiếp theo. Anh lui xuống hai bậc thang, cổ cũng ngâm trong nước, chỉ có đầu và đôi tay vươn lên là lộ ra khỏi mặt nước, tay trái đặt lên trên đùi Tiểu Dương, tay phải và đôi môi kích thích mặt huyết trong hồ bơi của cô.

Bắp đùi bị đẩy ra bày thành loại tư thế này, Tiểu Dương rất xấu hổ. Cảm giác mình cực kì dâm dăng, giống như cái gì đó của Nhật Bản? ? Cô bản năng muốn kẹp chặt hai chân lại, nhưng vào lúc này, Vệ Vũ đột nhiên xoa mạnh âm hạch nhỏ, xuất hiện khoái cảm nhưng đau đớn, khiến sức lực của Tiểu Dương bỗng tiêu biến, thân dưới của cô không ngừng trào ra dịch nhờn, đầu óc hoảng hốt không rõ, mặc cho loại khoái cảm trào ra tứ chi và toàn thân.

Đồ tẩm liệm thân chẳng dễ cời tạo nào, may mà nó co giãn tốt, cũng được bù một chút, trong lòng Vệ Vũ nghĩ. Kéo quần lót ra, âm mao (lông) hơi xoắn của khe huyết lộ ra bên ngoài, âm hạch hưng phấn đã sưng lên, nước hồ bơi thuận đó chui vào mặt huyết, kích thích nó một cách gián tiếp. Vệ Vũ dùng ngón tay linh hoạt đùa bỡn tiểu hạch nhạy cảm, miệng cũng không nhàn rỗi, đôi môi dán lên cái miệng nhỏ bên dưới, vừa mút vừa liếm, lưỡi đang thăm dò trong mặt huyết, mỗi một tầng thịt non nhăn nhéo cũng liếm qua, hơn nữa động tác của lưỡi lại bắt chước hành động ra vào của dương vật trong âm đạo.

"A. . . Thật thoải mái. anh Sói hoang. Đầu lưỡi. . . A!" Tiểu Dương không chịu nổi hét rầm lên, cả người cô sắp bị sự sung sướng này làm điên rồi, cô không thể tin được tiếng rên dâm dăng này từ miệng mình bật thốt ra, nhưng một luồng sóng khoái cảm mạnh mẽ ủa vào, làm cô vứt bỏ sự xấu hổ, thuận theo cảm giác mà lớn tiếng rên rỉ. Nghe tiếng rên rỉ của Tiểu Dương, Vệ Vũ càng thêm hưng phấn. Anh dùng ngón trỏ cùng ngón giữa đem mặt huyết màu hồng kéo căng hết mức, lưỡi dài nhanh chóng đưa vào, tay kia cũng đút vào hai ngón tay vào âm đạo.

"A. A. . . Không được. . . Ô. A." Quá...quá kích thích, âm đạo của cô sẽ chịu không được mất!

Tiểu Dương cảm thấy lúc anh Sói hoang đút vào, khoái cảm mà cô nhận lấy càng cao thêm, mặt huyết co rút lại."A a a a." Hoa huyết đột nhiên phun ra rất nhiều chất lỏng, Vệ Vũ nói: "Mau, nhanh ra hết đi em!" Đầu ngón tay nhấn tâm tiếp tục tăng nhanh tốc độ ra vào, thậm chí còn xoay tròn ngón tay trong khe huyết ướt nhẹp, dùng lực xoắn viên hạch nhỏ, khiến Tiểu Dương hưng phấn đến điểm cao nhất! Mặt huyết phun ra nước nhờn cuộn cuộn, hương thụ cảm giác lên cao triều.

"A. A." Cao triều qua đi, toàn thân Tiểu Dương xụi lơ vô lực, nhưng Vệ Vũ không có thả cô ra, anh cời quần bơi hình tam giác xuống, lộ ra dương vật thâm tím, mạnh mẽ nhét vào miệng Tiểu Dương. "Nhanh, dùng sức mút đi em." Hồi nãy suýt nữa là anh 'ra' trong nước rồi! Nên anh thô bạo đem dương vật ra vào trong miệng Tiểu Dương, khi ma sát với khoang miệng, dương vật càng to ra.

Dương vật của Vệ Vũ khiến miệng Tiểu Dương căng ra, Tiểu Dương không chịu được nuốt lưỡi ngăn cản dương vật tiến vào, lại ngược là khi lưỡi mềm ma sát lấy 'cái cây to', dương vật càng thô to.

"A. . . Ha. Sướng. . . A a." Trộn khoái cảm mãnh liệt, cho dù Vệ Vũ là người giỏi chịu đựng thì cũng không nhịn được mà lên tiếng rên rỉ, nhìn Tiểu Dương bé nhỏ giúp anh ngâm mút, người anh em của anh liền lộ gân xanh rồi, huống chi Tiểu Dương lại dùng đầu lưỡi ma sát gây thịt nhạy cảm, thật sự là không chịu nổi!

Dương vật của Vệ Vũ bắn ra tinh dịch nồng đặc màu trắng, bắn toàn bộ vào trong miệng Tiểu Dương. Tiểu Dương cảm thấy mùi tanh của tinh dịch, theo bản năng muốn nhổ ra, lại bị Vệ Vũ cưỡng ép bắt cô nuốt tinh dịch vào.

Sao vậy được chứ? Ai cho phép tinh dịch của mình bay nhảy trong nước thì cho? Con anh thì không.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừu Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Khoá học mát xa huyết đạo - cho ngực lớn hơn

Chiều ngày cuối tuần, người đứng tuổi hai nhà Dương – Vệ cùng nhau leo núi, vì vậy Vệ Vũ chớp lấy cơ hội, chạy đến nhà họ Dương, muốn mang bé cừu con yêu thương ra ngoại ô đi dạo, giải tỏa áp lực về học tập cho cô.

Không ngờ rằng, khi anh mới đẩy cửa đi vào phòng khách, đã phát hiện Tiểu Dương ngồi trên ghế sa-lông, tay cô ôm chặt lấy gối ôm, rầu rĩ không vui, không biết là suy nghĩ cái gì mà đến cả việc có người lạ vào nhà cũng không phát hiện ra.

Vệ Vũ tiến lên, ngồi xuống cạnh Tiểu Dương, nhẹ giọng hỏi: “Có chuyện gì làm em không vui vậy?”

Tiểu Dương ngẩng đầu nhìn, thấy là anh Sói hoang, chu chu cái miệng, nói ra nguyên nhân: “Anh sói à, anh thấy ngực em có nhỏ không?” Hu hu hu, cô không muốn làm sân bay, không muốn làm màn hình phẳng!

Sặc! Vệ Vũ đờ người một chút, không ngờ bé cừu lại hỏi vấn đề này. À... nói thật thì với vóc người nhỏ nhỏ xinh xinh rất hợp với cỡ B hiện tại, nhưng... lớn hơn chút nữa cũng không tồi! Dù sao thì đàn ông đâu ai ghét phụ nữ của mình ngực lớn hơn chứ?

“Chuyện gì làm em nghĩ đến chuyện muốn to hơn?”

“À, lúc học bơi ý, em phát hiện ra các bạn rất màu mỡ, không giống em... thật nhỏ...” Cô có nhờ mẹ nấu chè bưởi, đu đủ hầm xương cho cô uống, cũng cố gắng đủ mọi thứ, nhưng ngực vẫn không to lên.

Tiểu Dương liếc anh Sói một cái, ném gối ôm lên người anh, giọng nói khó chịu: “Anh Sói hoang cũng thích ngực bự chứ gì?” Ghét, anh hai nói không sai, đàn ông ai cũng giống nhau.

Ặc ặc, bé yêu tức giận. “Không, không phải, anh chỉ thích Tiểu Dương, dù ngực nhỏ, eo to, chân củ cải, lưng hùm vai gấu thì anh đều thích hết ~” Vệ Vũ nhanh chóng làm yên lòng bé cừu.

Đột nhiên, trong đầu lóe lên ánh sáng, nghĩ ra một thứ cực kì hay ho.

Anh ôm chặt lấy Tiểu Dương vào lòng, lộ ra tươi cười của một con sói chính hiệu. Nói với Tiểu Dương: “Thầy Sói hoang sẽ dạy chiêu mát xa huyết đạo cho cơ ngực lớn hơn, có muốn học không?”

Bé cừu nhỏ ngây thơ vui vẻ gật đầu “Muốn”

Hề hề hề, không phải Vệ Vũ này khoác lác đâu, hề hề, ta sẽ dạy cách mát xa huyết đạo đây!

Chị của Vệ Vũ – Vệ Lan là bác sĩ, khi Vệ Lan muốn thực hành cái gì thì nhất định Vệ Vũ sẽ bị tóm cổ làm chuột bạch, mát xa huyết đạo, châm cứu, ... đủ mọi thứ, người ta thường nói “mưa dầm thấm đất” (lâu rồi thành quen), anh bị chị mình hành hạ hơn trăm lần, dĩ nhiên là biết được tám chín phần!

Hai người tới phòng Tiểu Dương, Vệ Vũ mệnh lệnh cho bé cừu: “Bây giờ em cởi áo ra, nằm lên giường, thầy Sói hoang sẽ ‘mát xa cơ ngực’ giúp em.”

Gừ... Anh sói lại muốn xoi đầu hủ của mình đây mà! “Em không cởi đâu, mát xa ngoài áo cũng được mà!” Muốn lừa cô à, không có cửa đâu!

“Em nghĩ đi, cách một lớp áo, cộng thêm áo lót nữa, tác dụng của mát xa sẽ bị yếu đi, như vậy thì chuyện có mát xa hay không cũng chẳng khác gì nhau. Chẳng lẽ em không muốn ngực mình to lên?” Vệ Vũ lừa bé cừu.

Ừm, cũng đúng! “Cũng được, nhưng cảm anh xằng bậy đây nhá!” Tuy Tiểu Dương đồng ý, nhưng vẫn không yên tâm lắm.

“Vâng, thầy biết rồi, thầy sẽ chăm chú dạy em!” Hô hô hô, bé cừu yêu dấu thật dễ lừa, không uống là học trò ngoan của mình mà, hô hô hô.

Thế là thầy Sói hoang chính thức bắt đầu công việc dạy học...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừu Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Khoá học mát xa huyết đạo - cho ngực lớn hơn 2

Mặc dù mình gần như bị anh Sói ăn sạch, nhưng cứ để nửa người trên trần trụi trước mặt anh Sói hoang thì Tiểu Dương vẫn thấy rất xấu hổ, bởi vậy nên hai gò má cô ửng hồng, may mắn là mình vẫn còn mặc quần đùi, không phải lo lắng việc anh Sói xằng bậy.

Trước đó, Vệ Vũ có xoa thuốc lên tay; “Muốn cho ngực lớn hơn thì phương pháp cần dùng là mát xa!” Vệ Vũ chụm hai tay lại, mát xa cơ ngực theo chiều ngược kim đồng hồ. “Mỗi lần mát xa 20 phút, hiệu quả đạt tốt nhất khi mát xa sau khi tắm” Ngực bé cừu vừa tròn, vừa mịn, sau khi mát xa thì vú hơi hồng lên, mê quá đi!!!!

Bộ ngực của mình bị anh Sói hoang mát xa, Tiểu Dương thấy thân thể dần dần nóng lên! Vừa cảm thấy sung đau khó chịu ở vùng ngực, có hiệu quả nhanh vậy sao?

“Tiếp theo là mát xa huyết đạo. Ở giữa hai vú có một huyết gọi là Thiên Trung, dùng ngón cái ấn xuống 5 giây, hơi đau một chút thôi.”

A a a!!! Đau...đau...đau!!! “Đau quá đi anh Sói ơi!” Tiểu Dương lập tức kêu lên.

“Em không biết câu thuốc đắng dã tật à? Không đau thì không có hiệu quả. Tổng cộng có 3 huyết đạo: ở giữa, trên và dưới. Dưới đầu vú là nhũ huyết, trên là ế huyết, mỗi lần ăn 5 cái, mỗi lần 5 giây.” Nếu chuyện ăn huyết đạo cũng thấy đau thì con bé sao chịu nổi người anh em của mình khi tiến vào đây?

“Nhưng đau quá à! Không có cách mát xa huyết đạo nào nhẹ hơn sao?” Tiểu Dương đáng thương hỏi anh Sói hoang, vì nó thật sự rất đau, mà cô thì không chịu nổi, cô không muốn mát xa nữa đâu!

Cừu và miệng sói rồi! hế hế hế! Vệ Vũ cố gắng nuốt nước miếng để nó không chảy xuống, cười rộ lên: “Đương nhiên là có!”

Thế là Vệ Vũ dung đầu lưỡi mềm mại bắt đầu “mát xa huyết đạo” cho Tiểu Dương. Hai tay bóp vú trời lên, liếm láp đỉnh anh đào.

“Ừm...anh Sói sao lại ăn...a...ăn ngực em...”

Vệ Vũ bận gặm cắn ngực ai đó, nên giọng nói hơi mập mờ: “Đầu lưỡi cũng có thể giúp em mát xa huyết đạo, giờ thầy Sói hoang sẽ làm thử 1 lần cho em biết!” Nói toạc ra thì ăn sạch 1 lần mới đúng!

Đầu lưỡi vốn đang đảo vòng quanh chóp núi, chợt dừng sức ấn xuống, sau đó lượn vòng vòng, hai bàn tay to cũng vờ lấy 2 bên mà xoa nắn, làm Tiểu Dương rên rỉ liên tục.

“A...thật...thoải mái...” Tiểu Dương bị khiêu gợi lên ham muốn, tiểu huyết dần dần có dịch chảy ra, vậy nên cô ma sát đùi một cách vô thức, muốn được an ủi một ít.

Thấy Tiểu Dương đã nhận nhạo như vậy, động tác của Vệ Vũ mau lẹ, gọn gang cởi quần áo mình ra, chỉ để lại chiếc quần sịp màu đen, bây giờ đã bị giãn ra 1 khúc.

Vệ Vũ dúi môi xuống bụng Tiểu Dương, đầu lưỡi xoay tròn quanh rốn, trên người phái nữ có rất nhiều vùng nhạy cảm, rốn cũng là một trong số đó.

A!!! không ngờ khi được liếm rốn lại có cảm giác thoải mái đến vậy! “Ừm.A...”

Nghe được tiếng bé cừu rên rỉ, Vệ Vũ cố gắng phát động công kích, kéo quần đùi của Tiểu Dương xuống, dùng răng lòi từ từ quần con ra khỏi.

“Em giúp anh cởi nó đi!” Vệ Vũ nằm xuống, ý bảo Tiểu Dương cởi sịp mình ra.

Tiểu Dương nửa quỳ ở 2 chân Vệ Vũ, vừa mời kéo xuống thì gậy thịt đã lộ ra trước mắt cô.

“Đổi tư thế đi, quay mông lại đây.” Anh muốn dùng kiểu “69” này từ lâu lắm rồi!

Vệ Vũ để Tiểu Dương nằm lên người mình, nhét gậy thịt vào cái miệng anh đào của cô, hoa huyết của bé cừu cũng bị anh ngậm chặt lấy.

Vệ Vũ kéo âm đạo Tiểu Dương vào sát mặt, môi dán vào hoa huyết ẩm ướt, đầu lưỡi lục lợi khắp chốn, ngón cái và ngón trỏ ma sát lấy tiểu hạch, muốn hoa huyết chảy ra nhiều dịch hơn.

“A...a...” Tiểu Dương ngậm lấy vật kia, căn bản không nói ra lời, dương vật của anh Sói to quá, chạm cả cổ họng của cô!

Tiểu Dương thử dung đầu lưỡi xoay quanh gậy thịt, cũng dùng hàm răng nhẹ nhàng cắn lấy đầu quy!

Lần đầu tiên dùng phương thức này, tuy cô rất thích nhưng trong lòng lại cực kì xấu hổ. Cô có thể cảm giác được việc Vệ Vũ dặng 2 chân mình ra hết cỡ, mà nơi xấu hổ kia lại không ngừng trào ra dịch nhờn dưới sự điều luyện của anh, đùi mình đã ướt đầm, mà tiểu huyết lại thoải mái vô cùng.

A~ Gậy thịt được Tiểu Dương mút lấy mạnh mẽ thật đã, hơn nữa bé cừu còn dùng đầu lưỡi mềm mại liếm lên dương vật, khiêu chiến sự nhẫn nhịn của anh. Khi Tiểu Dương liếm tới đầu quy thì Vệ Vũ rung lên, không được, tiếp tục như vậy thì anh sẽ bắn ra mất..

Vệ Vũ đem 2 ngón tay vươn vào tiểu huyết đã được bôi trơn, ma sát, kích thích mãnh liệt khiến nó co rút không ngừng, lượng lớn dịch nhờn chảy dọc theo ngón tay, Vệ Vũ lại đút thêm 1 ngón tay vào, anh cũng nhấp eo để gậy thịt ra vào trong miệng Tiểu Dương.

Tiểu Dương cảm thấy một luồng khoái cảm chạy từ chân về não, thật thoải mái.

Sau đó, thân thể cô run lên, tiểu huyết phun ái dịch một cách ào ạt. Vệ Vũ cũng không chịu nổi, gậy thịt kêu gào, đem tinh dịch xuất ra trong miệng bé cừu.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừu Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thực tập quan sát (Thượng)

Edit: Min

Buổi trưa thứ bảy, Tiểu Dương sau khi ăn cơm xong nhanh chóng chạy đi tìm anh Sói hoang sát vách, muốn tìm anh để đưa điện thoại, bởi vì lát nữa. . .

Bước vào Vệ gia, thấy bên trong gara không thấy hai chiếc xe hơi nhà họ Vệ đâu, vừa định bước ra ngoài lại thấy một chiếc xe thể thao màu đỏ! Không phải hôm nay chị Vệ Lan trở về đây chứ? Chị Vệ Lan là bác sĩ Trung y rất nổi tiếng, cho dù là ngày nghỉ thì người đến khám bệnh vẫn xếp hàng dài, vì thế nên rất ít khi chị Vệ Lan về nhà. Nhưng Tiểu Dương rất thích tính cách hào phóng trực tiếp của chị ấy, Vệ Lan cũng rất thương yêu đứa nhỏ Tiểu Dương này, chỉ cần mỗi khi rảnh rỗi cô sẽ đưa Tiểu Dương đi chơi.

Vô tình lại nhìn thấy chiếc Audi màu xám bạc của anh Sói hoang cũng ở đây, Tiểu Dương chạy thẳng lên phòng Vệ Vũ trên lầu hai.

Mở cửa phòng, không nghĩ tới anh Sói hoang lại không có trong phòng! Tiểu Dương nghĩ nghĩ không phải chạy vào phòng vệ sinh chứ? Lúc này đột nhiên nghe được, âm thanh từ phòng chị Vệ Lan trên lầu, âm thanh nam nữ cãi nhau! Người ta nói lòng hiếu kỳ có thể giết chết một con mèo, Tiểu Dương rất tò mò nên muốn đi xem có chuyện gì xảy ra.

Tiểu Dương nhắc chân nhẹ nhàng cố gắng không phát ra âm thanh, hình như là cầu thang? Đi tới chỗ gấp khúc, tiếng nam nữ cãi nhau nghe càng rõ, giọng nữ đúng là của chị Vệ Lan, nhưng giọng nam, rất giống giọng tên anh trai vẫn còn đang trên máy bay của cô!

Cô không nghe nhầm chứ!

Tiểu Dương giật mình, mắt mở to cúi người trốn sau cầu thang, sợ bị hai người kia nhìn thấy, không có dám đi lên trên nữa, chỉ rướn cổ thật thẳng lên, xem tình hình trên lầu, muốn xem người đàn ông trên lầu có phải anh hai Dương Thiệu hay không?

Không sai! Không sai, người đàn ông đang phát giận kia chính là anh hai! Anh hai là người được cả họ khen ngợi là tài giỏi, tính cách có chút lạnh lùng, là thanh niên ưu tú được nhiều người sùng bái, sao lại có thể phát cáu với chị Vệ Lan nhỉ! Nhưng khiến cho cô kinh ngạc hơn nữa là, chị Vệ Lan cũng đang túm lấy cà vạt của anh hai, giống y như sư tử Hà Đông mà chửi mắng:

"Dương Thiệu, hai năm trước tôi đã nói rõ ràng, một khi anh bước lên máy bay, chuyện giữa hai chúng ta coi như kết thúc!" Hừ, hai năm trước cô bỏ đi sĩ diện, bỏ đi tự ái, đau khổ cầu xin tên đàn ông này, nhưng anh ta vẫn cự tuyệt cô, ra nước ngoài học ngành bác sĩ, hơn hai năm qua cũng chưa từng trở về nhìn cô lấy một lần!

Cô Dương Thiệu bị cà vạt ghim chặt, sắp không thể hô hấp được anh nhanh chóng bắt lấy tay Vệ Lan, giải thích: "Anh muốn dẫn em đi! Là em không muốn!" Suốt hai năm học ở nước ngoài anh không lúc nào không nhớ tới người con gái nổi giận ngất trời Vệ Lan này. Anh trở về, đương nhiên là muốn giữ lấy cô thật chặt.

Nghe được Dương Thiệu nói, Vệ Lan càng tức giận hơn, trực tiếp bóp cổ anh, mặc dù Dương Thiệu rất cao, nhưng Vệ Lan cũng cao 1m7, rất dễ dàng túm được cổ Dương Thiệu, hai tay bóp thật chặt. "Tên đàn ông thú! Khi đó tôi mới tốt nghiệp, sự nghiệp mới bắt đầu, làm sao có thể ra nước ngoài cùng anh hả?" ra nước ngoài chưa quen với cuộc sống lại tìm cách để phát triển sự nghiệp, muốn cô đi chết sao?

Mẹ kiếp! người phụ nữ này một chút cũng không thay đổi, vẫn dễ nổi giận như vậy! Rất tốt, Dương Thiệu anh chính là rất thích phụ nữ hăng hái như thế! Dù sao cô cũng đang bóp cổ anh, nhẹ nhàng cúi xuống ôm lấy Vệ Lan — Ném cô xuống giường, nhanh chóng đè lên người cô!

"vấn đề của chúng ta hay là dùng cách này để giải quyết có lẽ sẽ tốt hơn." Dương Thiệu thô lỗ giật cà vạt của mình ra, thỉnh thoảng Vệ Lan giờ chân, hướng tới cậu nhỏ của Dương Thiệu!

"Tôi xem là nên giải quyết tên nhóc này trước, ở nước ngoài chơi nhiều gái Tây rồi? Muốn ăn bà đây sao, không có cửa đâu!" Mặc dù rất muốn trực tiếp đá xuống, nhưng Vệ Lan thực chỉ làm dáng thôi cũng không dám làm thật.

Dương Thiệu nhanh chóng dùng hai bắp đùi cường tráng của mình áp chế người phụ nữ dưới thân, trực tiếp xé rách váy của Vệ Lan. Váy màu đỏ chói, áo lót ren màu đen làm nổi bật hai bầu ngực trắng nõn đầy đặn, hở ra khe rãnh sâu hoáy giữa hai bên ngực, bầu ngực phập phồng theo hơi thở hỗn hển của chủ nhân nó. "Tiện nữ nhân, mặc áo lót sexy như vậy, không phải là muốn cho anh rồi sao? Chưa đủ ba ngày em đừng mong xuống giường!" Dục vọng tích tụ hai năm qua, nhất định phải phát tiết cho thỏa thích mới được!

Tiểu Dương núp ở chỗ rẽ cầu thang, bị hình ảnh trước mắt hù dọa!(Gớm nàng chẳng phải sớm quen sao, còn ngây thơ nổi gì). Lần đầu tiên nghe anh hai mà mình sùng bái nói những lời thô tục này, không còn bộ dáng chừng chặc đứng đắn, cô cũng lần đầu tiên nhìn thấy chị Vệ Lan tức giận như vậy! Nhưng. . . Nhưng . . . anh hai và chị Vệ Lan sao lại có thể "quan hệ" đó á! Tiểu Dương liên tục bị kích thích, hoàn toàn đã vượt ra khỏi phạm vi chịu đựng của cô, sợ sắp thét chói tai rồi!

Đột nhiên, miệng Tiểu Dương bị một bàn tay che lại, còn chưa kịp quay lại nhìn, đã nghe thấy tiếng anh Sói hoang nói: "Bình tĩnh một chút, đây là nội dung hôm nay phải học — quan sát thực tập, chuyên tâm học đi." Hắc hắc, đợi đến khi con cừu nhỏ này đủ 18 tuổi, chính là lúc dung "súng thật đạn thật" rồi.

Vệ Vũ đã sớm biết quan hệ của người bạn tốt Dương Thiệu và chị gái mình, Dương Thiệu ra nước ngoài hai năm, đều là do hấn báo cáo tin tức của chị mình, vì có hấn làm "Gián điệp" có công, mới đồng ý để cho em gái yêu quý của Dương Thiệu cho hấn để hấn làm "mùi phỉ", nhưng Dương Thiệu ra một điều kiện — trước khi Tiểu Dương được 18 tuổi, hấn phải đảm bảo tâm thần xử nữ cho Tiểu Dương "không cho phép vật kia động vào".

Hiện giờ là lúc hấn trả thù, để Tiểu Dương quan sát "hình tượng mẫu".

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừu Non* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Thực tập quan sát (Hạ)

Miệng của Tiểu Dương bị Vệ Vũ dùng khăn nhét vào, tránh cô phát ra âm thanh làm kinh động tới hai người kia, mắt thì bị Vệ Vũ che kín, Vệ Vũ nghĩ nghĩ, Tiểu Dương của hấn chỉ có thể nhìn hấn mà thôi, những tên đàn ông khác dù là anh hai của cô & bạn tốt của hấn hấn cũng không cho phép! Huống chi Dương Thiệu và chị hấn yêu cuồng nhiệt thô bạo thể kia, hấn sợ hù dọa cô, nghe là tốt rồi không cần nhìn.

Ở trên giường, Dương Thiệu nhanh chóng cởi quần áo của mình, vùi đầu vào ngực Vệ Lan, một bên ngậm mút một bên dùng tay xoa nắn, hưởng thụ làn sóng của khoái cảm tràn ngập. "Hô, ngực đã lớn như thế này, sờ thật thích." Trải nghiệm hết xúc cảm ở hai bầu ngực Vệ Lan, Dương Thiệu bắt đầu dùng lực mà nắn bóp, há mồm liếm mút xung quanh nhũ hoa, nhũ hoa của Vệ Lan vô cùng nhạy cảm, không chịu nổi khoái cảm lớn như vậy liền cương cứng, cô nhanh chóng thở gấp.

"Ư. Không được. A a a." Thân thể đáng chết, mỗi lần bị trêu đùa liền không cách nào chống cự, không cách nào có thể cự tuyệt tên đàn ông thú trước mắt cô.

Thấy Vệ Lan cự tuyệt, Dương Thiệu đem chiếc váy đã bị xé nát trên người cô trực tiếp cởi sạch, một tay lần xuống bấp đùi cô. "Tiểu mẫu cầu của anh, để anh xem một chút." Dương Thiệu nắm lấy hai chân trắng như tuyết của cô nâng lên cao, nhanh chóng tách ra, tiểu huyết non mềm của Vệ Lan đang khê mở, hai mép tiểu huyết cùng với mảnh thịt hồng bên trong đang chuyển động.

Dương Thiệu nhìn thấy cảnh đẹp này, ngón tay anh khê tách tiểu huyết ra, đưa hai ngón vào cửa tiểu huyết đã mở rộng, dùng sức đẩy vào rồi lại kéo ra, tay kia vẫn chèo đưa nhũ hoa của Vệ Lan khiến cô bật ra những âm thanh kiều mị đầy dụ hoặc.

"A a a a ~ dừng tay. Dừng lại! A a." Dịch ái nương theo mép tiểu huyết chảy tràn ra ngoài ướt hết một mảng, hai ngón tay Dương Thiệu đút vào kéo ra càng nhanh, tiểu huyết của Vệ Lan xoắn chặt lấy ngón tay anh, ái dịch bắn ra ngày càng nhiều, tiểu huyết của cô liêu mạng mút chặt lấy ngón tay anh.

"Hô ~ mút chặt ngón tay anh như thế, không phải tiểu mẫu cầu là cái gì? Nói! Có muốn hay không!" chỉ là ngón tay bị mút chặt đã rất thoải mái, anh không đợi được muốn cho người anh hem của anh tiến vào. Dương Thiệu nhìn tiểu huyết bởi vì dính ái dịch trở nên lấp lánh lạ thường, cố ý lấy đầu ngón tay ra, để nghe Vệ Lan cầu xin tha thứ.

A ~ bỗng nhiên thiếu mất ngón tay của Dương Thiệu, tiểu huyết cảm thấy trống rỗng, thật là khó chịu, cô hận chết tên đàn ông trước mặt này, nhưng lại ham muốn cây côn thịt của người đàn ông này lấp đầy tiểu huyết của cô. "Cho. Cho em."

Dương Thiệu lần nữa đưa ngón tay vào khe tiểu huyết, mặt huyết co rút mạnh mẽ, dường như có thể bẻ gãy bất kì dị vật nào tiến vào. "Cho em cái gì? Tiểu mẫu cầu nói?" Trước kia lúc bọn họ làm tình, anh rất vui vẻ gọi Vệ Lan là tiểu mẫu cầu, như vậy có thể để cho Vệ Lan nhanh chóng đạt cao trào hơn.

"A a a ~ cho em. Anh. . . Nhanh chóng tiến vào. . . A. . ." Vệ Lan cảm nhận được Dương Thiệu đang gây sức ép để tiểu huyết điên cuồng bao lấy anh, hơn nữa còn cố ý ép sát vào hạt châu nhỏ bên trong, một hồi khoái cảm, để cô mau bắn! "Không được. A a a ! Đã tới rồi! ! A a a ~" nước từ trong tiểu huyết phun cao chừng 10cm, tốc độ ra vào ngón tay Dương Thiệu không những không chậm lại, mà còn cố ý tăng thêm lực, ngón tay cắm trong tiểu huyết cũng dính đầy nước, tiếng rên kết hợp "Hưng phấn" tạo ra âm thanh cực kì đắm mỹ khiến người nghe đó mặt chân run, ái dịch của Vệ Lan phun ra, khiến ga giường cùng sàn nhà đều ướt sũng. Hai tay cô ôm chặt lấy anh, tiếng rên do khoái cảm vẫn chưa dừng lại!

Dương Thiệu nâng một chân Vệ Lan lên, để nam căn ma sát tiểu huyết đầy nước, sau đó liền đem cây côn thịt đó thô lỗ đâm mạnh vào tiểu huyết ướt át, "Mẹ kiếp! Anh nói cho em biết, tiểu mẫu cầu! A a ~"

Tiểu huyết ẩm ướt nghênh đón con cự long, khoái cảm tràn đầy làm cho Vệ Lan khê run từng trận, cô nhắm hai mắt lại, toàn thân cô cũng bị khoái cảm này thao túng, cô chỉ có thể vô lực rên rỉ nãy tiếng đắm đuối: "A a a. . . Úm. . . . Tiểu Thiệu của anh lớn vậy khiến em rất thoải mái! Mau! Nhanh chút. . . . Nhanh chút nữa. . . A a a!"

Tiếng đàn ông thờ dốc cùng tiếng phụ nữ rên rỉ tràn ngập căn phòng.

Không thoát tiếng nào khỏi tai hai người đang rình trộm.

Vệ Vũ mặt đỏ bừng hai tay ôm lấy Tiểu Dương, giống như ôm con mèo nhỏ vậy, khóa học ngày hôm nay, đối với Tiểu Dương thực sự rất quá "Lên lớp" Hấn dự đoán đôi trong phòng này có thể làm tới ba ngày ba đêm cũng không xong được mất, khả khả.

Đưa Tiểu Dương về phòng mình nghỉ ngơi, mặt cô y như quả táo chín đỏ vậy, cô cắn môi dưới hời hợt anh Sói hoang: "Anh Sói hoang, sau này. Chúng ta cũng sẽ làm chuyện đó sao?" Nhưng cây gậy của anh Sói hoang to như vậy, làm sao có thể bỏ vào tiểu huyết của cô đây? Nhưng mỗi khi này nghe chị Vệ Lan nói thoải mái rất dâm dăng, rốt cuộc làm chuyện đó là khổ sở hay là vui vẻ đây?

Vệ Vũ cười cười, sờ đầu Tiểu Dương nói nhỏ: "Đương nhiên có thể, em không có nghe nói qua "Khó cực cây cày cần phải hoan hô cắt lấy sao?""

Ah? Sao đã biến thành nông phu trồng lúa nước rồi? Con cừu nhỏ bắt đắc dĩ nghĩ ngợi đến!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừu Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Ngọt ngào che chở

Sau khi hết thời gian thực tập quan sát, Tiểu Dương cùng Vệ Vũ thoải mái ngủ trưa trong phòng, sau khi tỉnh lại Vệ Vũ hỏi Tiểu Dương: "Muốn ăn cái gì không? Chúng ta đi bên hông gió." Mặc dù cách một tầng lầu, cách mấy cánh cửa, vẫn có thể nghe thấy tiếng đôi nam nữ kia rên rỉ rất rõ ràng, hẳn tính chút nữa mau chóng gọi điện cho ba mẹ, tùy tiện lấy vài lý do để tối nay họ không về nhà tránh "Bất gian tại giường" Tốt lắm. Tiểu Dương dĩ nhiên cũng nghe thấy lần sóng rên rỉ kịch liệt ấy, chỉ là cô vờ như không nghe thấy gì hết! "Ừ. Thời tiết nóng quá, anh Sói hoang, chúng ta đi ăn kem được không?" Tiểu Dương cố gắng mở mắt thật to, trông thật đáng yêu, giọng nói nhẹ nhàng càng thêm ngọt ngào, làm nũng mong anh Sói hoang sẽ dẫn cô đi ăn kem.

"Ăn kem? Không được, thân thể em không được tốt không được ăn kem." Vệ Vũ nhớ chị Vệ Lan đã từng nói, con gái nếu ăn kem, đến kì sẽ rất đau bụng. Huống chi kem trộn lẫn phẩm màu cùng rất nhiều loại hóa chất với nhau, không tốt cho sức khỏe rồi. "Anh Sói hoang ~ làm ơn đi, đây là lần cuối cùng được không, thật! Em bảo đảm chỉ ăn một chén." Tiểu Dương chấp tay trước ngực, cầu xin Vệ Vũ đưa cô đi ăn kem. Cô thật sự rất muốn ăn kem mà, trời nóng như này, hưởng thụ từng miếng kem mát lạnh trôi qua cổ họng, nghĩ đến thôi lập tức thoải mái cả người, ăn kem thực sự rất vui vẻ.

Chịu không nổi Tiểu Dương làm nũng, Vệ Vũ bắt đắc dĩ néo chop mũi cô. "Chỉ có một lần, lần sau thì không có cửa đâu đấy!" Được rồi, thỉnh thoảng cũng muốn cưng chiều con cừu nhỏ này một chút, tốt với cô một chút.

Tiểu Dương vui vẻ thơm má Vệ Vũ một cái thật kêu. "Cám ơn anh Sói hoang!" la~ la~ la~ đi ăn kem thôi..

6h30 sáng, ba mẹ Tiểu Dương đang ngồi ăn điểm tâm sáng, Dương ba bình thường vừa xem báo vừa ăn cháo, có thói quen mỗi sáng đều có Tiểu Dương bồi ăn sáng liền hỏi Dương mẹ: "Bà xã, Tiểu Dương làm sao còn chưa dậy? Chẳng lẽ ngủ nướng?" Nếu Tiểu Dương ngủ nướng, sẽ ăn sáng rất nhanh, rồi vội vàng vàng đạp xe tới trường học, như vậy sẽ làm hông dạ dày. "Để tôi đi xem con một chút." Dương mẹ đi lên lầu hai, liền gõ cửa phòng Tiểu Dương rồi kêu lớn: "Rời giường mau! Tiểu Dương! Nếu không sẽ trễ đó!" Kỳ lạ, sao không nghe thấy con bé đáp lại vậy, Dương mẹ trực tiếp mở cửa đi vào.

Chỉ thấy Tiểu Dương co tròn dưới đồng chăn y hệt con tôm, ngũ quan xinh xắn nhú nhú lại cùng một chỗ, trông đáng yêu rất khổ sở, rên rỉ vô lực: "Ừm. Ừm. . . Thật là đau. Thật là đau." Cô sắp chết sao? Tại sao đến sức nói chuyện đều không có.

Dương mẹ khẩn trương lay lay Tiểu Dương. "Xảy ra chuyện gì? Chỗ nào không thoải mái?" Hôm qua còn khỏe mạnh hôm nay sao lại thành ra thế này chứ?

Sắc mặt Tiểu Dương tái nhợt, lắp bắp trả lời: "Con tới MC Donal, bụng thật là đau." Cái bụng nhỏ của cô, giống như bị người ta dùng mấy trăm kí lô gạch chặn vào, nặng trĩu, hơn nữa còn rất lộn xộn, hại cái bụng nhỏ của cô ngày càng đau, không chỉ có như thế, trong bụng giống như có một đồng tảng đá lăn qua lăn lại, khiến cô đau không ngừng!

Dương mẹ rất rõ ràng tình trạng hiện giờ của con gái, từ nhỏ Tiểu Dương đã rất sợ đau, mỗi lần trải qua kì sinh lí là lại đau. Trước khi đến kì hai ngày cô đều khó chịu, mặc dù Dương mẹ đã rất nỗ lực bồi bổ cho Tiểu Dương, nhưng con cừu nhỏ này mỗi lần tới vẫn rất đau đớn. "Gần đây có phải con lén đi ăn kem phải không? Sao lần này lại đau như vậy chứ?"

Ô ô ô, lần này thực sự phải ngậm bồ hòn làm ngọt mà, khổ mà không nói được. Cũng không thể nói với mẹ là cô cầu xin anh Sói hoang đưa đi ăn kem được. Không trả lời vấn đề của mẹ, Tiểu Dương dùng giọng yếu đuối nói nhỏ: "Hôm nay con có thể xin nghỉ học không, ở nhà nghỉ ngơi?" Cô đến một chút hơi sức xuống giường cũng không có nói chỉ đến đi học.

Dương mẹ đau lòng vuốt ve gò má không chút huyết sắc nào của con gái. "Được, mẹ giúp con xin nghỉ. Nhưng mẹ buổi sáng nay mẹ phải dẫn thầy thuốc về quê xem bệnh cho bà nội, không có cách nào ở nhà chăm sóc McGrath chăm sóc cho con, con cứ nằm trên giường nghỉ ngơi, mẹ sẽ nhanh chóng trở lại." Nếu không phải muốn dẫn thầy thuốc đi xem bệnh cho bà nội, Dương mẹ thực rất muốn ở nhà chăm sóc tiểu bảo bối của mình, nhưng đây là lẽ thường tình phải tận hiếu với cha mẹ.

"Vâng, mẹ nhanh chóng trở lại đó." Tiểu Dương biết mẹ rất vất vả, không chỉ phải bận rộn chuyện nhà, còn phải thường về quê chăm sóc ông bà nội lớn tuổi nữa.

"Mẹ đi lấy bình nước ấm, con nên uống nhiều nước ấm một chút rồi nghỉ ngơi."

Vệ Vũ ngồi trên bàn ăn nhàn nhã thưởng thức cốc Capuchino thơm lừng, mắt thỉnh thoảng lại ngó ra ngoài cửa.

Kỳ lạ thật, sao vẫn chưa thấy Tiểu Dương cười xe đạp qua nhà hần vậy? Vì để ý tới người xung quanh nhưng do hai người cùng ở trường học, nên mới để Tiểu Dương đi xe đạp đến trường, Vệ Vũ tự lái xe đi dạy học. Nhưng ngày nào hần cũng đợi cô chạy qua cửa nhà mình, Tiểu Dương sẽ nở nụ cười như ánh ban mai vậy vậy tay chào hần một cái, chúc nhau buổi sáng tốt lành, rồi mỗi người một hướng đi đến trường.

Không phải là ngủ quên chứ? Vệ Vũ cầm điện thoại gọi đến số của Dương gia, Dương ba thấy Tiểu Dương còn quá nhỏ nên không cần dùng điện thoại đi động sớm làm gì, vì vậy Tiểu Dương hiện tại cũng không có dùng đi động.

"A lô, bác Dương chào buổi sáng, cháu là vệ Vũ, hôm nay Tiểu Dương"

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừu Non* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ngọt ngào che chở (Hạ)

Bởi vì bị đau sinh lý nên nằm trên giường cũng không ngủ được. A. Hiện tại mấy giờ rồi? Sẽ nhanh đến buổi trưa chứ? Không biết mẹ đã trở về chưa bụng cô rất đói bữa sáng thì cơ hồ cũng không có ăn qua, hiện tại bụng đã réo không ngừng rồi. Tiểu Dương định xuống giường tới phòng bếp kiểm tra, nhưng bụng bỗng nhiên đau quặn lại, khiến cô không còn chút sức lực nào nữa. Ô ô, bụng thật đói lại còn đau, rốt cuộc khi nào mẹ mới trở về chứ?

diendanlequydon.com

Mỗi lần kinh nguyệt tới, Tiểu Dương luôn hi vọng mình sinh ra là nam sinh, nam sinh cũng sẽ không phải trải qua đau khổ như thế này, loại đau đớn này con gái phải chịu đựng khi còn là nữ sinh thẳng tới năm sáu chục tuổi mới hết, thật sự là quá bi thảm. Trước kia Tiểu Dương còn đau tới mức phải dùng thuốc mới đỡ, nhưng Dương mẹ luôn tỉ mỉ chăm sóc cô, tình trạng đau đớn của cô mới giảm bớt, đã lâu lắm rồi tới kỳ sinh lý cũng không đau thế này! Lúc này, cửa phòng đột nhiên bị mở ra, Tiểu Dương nhìn ra phía cửa, tưởng rằng sẽ thấy mẹ, không nghĩ tới lại là anh Sói hoang! "Sao lại là anh?" Anh Sói hoang không phải lên lớp sao? Sao lại xuất hiện trong nhà cô?

diendanlequydon.com

Vệ Vũ trên tay xách theo một túi nhựa, một tay kia cầm lấy bình thủy, đi vào phòng, ngồi xuống giường bên cạnh Tiểu Dương, từ từ đỡ nửa người cô dậy, để gối đầu dựa vào lưng cô, "Buổi sáng anh gọi điện tới nhà em, bác trai nói em đau sinh lý nên nghỉ." Vừa nói vừa mở ra bình thủy, mùi thơm của trà Quế viên táo đỏ thơm lừng trong không khí. "từ từ uống..., chậm một chút em đang đau bụng đó."

Editor: Min

Ai u, sao ba lại nói với anh Sói hoang cô đau sinh lý chứ..., chuyện riêng tư lại nói ra ngoài thực là xấu hổ mà. Tiểu Dương nhận lấy bình thủy, uống một chút trà. Ủ, uống rất ngọt nha..., thân thể cũng ấm, sau khi uống trà xong dường như cũng bớt đau bụng một chút.

diendanlequydon.com

"Đói bụng không? Anh mua cháo cho em, từ từ ăn." "Tốt, cảm ơn anh Sói hoang." Tiểu Dương thấy anh Sói hoang rất tốt, chăm sóc cô rất chu đáo.

diendanlequydon.com

Sau khi cô ăn xong, Vệ Vũ thu dọn bát đĩa, lấy giấy lau miệng cho Tiểu Dương. Lúc này Tiểu Dương bỗng nghĩ ra một vấn đề: "Anh Sói hoang, hôm nay anh không cần lên lớp sao?" Bởi vì thầy dạy sinh học ở trường rất ít, cho nên hầu như hôm nào lịch giảng của anh Sói hoang cũng kín mít.

diendanlequydon.com

"Xin nghỉ, anh đã nhờ thầy Ngô buổi chiều sẽ bù hai tiết." Vì lúc sáng hần không thấy Tiểu Dương chạy qua liền gọi điện cho Dương ba thì biết cô không khỏe đã xin nghỉ học, nhưng trong nhà không ai chăm sóc cô nên đã xin nghỉ dạy để coi chừng cô, nhưng thầy chủ nhiệm nói không thể xin nghỉ, nên quan tâm tới quyền lợi của học sinh, vì vậy đã tới trường giảng một buổi sáng. Lúc đứng trên bục giảng chỉ lo lắng tới con cừu nhỏ kia, nhiều lần thất thần lại để mấy học sinh nữ kia chêu đùa một phen.

Editor: Min

Tiểu Dương chột dạ cúi đầu, cô biết anh Sói hoang nếu đi nhờ mấy thầy giáo khác dạy thay sẽ rất để ý tới món nợ ân tình này. "Thật xin lỗi, hại anh bởi lo

lắng cho em mà xin nghỉ."

diendanlequydon.com

Vệ Vũ lắc đầu một cái, nói với cô: "Không cần nói xin lỗi, là anh sai, là tại anh dẫn em đi ăn kem, hại em bị đau bụng. Anh đây lại phải như con chim nhỏ đi cầu xin thầy chủ nhiệm, thiếu người ta một món nợ ân tình, cuối năm sẽ có bảng đánh giá thành tích chỉ sợ bị xuống cấp C, không có tiền thưởng cuối năm. Nhưng không sao, đây đều do anh tự làm tự chịu, ai bảo anh dẫn em đi ăn kem, hại em đau bụng đây?" Hừ hừ, tiểu quý thích mềm không thích cứng, lấy lui làm tiến, để cho cô phải áy náy mức cao nhất.

diendanlequydon.com

Nghe anh Sói hoang nói như vậy, Tiểu Dương đau lòng đến không ngóc đầu lên được, cũng bởi vì mình thích ăn kem, đến lý mới đau bụng, bị đau là đáng đời, nhưng lại hại anh Sói hoang bị ủy khuất. Rõ ràng là cô quán lấy anh Sói hoang, anh Sói hoang không có lỗi, Tiểu Dương cảm thấy rất có lỗi. "Anh Sói hoang. . . Rất xin lỗi. . . Sau này em sẽ không đòi đi ăn kem nữa"

diendanlequydon.com

"Có thật không? Nhưng không phải em thích ăn kem nhất hả ?" Nên ghi âm lại câu này của cô mới đúng. "Sau này em sẽ không ăn kem nữa, ăn kem chỉ đau bụng, còn hại anh Sói hoang lo lắng cho em mà nghỉ dạy." Vì anh Sói hoang, cô nguyện ý từ bỏ món ăn yêu thích, cô sẽ rút kinh nghiệm lần này không để anh Sói hoang phải lo lắng nữa.

Vệ Vũ nghe thấy cam kết của Tiểu Dương, cảm thấy rất thỏa mãn. Hắn có thể cảm nhận được sự áy náy của cô, con cừu nhỏ của hắn, chính là một cô gái rất đáng yêu, mặc dù có chút yếu ớt nhưng rất hiểu lòng người, sẽ không nói một câu đùa giỡn tùy hứng, vì hắn mà suy nghĩ như thế, bảo hắn làm sao không đề ý đây? "Ừ, không được quên những lời em nói đó."

"Sẽ không, em thề." Giờ nắm ngón tay lên và thề

"Rất tốt, ngoan tay." Vệ Vũ hôn lên môi Tiểu Dương, đầu tiên là nhẹ nhàng, sau đó từ từ dùng đầu lưỡi cạy mở hàm răng cô, sau đó hôn đến mức thâm tình.

Bên trong phòng ý xuân đang nồng, Dương mẹ vốn lo lắng cho con gái nên vội vã chạy về, muốn xem tình trạng hiện tại của cô, thì ngoài ý muốn nhìn thấy Vệ Vũ và Tiểu Dương đang ngọt ngào ân ái, âm thầm lắc đầu cười cười, rất thức thời lặng lẽ rời đi. Tình yêu luôn ngọt ngào và cuồng nhiệt như thế

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừu Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Thầy giáo Sói hoang vận động gây cơ thể (thượng)

Tối hôm đó, Dương mẹ tính mời Vệ Vũ tới nhà ăn cơm, coi như cảm ơn lần trước Vệ Vũ chăm sóc Tiểu Dương, vì vậy đặc biệt làm một bàn đầy món ngon mời khách.

Bàn ăn bày thật nhiều sơn hào hải vị, Dương mẹ trổ hết tài nấu nướng, món ngon thực nhiều, quả giống như một bữa tiệc trong cung đình. Tiểu Dương đi học về, thấy một bàn đầy đồ ăn như thế, không nhịn được chảy nước miếng!

"Oa! Cá tuyết hấp, thịt viên, gà rán, tôm viên chiên dứa, những thứ này con đều rất thích đó. Mẹ mẹ thật thiên vị..., mời anh Sói hoang ăn cơm, liền nấu nhiều như thế. "Thường ngày cũng chỉ có bốn món mặn một món canh, hôm nay nhiều đồ tới mức cái bàn này cũng không chứa nổi rồi"

Đứa nhỏ này, nói cái gì vậy trời. "Mẹ là muốn cảm tạ người Dã Lang ca ca, lần trước người sinh lý đau lúc đặc biệt xin nghỉ tới chăm sóc người, vì vậy mới nấu như thế nhiều! Người đó, thật là làm cho người ta lo lắng đứa bé."

Xấu hổ, nghe mẹ nói câu "Anh Sói hoang của con", khiến Tiểu Dương rất ngượng ngùng, chẳng lẽ mẹ đã biết quan hệ cô giữa anh Sói hoang tiến triển đến mức độ nào sao? "Mẹ mẹ ở đây nói linh tinh gì đó, con nghe không có hiểu gì hết !"

Dương mẹ cũng không nói gì nhiều, chỉ giục cô mau chóng mời Vệ Vũ qua ăn cơm. "Đi sang đó gọi Vệ Vũ tới dùng cơm, còn có kêu ba đừng chăm sóc hoa cỏ nữa, đi vào rửa tay chuẩn bị ăn cơm."

"Vâng, con sẽ đi ngay bây giờ."

Tiểu Dương đeo giày xong, gọi Dương bá mẹ rửa tay rồi ăn cơm, sau đó liền chạy sang Vệ gia, định mở cửa, thì ngay lúc đó bị Vệ Vũ ôm vào lòng.

"Ha ha, bắt được một con cừu nhỏ." Hắn đã sớm ngồi ở phòng khách chờ Tiểu Dương tới gọi hắn. Cánh tay trắng kiện của Vệ Vũ vòng qua hông cô ôm chặt lấy, cúi đầu hôn đôi môi mềm mại của cô.

"Uh" Tiểu Dương bỗng nhiên bị anh Sói hoang vây lại như thế, dễ dàng nhận thấy được anh mới tắm xong, mà cô thực thích cảm giác này cảm giác này.

Vệ Vũ không ngừng dũa dũa đôi môi của cô, nhưng cũng không để ba mẹ Dương chờ quá lâu, không thể làm gì khác hơn là hôn một cái là tốt lắm rồi. "Đi thôi, Tiểu Dương ba mẹ đang chờ chúng ta cùng ăn cơm đó." Chuẩn bị dắt tay cô rời đi.

Tiểu Dương bị lôi từ khung cảnh lãng mạn ra với thực tại. "Vâng, mẹ em nấu rất nhiều đó, đáng tiếc đáng tiếc hiện tại có khả năng ăn, cũng không thể ăn quá nhiều." Thật là thực ra cô rất muốn mang một bản đồ ăn nhét vào bụng.

"Xảy ra chuyện gì? Thân thể nơi nào không thoải mái ăn không được?" Không phải đã khỏi rồi sao? ? kỳ sinh lý cũng kết thúc rồi mới đúng.

Ách Tiểu Dương giây giụa nghĩ có nên đem nguyên nhân nói ra không, nhưng cô sợ nói ra khỏi miệng, sẽ bị anh Sói hoang trách mắng, vì vậy cúi đầu tự hỏi lấy.

Thấy cô còn do dự chưa quyết, Vệ Vũ khích lệ: "Tiểu Dương ngoan, đem nguyên nhân nói ra, nếu em không nói ra anh làm sao biết vấn đề của em đây? Ngoan, nói ra đi, anh sẽ giúp người giải quyết." Vệ Vũ không muốn con cừu nhỏ có bí mật lừa gạt lấy hấn.

Tiểu Dương ngẩng đầu nhìn anh Sói hoang, ừ không sai, anh Sói hoang là đáng tin tưởng nhất, nói với anh cũng không sao, vì vậy cô yên tâm nói ra.

"Em nghĩ muốn giảm cân, cho nên không dám ăn quá nhiều đồ." Nói xong đồng thời cúi đầu xuống, cô thấy mấy bạn nữ trong lớp đều có vóc người rất thon thả, có lồi có lõm, mặc dù mình cũng không tính là mập, nhưng cô vẫn muốn gầy thêm chút xíu nữa, dù sao cũng dễ xinh đẹp hơn không phải ư?.

Cái gì! Tiểu Dương muốn giảm cân? Nghe thấy câu trả lời của cô, khoe miệng Vệ Vũ co quắp. Chỉ cần là đàn ông đều không thích ôm phụ nữ gầy, huống chi con cừu nhỏ thật ra thì cũng không mập, chắc chắn là bị ảnh hưởng bởi xu hướng “ gầy là xinh đẹp” ngớ ngẩn kia rồi.

Nhìn mắt Tiểu Dương long lanh dường như đang đợi phản ứng của hấn, thực ra Vệ Vũ hấn cũng không phản đối việc cô giảm cân, hấn không phải dạng không chế hoàn toàn suy nghĩ của người yêu, hấn chính là dạng đàn ông yêu chiều người yêu mặc kệ cô có ý muốn làm gì, chỉ là hấn cũng không hy vọng cô giảm cân, lại dùng phương pháp nhịn ăn như vậy, điều hấn sắp nói ra đây chính là toàn vẹn hai bên.

"Anh thấy vóc người của Tiểu Dương rất tiêu chuẩn, ôm vào rất vừa vặn, nhưng nếu như em thật muốn giảm cân, anh có một cách rất hữu hiệu "Vận động gây cơ thể", lần trước anh xem TV thấy được, nghe nói chỉ cần làm một thời gian sẽ gầy đi."

Oa oa oa, không nghĩ anh Sói hoang sẽ đồng ý cô giảm cân lại còn “ Hoạt động gây cơ thể” chứ! Tiểu Dương kích động bắt lấy cánh tay hấn lay mạnh. "Anh Sói hoang, dạy em dạy em, em muốn học!" cuối cùng cũng có thể yên tâm mà ăn ngon rồi!

Hắc hắc he he, cá đã cắn câu. "Tốt, thế nhưng việc "Vận động gây cơ thể" Vô cùng hao tổn thể lực, cho nên chút nữa em phải ăn thật no, ăn no rồi mới có thể học xong được khóa "Vận động gây cơ thể." Đây."

"Vâng, lát nữa em sẽ ăn thật ngon ." Chờ một chút cô nhất định phải ăn thật nhiều, thật nhiều.

Thế là, thầy giáo Sói hoang chuẩn bị bài giảng "Vận động gây cơ thể" la ~

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừu Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Thầy giáo Sói hoang vận động gây cơ thể (Hạ)

Sau khi ăn xong bữa tối, vừa thưởng thức vị ngọt ngào của trái cây vừa ngồi cùng cả nhà họ Dương (trừ anh hai Dương Thiệu của Tiểu Dương). . .

Tiểu Dương tiễn Vệ Vũ ra cửa, hấn về trước, kéo lỗ tai cô lại gần rồi nói nhỏ: "Chờ ba mẹ em đi tập thể dục, mặc đồ thể thao đến nhà anh để học "Vận động gây cơ thể"." Thói quen của hai người lớn Dương gia chính là đi tản bộ sau bữa tối, vừa đứng hai vị đại nhân nhà họ Vệ đi hát Karaoke? ? , Trong nhà không có người khác.

"Vâng" Tiểu Dương nhẹ nhàng gật đầu một cái. ***** đi tới phòng của anh Sói hoang, cô phát hiện trên đất đã bày một khối đệm yoga.

"Ah, chúng ta phải tập Yoga sao?" Anh Sói hoang muốn dạy cô tập Yoga?

"Đúng vậy, vận động phân hai loại, có dưỡng cũng không dưỡng, Yoga là thuộc về loại vận động không dưỡng, ăn uống vẫn có thể như bình thường, tập Yoga làm cho mỡ thừa biến mất." Quan trọng nhất là, tập yoga sẽ không khiến ngực Tiểu Dương nhỏ lại.

Đó ~ thì ra là như vậy, Tiểu Dương thấy anh Sói hoang thật là lợi hại, dễ dàng đáp ứng nhu cầu của cô! Thật ra thì cô cảm thấy mình cũng không béo lắm, nhưng cô muốn khi mặc đồ tắm phải có dáng người thật lung linh hấp dẫn, vì vậy đối với mông cùng bắp đùi cô không hài lòng. Bây giờ có thể tập Yoga để có dáng người thon thả, cô nhất định sẽ chăm chỉ luyện tập!

"Thầy giáo Sói hoang, mau dạy em Yoga !" Khi đi học, sẽ phải đổi từ anh Sói hoang thành thầy giáo Sói hoang

"Tốt, động tác thứ nhất trong Yoga là cong người, trước tiên nằm trên đệm Yoga."

Tiểu Dương làm theo, nằm trên đệm Yoga.

"Cong hai chân lên, dùng hai tay túm lấy hai mắt cá chân, ngừng hô hấp, dùng bụng lấy sức đẩy người lên!" Tư thế như thế này thực làm cho người ta hao tổn thể lực, nhưng đối với việc giảm béo rất hiệu quả.

"Umh umh umh", Tiểu Dương dốc hết sức của bản thân, thật vất vả, cái mông nâng cao được một chút xíu, nhưng rất đau, giữ được chưa tới ba giây, liền buông người nằm ở tư thế ban đầu.

"Sao đã nằm xuống rồi. Phải cong người thêm ba lượt nữa."

"Nhưng chân quá đau, em không nâng lên được nữa." Tiểu Dương biết gân cốt mình cứng rắn, tập Yoga lại cần thân thể dẻo dai, cô tập cái môn này thì quả là phải chịu thiệt rồi.

"Không muốn giảm cân sao? Không cho phép lười biếng. Chẳng lẽ em nghĩ trực tiếp cắt đi một chân thì giảm được 5 kg? Làm tiếp hai lần, phải kéo dài đến 5 giây."

Anh Sói hoang nói chuyện thực ác độc! Phải giữ tới năm giây Tiểu Dương bỗng chốc há mồm, hai ba giây còn không xong, sao có thể chống đỡ được tới năm giây? Cái này không thể được. "Aiz, Thầy Sói hoang, chúng ta có thể đổi tư thế khác được không. Môn này nhất định, nhất định rất nhiều tư thế, không cần cong người..., đổi một tư thế khác."

Đúng, hẳn thật ra biết rất nhiều tư thế, Vệ Vũ trầm nghĩ, mặc kệ là lão Hán không xa, xe lửa tiện lợi, Long Dược, nằm sấp, nằm ngửa, cong người, đủ loại tư thế của cơ thể, 18 chiêu mèo uốn lượn cũng biết, tuy nhiên anh hùng không đất dụng võ không thể dùng được với Tiểu Dương, chỉ có thể dựa vào "Đôi tay vạn năng", thật là khổ tiểu huynh đệ của hắn.

Khụ khụ, dừng lại cái tư tưởng đó đã, trở về vấn đề chính. "Bây giờ anh sẽ đổi một tư thế, có thể giúp cái mông của em gầy đi một chút. Đầu tiên đứng lên, một chân trước một chân sau, chân trái ở phía trước chân phải ở sau. Sau đó từ từ đem tay trái đặt ở trên đệm, chân phải hướng sau duỗi thẳng, tay phải giơ thẳng lên đỉnh đầu."

Động tác này rất khó, sao trông rất giống múa ballet vậy? Cái này căn bản không phải là động tác của Yoga! Tiểu Dương cảm thấy rất bức bách, cô căn bản cũng không thể đứng lên, chân trái quá đau, chẳng lẽ không có cách nào giảm cân nhẹ nhàng hơn sao?

Đây rõ ràng là ăn vạ, đã đặt mông ngồi trên đệm Yoga, cơm cũng tiêu đi một nửa rồi, dẫu miệng lên nói: "Thầy giáo Sói hoang, có vận động nào thoải mái hơn một chút không?"

Thiệt là, vừa muốn ngựa chạy tốt, nhưng lại không muốn cho ăn cỏ. Như vậy cũng chỉ còn lại có "Vận động trên giường" phù hợp nhất với con cừu này.

Thế là Vệ Vũ thẳng người, ôn hòa nói: "Đương nhiên là có, vậy chúng ta sẽ làm!"

"Ha... Sao vậy... Sao vậy... lại chạy đến... A a... Trên giường... Ừ..." Con cừu nhỏ bị hắn trêu đùa đến nói đủ một câu cũng không xong, chỉ có thể run rẩy.

Hai người toàn thân trần truồng, Tiểu Dương quỳ gối trên giường, hai cánh tay chống lên thành giường, nâng cao mông lên nghênh đón tiểu Vệ Vũ đang mè nheo. Vệ Vũ ở phía sau cũng là nửa quỳ gối hai tay nắm lấy eo cô, hắn dùng bắp thịt cường tráng bắp tách mở hai chân cô ra, để chon am căn nhanh chóng ma sát tiểu huyết..

Nửa người hắn động thật nhanh, hai tay cũng không nhàn rỗi, bộ ngực mềm mại của Tiểu Dương không ngừng đung đưa theo động tác của hắn, tay Vệ Vũ nắn bóp bộ ngực cô ra đủ kiểu dáng, thỉnh thoảng tính trẻ con nôi nhéo lấy đầu nhũ hoa, khiến Tiểu Dương không khỏi rên rĩ.

"A a... Ghét... Ừm..." Thì ra là làm "Vận động trên giường" So với tập yoga còn mệt mỏi hơn.

Nhưng loại tư thế tới từ phía sau lưng, khiến Tiểu Dương cảm thấy hình như hai con Tiểu Cầu giao phối ở bên đường! Tuy nhiên cô hoàn toàn không có biện pháp kháng cự nỗi cảm giác này, cảm thấy thật xấu hổ, mặt huyết của cô lại càng hưng phấn, ái dịch tràn ra càng nhiều. Cho dù hai chân đã sớm đau nhức đến mềm nhũn ra, nửa người dưới vẫn không nhận được giây dựa, nâng cao cái mông, để tiểu huyết của cô nghênh đón tiểu Vệ Vũ kia..

"A... Thì ra là Tiểu Dương thích từ phía sau lưng." Vệ Vũ thấy ái dịch từ tiểu huyết của cô chảy xuống không ngừng, mặt huyết xoắn lấy nam căn của hắn, thật là không chịu nổi muốn bắn ra!

"A... Thật là giỏi..." Vệ Vũ lập tức đem nam căn của hắn rút ra khỏi người cô, bắn đầy dịch trắng trên lưng Tiểu Dương. Nam căn vừa rút ra lại nhanh chóng dùng hai ngón tay lấp đầy tiểu huyết trống rỗng của Tiểu Dương, bên trong cô không ngừng co rút, hắn lại dùng ngón tay móc móc nhanh chóng tìm được chỗ ẩn cảm nhất trong hoa huyết.

Tiểu Dương đã sớm chịu không nổi khoái cảm ấy, hô hấp dồn dập, hai chân đã mỏi nhừ rồi, "Ừ Không được. Em . . . Đã tới rồi. A a a ! ! " Thân thể giống như phiêu trên biển, cuối cùng một ngọn sóng to đánh tới, hòa tan cả người cô.

Cao triều qua đi, Tiểu Dương vô lực thở dốc nằm gọn trong ngực Vệ Vũ, cái "Vận động trên giường" này có thể tiêu hao được mấy cân thịt rồi.

Vệ Vũ yêu thương ôm chặt lấy cô, dịu dàng nói: "Tiểu Dương ngoan, không cần giảm cân mà không ăn cơm, nếu không thì ngày ngày phải làm "Vận động trên giường" này biết không?

Cái gì! Ngày ngày làm? Như vậy cái hông của cô nhất định sẽ đứt rồi! Tiểu Dương hoảng sợ vội vàng thề: "Sẽ không sẽ không, sau này em sẽ không cần giảm cân nữa."

"Đây mới là bảo bối ngoan của anh." Hôn cô một cái, trong nội tâm hẳn cảm thấy đáng tiếc, như vậy thì không thể ngày ngày làm vận động trên giường với cô nữa, chỉ là không sao, so với dục vọng của mình, hẳn càng hy vọng cô có thể khỏe mạnh, không cần nhịn ăn mà làm tổn thương thân thể.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừu Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Thầy giáo sói hoang dạy thuật phòng thân (thượng)

Giống như mọi ngày Vệ Vũ ăn sáng xong cầm cốc Capuchino vừa uống vừa cầm tờ báo đọc, chờ Tiểu Dương đi học qua nhà hắn. Nhưng nhìn không được mấy trang, liền không nhìn được nữa, gấp tờ báo không muốn nhìn. Gần đây báo chí đều đưa tin, phóng hỏa giết người trộm cắp, ngoài đường có nhiều kẻ biến thái không đứng đắn, càng xem càng phiền.

Nhưng vệ Vũ chú ý tới, mấy ngày nay thường có tin tức kẻ xấu cướp bóc những cô gái hay đi đường một mình, chọn những cô có nhan sắc một chút, lại xảy ra không ít chuyện. Ngày hôm qua cùng lúc hắn cùng chị gái Vệ Lan nói chuyện điện thoại, Vệ Lan vẫn còn oán trách, Dương thiếu gần đây kiên trì đưa đón cô đi làm, hại nàng một chút tự do cũng không có. Chỉ là vệ Vũ nghe ra, chị gái hắn ngoài mặt oán giận, nhưng trên thực tế lại rất hài lòng về bạn trai Dương Thiệu này.

Vệ Vũ nghiêm túc suy nghĩ một chút, mặc dù chung quanh đây đều là khu dân cư cao cấp, là đơn vị tuần tra trọng điểm, nhưng khó nói trước được sẽ không có người xấu xuất hiện, Tiểu Dương mỗi ngày đều đi xe đạp đến trường, ngộ nhờ đoạn đi bộ lấy xe, gặp được người xấu xảy ra chuyện gì làm sao đây. Tiểu Dương của hắn ngu ngốc, không tâm cơ, nếu người xấu giả bộ hỏi đường, liền thuận tiện kéo Tiểu Dương vào trong xe bắt cóc luôn thì sao!

Càng nghĩ càng lo lắng, Vệ Vũ biết mình có chút buồn lo vô cớ, nhưng bây giờ lòng người khó đoán, thói đời bạc bẽo, hắn không thể để Tiểu Dương phải chịu một chút xúi tổn thương nào.

Ừ, tới đề nghị trường học mở một khóa dạy thuật phòng thân thì rất tốt, như vậy không chỉ có Tiểu Dương có thể học, những bạn học khác cũng có thể cùng nhau học tập, cho dù không có học được, thì cũng có ý thức được mỗi nguy hiểm. Vệ Vũ dù sao cũng là thầy giáo, không chỉ có lo lắng cho an nguy của Tiểu Dương, mà cũng lo lắng tới an nguy của những học sinh khác.

"Mau! Mau! Mau! Nhanh lên một chút tới phòng thể dục, hôm nay thầy sinh vật muốn dạy thuật phòng thân!"

"Có thật không? Có thật không? Thầy sẽ mặc áo học võ lộ ra cơ ngực sao? Ồ ồ ồ! Rất hấp dẫn đó!"

"Mặc kệ mặc kệ, tôi muốn ngồi hàng thứ nhất á! Các các cậu nhanh chân lên!"

Một đám nữ sinh mặc trang phục thể dục, tranh nhau hướng phòng học thể dục mà chạy, không nghĩ tới hôm nay thầy sinh vật đẹp trai nhất trường lại dạy thuật phòng thân! Phải biết, nơi này chính là toàn nữ, giáo viên thì cơ hồ cũng toàn là nữ, ngay cả thầy thể dục cũng là nữ, vì vậy Vệ Vũ vừa vào trường, chính là thầy giáo được yêu thích nhất của nữ sinh trong trường!

"Hừ! Ghét anh Sói hoang, không dạy sinh vật chạy tới dạy cái thuật phòng thân gì chứ, như vậy không phải sẽ đụng phải thân thể nữ sinh sao?" Tiểu Dương cảm giận nghĩ, cô không hiểu tại sao lớp thể dục hôm nay lại đổi thành anh Sói hoang tới dạy thuật phòng thân? Khiến cả lớp một hồi xôn xao, tất cả mọi người muốn xem anh Sói hoang lộ cơ ngực.

Đáng ghét! Thân thể anh Sói hoang chỉ cô mới có thể nhìn! Những nữ sinh khác đều không được!

Tiểu Dương vội giầy vội tắt đi chân không vào phòng thể dục, trong phòng học các bạn học đã sớm ổn định vị trí, đối diện với thầy sinh vật Vệ Vũ, ngoan ngoãn xếp thành ba hàng, bằng hữu tốt nhất của cô lại hoàn hảo đứng ngay vị trí đầu của hàng đầu tiên.

"Nơi này á! Nhanh lên một chút, thầy Vệ Vũ chuẩn bị vào lớp rồi." Nghi Trăn nhìn Tiểu Dương vẫy vẫy tay.

Vệ Vũ nhìn thấy Tiểu Dương đi vào phòng học, hai người rất có ăn ý với nhau, làm bộ như quan hệ sư đồ đơn thuần. Vệ Vũ bắt đầu nói chuyện: "Đầu tiên muốn cảm cô Mai xinh đẹp, cho tôi mượn lớp thể dục, dạy các bạn học thuật phòng thân." Vệ Vũ nhìn cô mai mỉm cười một cái, khiến mẹ của ba đứa trẻ là cô Mai cũng loạn cả nhịp tim lên !

Vệ Vũ nói tiếp: "Gần đây trị an không tốt, vì vậy trường học mời tôi dạy các bạn thuật phòng thân cơ bản, ngộ nhờ các bạn học gặp phải chuyện khẩn cấp thì có thể xử lý thật tốt, như vậy, tôi cần một người làm trợ thủ của tôi."

Ở dưới mấy bạn học, lập tức háng háng giờ tay!

"Chọn em, chọn em! Em chịu được té!" Tiểu Bàn cơ thể to béo lại yêu thích trai đẹp nhanh chóng giờ tay!

"Chọn em đi! Em học qua múa ba-lê, xương rất mềm, té một trăm lần cũng không thành vấn đề!"

Mỗi bạn nữ đều tự đề cử mình, muốn cùng thầy Vệ Vũ tiếp xúc thân mật.

Nhưng Vệ Vũ cũng không chọn bạn nào trong số mấy bạn nữ này, nhìn mặt Tiểu Dương không thay đổi biết chắc chắn là đang ghen rồi !

Vệ Vũ nói với cô Mai: "Cô Mai cô là trợ thủ của tôi rất tốt, cô Mai làm phiền."

"Không thành vấn đề, đây là vinh hạnh của tôi đấy." Ha ha, phụ nữ đã lập gia đình cũng có tư cách hưởng thụ trai đẹp (ặc).

"Bây giờ bắt đầu khóa dạy thuật phòng thân, trước hết là mấy điểm quan trọng, điểm thứ nhất, ở bên ngoài không nên dễ dàng tin tưởng lời của người lạ. Điểm thứ hai, không nhận thức ăn không rõ nguồn gốc, để tránh bị tổn thương, cuối cùng, nếu quả thật gặp phải nguy hiểm, ngàn vạn phải giữ vững tinh táo, không nên hốt hoảng mà bỏ lỡ cơ hội thoát thân."

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừu Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Thầy giáo sói hoang dạy thuật phòng thân (hạ)

Vệ Vũ liên tục làm mẫu những động tác phòng thân, như "Phách Vương tháo giáp", khi bị người xấu từ phía sau lưng ôm lấy thì phải nhanh chóng ngồi chồm hổm xuống, lập tức xoay người đánh một quyền vào tên lưu manh, nhân cơ hội hấn không để ý thì chạy trốn! Còn có chiêu, "Khi trộm đào", trực tiếp đá vào bộ phận quan trọng của tên lưu manh, bảo đảm hấn đau kêu cha gọi mẹ! Còn có một chiêu khác thực sự hữu dụng với nữ sinh "Con báo lên cây", nữ sinh luôn thích để móng tay dài rồi vẽ hoa văn đủ màu vào đó, vì vậy gặp phải lưu manh, như vậy trực tiếp dùng hai bàn tay cào vào mặt của tên lưu manh, sau đó chạy!

=[~~ cái chiêu cào hai mặt quá hiểm các nàng ạ!!!

Cả buổi học thuật phòng thân cũng không thấy chán ngán, mỗi bạn nữ đều rất tập trung, nếu thật có trình độ như thầy giáo có thể bay ra ngoài vũ trụ cũng nên! Vệ Vũ cũng rất vui mừng khi học trò tập trung học như vậy, dù sao nữ sinh là mục tiêu dễ dàng nhất của bọn lưu manh, vì vậy học khóa phòng thân này chỉ có lợi không có hại chút nào.

Không biết Tiểu Dương của hấn có học tốt không nữa?

Dùng xong bữa tối, Tiểu Dương ngồi làm bài tập trong sách bài tập, không nghĩ tới lại có người gõ cửa phòng cô.

"A, sao lại là anh, tránh ra, em không muốn gặp anh." Mở cửa nhìn thấy người tới lag anh Sói hoang, cô tức giận đóng luôn cửa.

Vệ Vũ nhanh chân chặn lấy một khe hở, rồi tiến vào phòng. Nhưng hấn vừa nhìn thấy ba mẹ Tiểu Dương đi tản bộ liền chạy tới đây, là vì muốn biết phản ứng của cô đối với khóa học phòng thân ngày hôm nay?

"Xảy ra chuyện gì, làm chuyện xấu không dám cho anh vào cửa sao?" Vệ Vũ trêu chọc cô.

Hừ, cô mới không phải. "Anh mới là người làm chuyện xấu! Tại sao không trước nói với em hôm nay anh muốn dạy thuật phòng thân cho lớp em? Anh có biết hôm nay nữ sinh lớp em hết lời khen ngợi vóc dáng của anh hay không!"

"Tiểu Dương ngu ngốc, như vậy cũng ghen, con cừu nhỏ của anh thật đáng yêu." Vệ Vũ ôm lấy cô. Thật ra thì hấn rất vui vẻ bởi vì Tiểu Dương của hấn đang ghen, như vậy chứng tỏ cô đang quan tâm hấn, chuyện tình cảm của hai người họ là hai người đều yêu nhau chứ không phải một mình hấn đa tình, Tiểu Dương rất coi trọng hấn.

"Đáng yêu cả đầu heo nhà anh." Tiểu Dương dẩu miệng lên, vừa bắt nắn vừa làm nũng hân. "Anh vẫn không trả lời em, tại sao hôm nay lại đến dạy lớp em thuật phòng thân?" Rõ ràng là thầy giáo dạy sinh vật, sao lại chạy tới dạy thuật phòng thân?.

"Gần đây trị an không tốt lắm, em đều tự đi xe đạp tới trường, cho nên muốn dạy em thuật phòng thân, nhưng sau suy nghĩ một chút, không bằng dạy cả lớp em, nhiều bạn học cũng rất tốt, sau này gặp phải người xấu mới có thể bảo vệ mình."

Thì ra là anh Sói hoang muốn dạy mình thuật phòng thân, Tiểu Dương cảm thấy rất vui vẻ, không nghĩ tới anh Sói hoang lại tỉ mỉ như thế, được rồi, sau khi biết nguyên nhân, cô cũng không còn tức giận nữa, bởi vì cô thấy ý tưởng của anh Sói hoang rất tốt, các bạn học đều có học được thuật phòng thân, gặp phải nguy hiểm cũng có thể tự bảo vệ mình.

Nhưng cô lại có một vấn đề. "Anh Sói hoang, anh sẽ dạy thuật phòng thân thế nào đây?" Cô không nhớ rõ là anh Sói hoang có học qua Judo hay môn võ nào cả.

"Học lúc làm lính, để cho anh giúp em học môn này, thuận tiện xem em có học tập nghiêm túc không."

"Em rất nghiêm túc học đó, nếu như gặp phải người xấu, nhất định có thể đem hân đuổi chạy đấy!" Anh không nên xem thường cô quá như vậy chứ

Như thế có nắm chắc a, vậy thì tới trường đặc biệt khảo nghiệm tốt lắm. "Tốt, vậy chúng ta sẽ thực hành, nếu như Tiểu Dương có thể thuận lợi tránh thoát, anh Sói hoang liền dẫn em đi chơi!"

Oa oa oa! Có thể đi chơi! "Một lời đã định đó!" Cô rất nghiêm túc trong quá trình học thuật phòng thân này, Tiểu Dương tin tưởng có thể dùng thuật phòng thân đánh bại anh Sói hoang!

"Ha ha, vậy chúng ta bắt đầu thực hành thôi." Đại Sói hoang chuẩn bị ăn hết con cừ non ngây thơ rồi.

"A. Dừng tay. Ăn gian. A." Tiểu Dương vô lực rên rỉ.

Vệ Vũ ôm chặt Tiểu Dương từ sau lưng, chỉ dùng một tay liền ôm chặt cánh tay cô, để cho cô không thể động đậy, một tay luồn vào áo cô, đi tới bên trong áo lót, trêu đùa hai trái đào của cô.

"Hiện tại người xấu từ phía sau lưng bắt được Tiểu Dương rồi, Tiểu Dương muốn sử dụng thuật phòng thân nào chạy thoát đây?"

Đáng ghét! Anh Sói hoang quá hèn hạ rồi, dùng tay nắn bóp ngực cô còn chưa tính, còn dùng anh bạn nhỏ cả hân cọ sát tiểu huyết của cô, bảo cô làm sao có thể sử dụng thuật phòng thân đây?

"Hắc hắc, muốn đầu hàng sao?" Đã đánh cuộc nhưng lại chịu thua .

"Không. Muốn." Tiểu Dương muốn thoát ra, nhưng chỗ nhạy cảm trên người đều bị anh Sói hoang khống chế mất rồi, cô muốn dùng chút sức lực cũng không được.

Thật là một con cừ quật cường. Vốn ôm chặt cánh tay cô, di động xuống dưới quần lót của cô, dùng tay gầy gầy hạt phấn châu ở cửa huyết.

"A a !!" Một cỗ khoái cảm đến từ nơi tiểu huyết đang bị anh Sói hoang chơi đùa, nửa thân dưới cũng mềm nhũn, căn bản đến một chút sức cũng không có.

"Hiện tại người xấu đang khi dễ tiểu muội muội của em rồi, Tiểu Dương không phản kích sao?" Vệ Vũ có ý hỏi nhỏ bên tai Tiểu Dương, còn cắn cắn vành tai cô.

"Ừ. Đầu hàng. Không cần. Ừ. Thực hành rồi. Ngừng." Dừng lại thực hành thôi..., Tiểu Dương không nhịn được giờ hai tay đầu hàng.

"Tiểu Dương không nghiêm túc học thuật phòng thân, phải trừng phạt bằng thể xác mới được!" Mặc dù được Vệ Vũ khích lệ "Giáo dục yêu", nhưng lúc cần thiết, xử phạt bằng cách này là tốt nhất.

Vệ Vũ đem toàn bộ quần áo của Tiểu Dương cởi sạch, để Tiểu Dương dính cả trên người hân, hai người đứng im một chỗ.

Đang lúc Vệ Vũ muốn "Dùng cách xử phạt về thể xác" thật tốt Tiểu Dương, lại nghe được tiếng mở cửa dưới lầu.

"Con cừ nhỏ, ba mẹ trở lại, a, vệ Vũ cũng ở đây sao?" Dương mẹ nhìn thấy giày của Vệ Vũ đặt ở trước cửa.

Ai! Lão sư đáng kính âm thầm kháng nghị

"Coi như em tránh được một kiếp, lần sau phải tăng hình phạt gấp đôi." Chỉ có thể đi về nhà tắm nước lạnh thôi, nhưng là hiện tại người an hên đã sưng lên rất lớn, khiến Vệ Vũ có chút phiền não, không thể làm gì khác hơn là lẩm nhẩm trong lòng "Đại Bi Chú", mới có biện pháp "Khôi phục bình thường" xuống lầu chào hỏi ba mẹ Dương.

Hân có lẽ là người xấu lễ phép nhất. trong lòng Vệ Vũ thầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Thầy giáo Sói hoang: khoá hồng bôi (thượng)

Nhân dịp lớp tan sớm, Tiểu Dương đảm nhận công việc nộp các bài văn cho các bạn trong lớp, cùng mấy bạn học đem bài tập đến phòng làm việc của thầy dạy văn, để thầy giáo nhận xét.

Thật ra Tiểu Dương vô cùng mong đợi mỗi khi có cơ hội đi tới văn phòng làm việc của thầy cô, bởi vì phòng làm việc của thầy cô nằm ở khu hành chính trung tâm, nếu như không phải có việc gì quan trọng, thì nghiêm cấm học sinh vào khu làm việc của thầy cô, tránh quấy nhiễu thầy cô nghỉ ngơi.

Mặc dù ôm ôm cả đồng hồ ghi chép của cả lớp thật nặng, còn phải hy sinh thời gian tan lớp, nhưng Tiểu Dương mỗi lần lại nóng vội đưa những quyển vở ghi chép này đến chỗ thầy dạy văn, bởi vì phòng làm việc của anh Sói hoang ngay sát vách phòng làm việc của thầy dạy văn thôi!

Bàn làm việc của anh Sói hoang ở cạnh cửa, vì vậy muốn đi tới chỗ thầy dạy văn là phải đi ngang qua chỗ anh Sói hoang nhân tiện có thể nhìn ngắm anh nghỉ ngơi.

Cho dù sau khi tan học về nhà, có thể chạy sang Vệ gia tìm anh Sói hoang, nhưng Tiểu Dương cảm thấy bộ dáng của anh Sói hoang ở trên trường cực kì đẹp trai, thần thái sáng láng hòa nhập với trường học, luôn rất kiên nhẫn trả lời các vấn đề liên quan đến bài học, cùng những đồng nghiệp khác chung sống rất tốt, phòng làm việc khoa Sinh vật, đều rất cố gắng làm việc chăm chỉ.

Sắp đi qua phòng làm việc của khoa Sinh vật! Tiểu Dương làm bộ như không có chuyện gì xảy ra cùng đồng học nói chuyện phiếm, đề tài tán gẫu là bài văn lần này mọi người làm không tốt, không cố gắng chuẩn bị, tiếp theo là bị thầy giáo dạy văn mắng chửi ... Tuy là đang nói nhưng vẫn cố mở to mắt liếc vào phòng xem có anh Sói hoang trong đó không?

Tới! Thật may mắn, vừa đúng lúc anh Sói hoang đang ngồi ở bàn làm việc nghỉ ngơi, nhưng. Tiểu Dương tức giận phát hiện, đứng trước mặt anh Sói hoang, chính là một nữ sinh trên tay còn cầm một gói bọc rất xinh xắn, giọng nói hơi thẹn thùng:

"Thầy Sói hoang, hôm nay chúng em được học làm bánh quy nhỏ, em làm rất tốt đó. Xin thầy dùng một chút, cảm tạ hàng ngày thầy dạy chúng em học." Bạn học nữ này vừa xấu hổ vừa khần trương, không biết thầy giáo Sói hoang có nhận bánh bích quy của cô hay không đây?

Đối với đủ loại hành động ái mộ của nữ sinh, Vệ Vũ mới đầu rất khốn nhiều mãi dần thành quen. Nữ sinh cấp 3, đối với thầy giáo nam rất có thể chuyển từ ái mộ sang tình yêu, huống chi Vệ Vũ là thầy giáo trẻ nhất đẹp trai nhất trong trường, mấy vị đồng học nữ này tự nhiên sẽ dồn hết tình cảm sang cho thầy giáo Vệ Vũ đẹp trai rồi.

Cử chỉ ái mộ của nữ sinh này, cần phải xử lý cẩn thận hơn, muốn cố toàn lòng tự ái cho nữ sinh, cho nên không thể hung hăng cự tuyệt được, nhưng lại muốn duy trì khoảng cách giữa thầy trò, không thể từ chối thẳng mà cũng không thể nhận. . .

Dĩ nhiên, Tiểu Dương là học sinh đặc biệt, cho nên lại là chuyện khác. Bất kể Tiểu Dương có phải học sinh của hân hay không, hân đều chỉ để ý tới mình cô mà thôi, bất kể là luân lí xã hội, một khi gặp được Tiểu Dương thì mọi thứ của hân đều ném sang một bên. Vì Tiểu Dương, hân có thể không quan tâm tới ánh mắt người khác, chỉ cần trong mắt Tiểu Dương có hân, muốn lấy hân, hân đối địch với cả thế giới cũng đáng lắm.

Nhưng mà trước mắt chuyện này phải xử lý thật tốt mới được.

Vệ Vũ mỉm cười nhận lấy túi nhỏ trên tay nữ sinh này. Khách khí nói: "Cảm ơn em, bạn học Tiểu Khê, bánh bích-quy của em thầy sẽ mang tới lớp thể dục, để các bạn học có thể ăn bánh bích-quy nhỏ em làm, bổ sung thể lực bị tiêu hao." Câu trả lời này là lý do hợp lý để nhận bánh bích quy của nữ sinh này, cũng sẽ không khiến bạn học nữ suy nghĩ lung tung, ảnh hưởng đến việc học.

"A. Vâng, thầy muốn ăn loại bánh nào, lần sau em sẽ hỏi cách làm loại mà thầy thích ăn." Cô làm bánh bích-quy là muốn tặng cho thầy Sói hoang ăn, không phải muốn thầy mang tới lớp thể dục cho mọi người. Nhưng cô cũng không thể cãi lại quyết định của thầy.

"Thầy gần đây bị đau răng, không thể ăn đồ ăn cứng được, cảm ơn lòng tốt của em. Mau lên lớp, tránh bị trễ giờ học." Ai, đáng đáp quá xuất sắc cũng là một loại khôn nhiều, không sao, thói quen là tốt rồi. Vệ Vũ nhàm chán ở trong lòng nói giỡn một chút.

Đột nhiên, bên ngoài truyền tới tiếng rơi sách vở, sau đó lại là một loạt tiếng la: "Tiểu Dương, cậu không cảm sốt ghi chép rõ ràng sao, Rớt hết trên mặt đất rồi! Có rơi vào chân không?" Tiểu Dương thiết tình, đi bộ không chuyên tâm, lại làm rơi hết vở ghi của các bạn trên mặt đất. "A a! Xin lỗi, vừa rồi có suy nghĩ một chút nên không để ý, tớ nhặt lên ngay đây." Tiểu Dương hốt hoảng nhanh chóng ngồi xuống nhặt đồng hồ ghi chép rơi tán loạn trên mặt đất.

Bạn cùng lớp đứng một bên, bởi vì hai tay đã ôm một xấp thật dày vở văn, chỉ có thể nhìn Tiểu Dương cuống cuống nhặt vở lên mà không cách nào giúp được.

"Tớ nhất giùm nhé." Một bạn học nữ tốt bụng cũng ngồi chồm hổm xuống nhất vở ghi chép cùng Tiểu Dương.

"Cám ơn, cám ơn cậu, a." Tiểu Dương ngẩng đầu lên muốn cảm ơn bạn học này, không nghĩ tới, lại là người vừa đưa bánh bích-quy cho anh Sói hoang.

"Không khách khí, lần sau đi bộ phải cẩn thận một chút đó." Nhặt đồng vở lên giúp Tiểu Dương vị bạn học kia quay đầu hướng cầu thang mà đi.

Tiểu Dương lần này cảm thấy rất lúng túng, tức giận là vì nữ sinh kia vừa mới đưa bánh bích-quy cho anh Sói hoang! Còn thân thiết kêu thầy Sói hoang. Tiểu Dương biết cơ hồ là toàn bộ nữ sinh trong trường đều gọi anh Sói hoang như vậy, nhưng cô vẫn khó chịu khi mấy nữ sinh khác gọi anh Sói hoang như vậy!

Nhưng cũng không biết có nên cảm tạ vì bạn học kia nhặt vở lên giúp cô không nữa. . . . Tiểu Dương nên tức giận hay là cảm ơn với vị đồng học kia đây?

Hừ! Tất cả đều lỗi của anh Sói hoang! Nếu như không phải là cô nhìn thấy anh Sói hoang nhận đồ từ bạn nữ kia, cô cũng sẽ không tức giận làm rớt hết đồng vở ghi của các bạn, càng sẽ không cần nữ sinh kia nhặt đồ giúp cô, khiến cô không biết nên làm sao mới phải.

Anh Sói hoang thúì, trở về anh nhất định sẽ chết!

"Tiểu Dương cậu bị táo bón sao? Thái độ thật là thúì!" bạn học thấy biểu tình của cô không khỏi hỏi han một chút.

"Thúì cái đầu cậu, cậu mới táo bón á! Đi vào!" Rống lên, hiện tại tính khí của cô rất nóng nảy, trên người giống mười mấy cân thuốc nổ, chỉ cần một chút xúi tía lửa, thì có thể làm cho cô nổ tung!

"Uống lộn thuốc sao? Hòa khí như thế lớn." Thôi, còn là nhanh lên một chút đem viết văn sổ ghi chép để lên bàn thầy giáo, nhanh trở về không sẽ bị trễ đó

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừu Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thầy giáo Sói hoang: khoá hồng bồi (Trung)

Tai nạn trong phòng bếp

Sau khi tan trường Tiểu Dương không có chạy thẳng về nhà mà tạt qua hiệu sách..

Ừm. . . . Không nghĩ tới sách dạy nấu ăn còn có nhiều loại như vậy.

Nấu, nướng, luộc, chiên, xào, hấp, chòe chút, còn có rất nhiều loại khác nữa. Tiểu Dương nhìn tới hoa cả mắt, mặc dù mỗi cuốn sách đều có bìa rất đẹp, nhưng cô vẫn không cách nào vượt qua trở ngại tâm lý để chọn lấy một cuốn sách.

Dương gia một nhà bốn người, trừ Dương mẹ ra, ba người kia đối với phòng bếp thì tránh xa còn kịp, không phải Dương ba và Dương Thiệu có quan niệm cổ hủ “nam nhi tránh xa phòng bếp” mà do Tiểu Dương đã có chuyện đáng nhớ ở căn bếp này.

***** Chuyện xưa bắt đầu *****

Một ngày nghỉ cách đây khá lâu, từ sáng sớm Dương mẹ đã phải đi tham gia hoạt động của cửa hàng An Khang, Dương ba không hứng thú gì với thói buôn dưa tám chuyện của mấy bà mấy cô, vì vậy tình nguyện ở nhà xem ti vi, chăm sóc tới Dương Thiệu đang chuẩn bị thi đại học kia; học sinh chăm ngoan Dương Thiệu kia sáng sớm thức dậy đã đi tới phòng đọc sách, ngày nghỉ là thời gian quý báu, đọc sách quan trọng hơn, cũng không đồng ý đi cùng mẹ tham gia hoạt động gì đó, còn Tiểu Dương đang học mẫu giáo tuổi nhỏ đương nhiên cũng không thể đi tới chỗ huyền ảo như vậy, vậy là ba ba con ngồi ở nhà mỗi người một việc.

Đến trưa, đọc sách xong Dương Thiệu từ lầu hai đi xuống, nhìn thấy Dương ba trong phòng khách hỏi:

"Ba, bữa trưa ăn cái gì? Phải ra ngoài mua sao?" Mẹ không có ở nhà, trong nhà như mất mùa vậy, dù sao ba cũng sẽ không nấu, chỉ bằng ra bên ngoài mua là tốt rồi.

Dương ba nghiêm túc suy nghĩ một chút: "Ủ, tủ lạnh còn chút rau cải và thịt xay, để ba làm cơm chiên nhé." Thành thạo cũng cần xòe hai bàn tay, để cho bọn trẻ xem chút tài năng của mình chứ, Dương ba nghĩ nghĩ.

Nghe thấy ba muốn xuống bếp Dương Thiệu hoài nghi hỏi: "Ba, ba sẽ nấu ăn sao? Con phải đi mua huốc đau bụng về trước đã."

Hừ, chớ xem thường lão tử. "Nhớ ngày đó ba con làm lính đầu phụ trách bữa ăn của hàng ngàn người, bây giờ cũng chỉ là com chiên, không tính là gì, con đừng lo lắng, tới phòng bếp giúp ba là được, Tiểu Dương cũng tới phụ ba đi."

"Tốt." Hai anh em nghe lời chuẩn bị đi vào, lát sau sẽ biết tài năng của ông bố họ Dương này đây.

Nhưng Dương ba không có nói là chính ông nấu, dù là hàng ngàn binh lính thì ông chỉ phụ trách đi mua thức ăn mà thôi, chưa bao giờ cầm xẻng cầm dao, chứ nói chi xuống bếp. Nhưng không sao, người ta thường nói: "Chưa được ăn thịt heo, cũng đã được xem heo chạy qua đường", Nhưng mà chỉ là com chiên, đem nguyên liệu rửa sạch thái nhỏ, lấy com trắng bỏ vào trong nồi, đảo qua đảo lại cũng có thể ăn ah ah ~

Nấu ăn thật sự là quá đơn giản, ha ha ha.

Nhìn bộ dáng tự đắc của ba mình, Dương Thiệu cũng không muốn tạt cho ông một gáo nước lạnh, thôi, cùng lắm thì hấn mạng cái bụng đau một hôm là được chứ gì, lát nói cho Tiểu Dương bảo em ấy đừng ăn nhiều quá là tốt rồi.

"Anh hai, anh đem rau cải với thịt trong tủ ra đi, bó cải cắt nhỏ đi, Tiểu Dương sẽ bày bát đĩa."

Dương ba mặc tạp dề màu hồng của Dương mẹ vào, rửa chảo, cái xẻng, chuẩn bị thể hiện bản lĩnh; Dương Thiệu cũng rửa xong rau cải, bởi vì không vào phòng bếp nên cắt rau cải cũng không thạo cái lớn cái nhỏ, xú chút nữa là cắt vào tay! Tiểu Dương kéo lấy cái ghế nhỏ của cô, đứng lên với với bát đĩa bày gọn gang trên bàn.

Tất cả mọi thứ cũng chuẩn bị sẵn sàng rồi, hai anh em hai người giống như Tả Hữu Hộ Pháp, đứng ở hai bên ba; Dương Thiệu đứng ở bên phải ba, muốn nhìn xem ba làm sao mà chiên com, lại là lần đầu nhìn thấy ba xuống bếp, kinh nghiệm khó có được. Tiểu Dương lại đứng lên ghế nhỏ đứng bên trái ba, hai mắt mở to tò mò nhìn cái nồi, trước kia mẹ nấu com cũng không cho phép cô đi vào phòng bếp, lần này có thể thấy ba xuống bếp, Tiểu Dương có cảm giác thật mới mẻ.

"Tốt, ba làm nhanh lên." Hai đứa bé ở bên cạnh chuyên tâm nhìn, nói cái gì cũng không thể bay hơi. Dời mắt đến chỗ bếp đã mở lửa. Lửa bốc lên nhanh chóng

"Oa oa, có lửa, nóng quá nóng quá." Thấy ngọn lửa bùng lên, mặt Tiểu Dương bị dính lửa lên đỏ bừng, giống ý như quả hồng vậy.

"Không nhìn ra ba rất có tài nha." Dương Thiệu không keo kiệt ca ngợi ba mình, tư thế nấu thì được 100 điểm, còn mùi vị thì chưa biết.

Dương ba nghe thấy con trai khen ngợi, âm thầm vui vẻ chuẩn bị đem hết tài nghệ của mình ra thể hiện.

"Tốt, nhìn kỹ đó, đây mới gọi là kỹ xảo làm bếp!" Dương ba bật bếp mức max, lấy tay nhấc chảo lên cao, lắc lắc, để com chiên bay lượn trên chảo.

"Oa oa oa! Ba thật là lợi hại!" Tiểu Dương vỗ tay hoan hô, ba thật giỏi đem rau cải cùng com cho khiêu vũ cùng nhau (~~~~ *đỏ mặt*~) gì mà khiêu vũ chứ lát sẽ biết)

Dương Thiệu ngược lại rất bình tĩnh không có kích động như em gái. "Ba, lửa lớn quá, vặn nhỏ lại chút đi. " Lửa lớn vậy, chút nữa sẽ không có vấn đề sao?

"Yên tâm Yên tâm! Hiện tại thêm chút đi dầu." Dương ba để chảo lại trên bếp, sai Dương Thiệu bỏ thêm chút dầu ôliu lên xẻng, nhanh chóng để cái xẻng vào chảo đảo đảo.

Lúc này, bi kịch xảy ra!

"A a a a a! Lửa đốt cháy tóc con rồi! Ô ô ô!" Tiểu Dương kinh sợ khóc lớn, trời ạ trời ạ! Tóc của cô cháy rồi! Ngọn lửa cháy trên tóc Tiểu Dương không ngừng bốc lên cao, đem tóc đốt gần như trụi. (~~~ Thấy chưa? Khiêu vũ đó~~~ cháy cả tóc)

"Tiểu Dương, Tiểu Dương. Sao lại như vậy chứ?" Dương ba nhanh chóng bế Tiểu Dương đến bồn nước nhanh chóng xả nước vào tóc cô.

"Mau tắt lửa!" Dương Thiệu lập tức tắt bếp, nhưng bên trong chảo vẫn còn rất nóng, lại bốc ra mùi cháy khét lẹt, còn toát ra mùi hôi thối khó chịu. "Ô ô! Cô nói nhiều cô nói nhiều &? # \$ đau quá * & ~ % # " Đầu Tiểu Dương bị ba xả đầy nước, khóc không ngừng, còn bị sắc nước, cả người đều trông rất khổ sở!

Ô ô ô, bộ tóc quý giá của cô! Bị thiêu trụi gần hết, mặt của cô cũng thực bỏng rát, mặt thì đau, nước còn không ngừng chảy xối xả vào mặt, lỗ mũi, miệng cũng uống vài hớp nước, cả người rất khó chịu chỉ biết kêu gào khóc âm ỉ.

"Tiểu Dương ba xin lỗi, ba không biết sẽ cháy tóc con, ngoan nào ngoan nào, không sao không sao!" Lửa trên tóc đã được dập tắt, Dương ba ôm Tiểu Dương an ủi. Ông thật không nghĩ mình chiên com lại hại con gái cung cháy mất bộ tóc, bộ tóc của Tiểu Dương vốn rất dài và mượt mà nay bị thiêu trụi nhìn nhem nhò, khuôn mặt trắng hồng cũng bị hun đen sì, làm cho vẻ ngoài của cô thay đổi hoàn toàn, Dương ba nhìn con gái mà đau lòng.

Dương Thiệu phản ứng nhanh chóng, chạy tới lấy khăn bông lau đầu mặt cho em gái, Tiểu Dương đáng thương, đầu tóc không chỉ ngắn ngủn lại còn ướt sũng nhìn chẳng khác nào "Tiểu Long Hắc Cầu", bị trận hỏa hoạn này hù dọa tới chỉ biết khóc mà thôi.

"Ô ô, ba thật là khủng khiếp! Tóc của Tiểu Dương. Ô ô, mẹ ơi, anh Sói hoang." Dương mẹ trở về đã là buổi chiều, thấy một màn "Đầu người

da đen" Còn phòng bếp thì hoàn toàn bị thay đổi, hoảng hốt không nói nên lời, lát sau trấn tĩnh mới để ý, gọi Dương ba tới hung hăng mắng một trận, phạt ông ngủ phòng khách một tháng (phòng dành cho khách ấy nhé)~~~~

Tiểu Dương đáng thương, lọn tóc còn lại cũng bị mẹ cắt mất, cắt thành tóc ngắn ngắn như nam sinh. ... Trong thời gian chờ đợi tóc mọc lại, mấy chiếc cột tóc xinh đẹp kia không thể dùng được rồi.

Sau vụ đó, đầu sỏ là Dương ba, cùng người xem là Dương Thiệu người gặp nạn là Tiểu Dương thì không bao giờ đặt chân vào phòng bếp nữa bước.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Thầy giáo Sói hoang: khoá hồng bồi (hạ)

Cho dù vẫn bị ám ảnh với chuyện xảy ra trong phòng bếp ngày trước, nhưng vì anh Sói hoang, Tiểu Dương nhất quyết làm tới cùng. ...

Quyển nhìn không tệ: năm phút để có món ăn ngon, làm một món ăn chỉ cần năm phút đồng hồ, cũng sẽ không quá khó chứ? Được rồi, chính là quyển này. Tiểu Dương cầm cuốn sách, đi tới quầy tính tiền.

Lúc Tiểu Dương về đến nhà, Dương mẹ nấu xong bữa tối đang đi ra từ phòng bếp, hỏi cô: "Xảy ra chuyện gì? Hôm nay lại về trễ vậy." Bình thường bà nấu bữa tối thì Tiểu Dương sẽ giúp bày bát đĩa, nhưng hôm nay Tiểu Dương về muộn, tự bà đã phải dọn bát đĩa ra.

"Con tới hiệu sách."

"Tới đó mua gì vậy? Gần đây có cuốn tiểu thuyết nào hay sao?" Dương mẹ biết Tiểu Dương thích đọc, bà cũng khuyến khích Tiểu Dương đọc những cuốn sách bên ngoài phạm vi sách giáo khoa.

Tiểu Dương lấy cuốn sách từ trong túi ra. "Phải Quyển này á...năm phút nấu món ăn ngon, con nghĩ muốn học nấu ăn."

Dương mẹ mắt tròn to, vẻ kinh ngạc viết toàn bộ trên mặt. "Ui trời, Con làm sao lại muốn vào phòng bếp đây? Con quên ngày trước bị cháy cả bộ tóc sao? Ô trường thi nữ công gia chánh về nấu ăn?" Trời ơi trời ơi, mặt trời sắp va vào mặt trăng sao? Con gái bà lại muốn học nấu ăn.

"Không phải thi nữ công, là con muốn nấu cho anh Sói hoang ăn." Tiểu Dương ngượng ngừng nói ra nguyên nhân.

Ha ha, thì ra là muốn nấu cho người yêu ăn a, sức mạnh của tình yêu thật là vĩ đại. Mặc dù khâm phục dũng khí của Tiểu Dương, nhưng vì phòng bếp, Dương mẹ nói:

"Tiểu Dương àh, tâm ý của con Vệ Vũ biết chắc chắn sẽ rất vui vẻ, nhưng nấu món ăn cũng không phải đơn giản, nếu như con thực sự muốn học, ngày nghỉ cùng mẹ học nấu ăn, quyển sách này đối với con quả thực rất khó khăn đó, cách cầm dao cơ bản nhất con cũng chưa thạo làm sao xuống bếp được đây?"

"Thì đó. . . . ngày nghỉ nhất định mẹ phải dạy con nấu ăn." Cô có thể mang theo nón an toàn như vậy tóc cũng không bị cháy rồi.

"Được được." Dương mẹ ngoài mặt giả bộ rất nghiêm chỉnh đồng ý với cô, trong lòng thì đang thầm nghĩ gọi điện cho Vệ Vũ làm cứu binh..., oan có đầu, nợ có chủ, người nào làm người ấy gánh Tiểu Dương đã muốn nấu ăn cho Vệ Vũ, đương nhiên Vệ Vũ phải ra mặt, dù sao Dương mẹ cũng không muốn để Tiểu Dương làm hỏng phòng bếp yêu quý của mình.

"Vâng, con hiểu rõ, Dương mẹ không cần ngại, con sẽ nghĩ biện pháp. Vâng, Dương mẹ hẹn gặp lại." Cúp điện thoại, lúc này Vệ Vũ mới bật cười.

Đang yên đang lành sao lại muốn nấu đồ cho hán ăn đây? Chắc là hôm nay ở trường học bị kích thích rất lớn!!!! Aiz

Vệ Vũ nằm ngửa ở trên ghế sofa, hai tay ôm gáy, hai chân thon dài bắt chéo vào nhau, khẽ nheo đôi mắt có mười phần sức quyến rũ, nghiêm túc suy nghĩ làm thế nào để khuyên nhủ Tiểu Dương không vào bếp đây. Mặc dù không phải là đối với ám ảnh hồi nhỏ, cả đời cô không vào bếp, nhưng cô mới bắt đầu học nấu ăn lại nồn nóng như vậy, chỉ có thể lãng phí nguyên liệu nấu ăn và sức lực. , nếu không thì, để Tiểu Dương học làm một chút bánh bích-quy, nhiều lắm thì làm hư lò nướng thôi, cũng không đến nỗi đem cả phòng bếp làm hỏng.

Đợi chút, phải đi lấy giấy bút ghi lại đã~~~~

Bình thường ngày nghỉ thứ bảy không cần lên lớp, Tiểu Dương cũng sẽ ngủ nướng trễ một chút, để bù lại công ngày thường dậy sớm đạp xe đi học. Thế nhưng hôm nay Tiểu Dương dậy sớm hơn mọi khi, cô không kịp đợi muốn nhanh nhanh ăn xong bữa sáng, chạy sang nhà anh Sói hoang để thực hiện "Hồng bồi khóa"

Ha ha, tối hôm qua, anh Sói hoang gọi điện thoại, nói mẹ anh Sói hoang chủ nhật phải tham gia hoạt động của giáo hội, cần mang một ít điểm tâm, vì vậy muốn cô làm giúp một ít bánh bích quy. Anh Sói hoang hỏi cô là có muốn "Hồng bôi khóa", để hấn xem cô làm bánh bích quy.

Tiểu Dương dīc nhiên muốn tới lớp “ Hồng bôi”! Chỉ cần có liên quan tới nấu nướng cô đều muốn học, cô nhất định sẽ làm ra thức ăn thật ngon, để anh Sói hoang sau này chỉ ăn thức ăn do cô làm, không tiếp nhận thức ăn của nữ sinh khác.

Tiểu Dương bước chân nhẹ nhàng đi xuống cầu thang, thấy Dương ba đã ngồi ở trên bàn ăn, Dương ba cũng kinh ngạc sao ngày nghỉ mà con gái lại dậy sớm thế. "Sao bỗng dưng ngày nghỉ mà con dậy sớm thế, hôm nay có việc gì cần làm sao?" Sẽ không phải là muốn cùng bạn học đi dạo phố chứ?

"Con ăn sáng xong, sẽ sang nhà anh Sói hoang học "Hồng bôi khóa"." Cho nên cô dùng tốc độ nhanh nhất để ăn xong bữa sáng.

Tiểu Dương của Dương gia sắp trưởng thành, lại để nhà bên cạnh chiếm tiện nghi. trong lòng Dương ba không khỏi yên lặng sâu não, nhưng ông nhìn Vệ Vũ lớn lên, biết Vệ Vũ là một đứa bé ngoan, cách đối nhân xử thế không câu nệ, quan trọng hơn là, hấn đối với Tiểu Dương là một tấm chân tình, điểm này khiến Dương ba rất yên tâm.

Nhưng yên tâm về yên tâm, vẫn là nhịn không được nói con gái mấy câu. "Cha nuôi con lâu như vậy, còn chưa có được ăn đồ con nấu, nhớ mang thành quả về cho cha xem một chút." Từ sau khi Tiểu Dương bị đốt cháy tóc trong bếp lúc bé, Tiểu Dương dường như chưa từng vào bếp cầm con dao, không nghĩ tới lại sang bếp Vệ gia học Hồng bôi.

"Ba người yên tâm, con làm đồ ăn, nhất định cho người nếm đầu tiên được không? Thấy giọng điệu ủy khuất của ba, Tiểu Dương cảm thấy rất áy náy, mình chỉ muốn đến làm đồ ăn cho anh Sói hoang, nhưng không nghĩ còn một ba ba yêu thương con gái này đây, lập tức hứa với ông.

Đây mới là con gái ngoan của ông. "Ha ha, đi sớm trở về, ba ở nhà chờ thành quả của con đó."

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừu Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Thầy giáo Sói hoang: bánh hạnh nhân cắt lát

Sang nhà Vệ Vũ tiểu Dương trực tiếp đi tới phòng bếp quả nhiên anh Sói hoang đã ở trong đó rồi.

"Anh Sói hoang, cái tạp dề này là em làm cho anh, còn cái em mặc là cái màu hồng có hình con cừu đó." Mặc dù không có tài nấu nướng, nhưng đối với may vá này nọ Tiểu Dương rất tự tin, cái khăn quàng cổ màu hồng của cô cũng là cô làm, tạp dề mà anh Sói hoang đang đeo cũng là cô lén lút làm ở nhà, vẫn không có cơ hội đưa cho anh Sói hoang, không nghĩ tới hôm nay lại cần dùng. Tiểu Dương thích làm một đôi, cô có đồ gì dĩ nhiên anh Sói hoang cũng có một cái!!!

Vệ Vũ vui vẻ đón lấy chiếc tạp dề mà Tiểu Dương làm, cầm tạp dề trên tay nhìn kỹ. Một con sói nhỏ đang ngủ, hơn nữa trong lúc ngủ mơ còn mơ thấy một con cừu nhỏ đáng yêu! Ha ha, không phải là chỉ hấn và Tiểu Dương sao? Tiểu Dương của hấn thật sự rất đáng yêu, luôn khiến hấn bất ngờ, nhưng mỗi lần làm cho hấn cảm thấy yêu cô hơn, rõ ràng đã yêu thương cô rất nhiều, chung quy lại vẫn cảm thấy không đủ, hấn đối với cô vẫn có thể yêu thương hơn nữa..hơn nữa.

"Cám ơn Tiểu Dương, con sói nhỏ này thật đáng yêu, nó mơ thấy cừu nhỏ, càng thêm đáng yêu." Vệ Vũ đánh giá hình trên chiếc tạp dề, thấy được sự chờ mong và hạnh phúc trên mặt Tiểu Dương.

"Hi hi, anh Sói hoang thích là tốt rồi." Tiểu Dương nhìn hoa văn trên chiếc tạp dề mà mình làm, là một con cừu trắng, ở dưới trời xanh mây trắng không lo lắng ăn cỏ, bởi vì phải đeo tạp dề, cho nên cô đã dán một hình Sói thật lớn vào đó, nếu không cô thật muốn đem anh Sói hoang khâu vào rồi.

Vệ Vũ mặc tạp dề, cột chắc dây, đang giúp Tiểu Dương mặc bộ tạp dề, ở sau eo trói cái nơ con bướm, mặc xong"trang phục tình nhân", tất cả chuẩn bị sẵn sàng, bắt đầu học lớp học làm điểm tâm.

"Hôm nay thầy Sói hoang sẽ dạy Tiểu Dương làm điểm tâm “ Hạnh Nhân khô” , rất đơn giản, Tiểu Dương chỉ cần làm theo sẽ không có vấn đề gì."

"Oa! Em cực kì thích ăn bánh hạnh nhân đó! Tiệm bánh mì bán loại bánh đó thật là đắt, rõ ràng bên trong chỉ có mấy miếng thôi àh." Hạnh nhân mảnh ăn giòn giòn rất ngon , phối hợp uống cà phê thì hạnh phúc nhất rồi.

"Đây Tiểu Dương nhớ chăm chỉ học đó, sau này muốn ăn bao nhiêu có bấy nhiêu." Chuyện quan trọng nhất, chớ đem phòng bếp Dương gia thiêu trụi là được rồi. Nếu không ba mẹ vợ tương lai của hấn sẽ đau lòng. Vệ Vũ giới thiệu tài liệu, "Thật ra thì cách làm rất đơn giản, nhào bột mì, hạnh nhân giã nhỏ, thay bằng đường phèn ăn sẽ không mập, ba quả trứng, chuẩn bị một chút dầu ăn. Tốt, bây giờ Tiểu Dương đập ba quả trứng tách lòng trắng đem chia đều ba quả ra ba bát."

"Vâng ạ." Trong lúc Tiểu Dương tách lòng trắng trứng, Vệ Vũ tăng nhiệt độ lò nướng, chờ cô tách xong, cho tất cả nguyên liệu làm bánh vào trong bát lớn.

"Sau đó đem toàn bộ nguyên liệu quấy đều, Tiểu Dương tới nhìn xem."

Tiểu Dương nhận lấy bát sắt, dùng thìa quấy đều các nguyên liệu thuận chiều kim đồng hồ, cho đến khi bột nhuyễn. Vệ Vũ rửa sạch tay rồi nói với cô:

"Đem một thìa đặt lên bàn, khoảng cách không được gần quá, chỗ này có năm khay nướng, mỗi khay có ba hàng mỗi hàng để được năm cái bánh đó."

Mỗi lần Tiểu Dương cho bột vào từng khay nướng, Vệ Vũ điểm dầu salad lên từng chiếc một, đều đều để lên nguyên liệu. "ngón tay bao dầu sẽ không bị dính bột mì." Vệ Vũ thay Tiểu Dương giải thích.

Dễ dàng, năm cái khay nướng đã được chuẩn bị đầy đủ, Vệ Vũ cời bao tay, đem khay bánh bỏ vào trong lò nướng. "Tốt lắm, nướng 15 phút, là có thể ăn được rồi." Thật ra thì tiêu chuẩn bài tập là tới 200 độ, nướng bánh chừng mười phút, nhưng bây giờ hắn cố ý làm trái hướng dẫn, cho rút nhiệt độ, khiến bánh hạnh nhân cất lát nướng lâu một chút, dù thế nào đi nữa bọn hắn cũng thừa thời gian mà.

"Như vậy là được rồi sao? Giản đơn thế! Thầy giáo Sói hoang thật là lợi hại! Đợi nó được nướng chín là chúng ta có thể ăn sao?" Cô muốn mang về nhà cho ba ăn!

"Đúng đấy, đợi nó chín là có thể ăn, nhưng mà bây giờ, anh muốn làm một lạo điểm tâm khác."

"Uhm Như vậy. . . Thật. . . Kỳ quái đó. A a. . ." Quần áo Tiểu Dương bị vứt tán loạn dưới sàn phòng bếp, thân thể trắng tuyết chỉ bao bọc bởi một chiếc tạp dề, nửa người trên úp sấp trên bồn rửa phòng bếp, cánh tay vô lực chống đỡ trên tủ bát.

"Ừ, hiện tại sẽ bắt đầu 'nhào bột mì'." Vệ Vũ luồn hai tay vào bên trong tạp dề, nhẹ nhàng xoa bóp. Lúc này bộ dáng Tiểu Dương rất mê người, hai hòn ngọc ẩn lấp dưới tạp dề như ẩn như hiện, có hiệu quả hấp dẫn thị giác trí mạng, nửa dưới là cặp mông trắng nõn, thấp thoáng lộ ra những đường cong mê người, khiến Vệ Vũ cực kỳ hưng phấn.

Hắn đã sớm nghĩ muốn thử ở phòng bếp một chút rồi! Tiểu Dương mặc tạp dề trên người, cảm giác giống như là cô vợ nhỏ của hắn vậy, hơn nữa nghe thấy tiếng rên rỉ thoải mái của cô, kích thích người an hem của hắn ngẩng cao đầu.

Nửa người trên Tiểu Dương gãy gập khiến bờ mông cong cong nảy lên nảy xuống, Vệ Vũ nhanh chóng xoa bóp. "Thật trắng mịn, phải xoa nắn thật tốt mới được." Tay trái từ tạp dề rút ra, tinh tế vỗ nhẹ lên mông cô một cái, phát ra thanh âm vang dội!

Pằng! Pằng! Pằng! nghe thấy âm thanh bị vỗ vào mông, Tiểu Dương vừa tức giận vừa xấu hổ, anh Sói hoang sao có thể đánh vào mông của cô? Nhưng cảm giác này, cùng với anh Sói hoang bình thường khác nhau hoàn toàn, hai người rõ ràng rất khác nhau, treu đùa thô bạo như vậy, trở thành vị thuốc tỉnh thần, thúc đẩy tình dục.

"A! A. . . Không. Muốn. . . ." Mặc dù bị đánh có đau một chút, nhưng lại thích thích loại cảm giác bị ngược đãi này, thật biến thái, nhưng Tiểu Dương cố gắng đem cái mông vênh lên cao, khiến vệ Vũ dễ dàng vỗ vỗ.

"Tiếp đó là cán bột!" thấy Tiểu Dương bắt đầu hưởng thụ, Vệ Vũ ưỡn thẳng lưng, bừa bãi hoạt động ở đỉnh mật huyết của Tiểu Dương. Dùng ngón tay tách hai mép tiểu huyết của cô, sau đó đưa ngón trỏ đi vào, ra vào rất có tiết tấu.

"A. A. Thoải mái. Ừ. " Dịch mật trơn trượt chảy ra từ khe tiểu huyết, khiến thân thể Tiểu Dương run rẩy không ngừng, khi Vệ Vũ dùng ngón tay xoa nắn âm hạch nhỏ thì Tiểu Dương rên rỉ càng phóng đảng hơn! phát ra âm thanh dâm mỹ!

"A! A! Tốt. . . Thoải mái. A a a a a có con gián! ! ! Là con gián! !" Vốn đang đắm chìm trong tình yêu, đột nhiên nhìn thấy con gián trên bồn rửa tay, thân thể tựa hồ bị dội cho một thùng lớn nước đá, lập tức trở lại thực tại.

"À? Cái gì?" Con gián ghê tởm, lúc nào không xuất hiện, cố tình chọn lúc này hiện thân? Muốn chết sao?

(Aiz: nó cố tình phá đám đó...ta đang làm đoạn này đến mất hứng T_T)

Vừa nhìn thấy con gián ghê tởm, Tiểu Dương không muốn nữa, xoay người lại bắt đầu mặc quần áo.

"Hừ! Không làm nữa, nhanh đi đánh con gián!" Thấy con gián cô liền thấy buồn nôn, không có tâm tình học nữa. . .

Vệ Vũ im lặng hỏi ông trời, đang tốt đẹp, cư nhiên bị một con gián chết tiệt làm cho tan nát cõi lòng.

Lúc này, lò nướng truyền ra một tiếng "Ting".

"Oa! Hạnh nhân được rồi! Em muốn nhanh chóng mang về cho ba ăn."

Đáng ghét! Hắn nhất định phải đánh chết con gián kia tới hã giận thì thôi! Đều là nó! Hại hắn! "Điểm tâm" Một hóp cũng không ăn được, lằng phí "Hồng bôi khóa" ngày hôm nay.

Chương 20: Quà sinh nhật cho thầy giáo Sói hoang (thượng)

Umh umh umh, làm sao đây, nghĩ bề đầu vẫn là không nghĩ ra được, rốt cuộc tặng cái gì mới được đây? Tiểu Dương mặc áo ngủ bằng bông, ôm chặt lấy gối ôm con cừu nhỏ, ở trên giường lăn qua lộn lại.

Hai tuần nữa, chính là sinh nhật anh Sói hoang, cô thật không nghĩ ra được nên tặng quà gì, ừ. Vừa phải đặc biệt vừa hữu dụng mới được.

Sinh nhật năm ngoái của anh Sói hoang, thì Tiểu Dương tặng hẳn một cái cà vạt hiệu Punk, khi đó Tiểu Dương chỉ cảm thấy hiệu cà vạt đeo vào nhìn rất trẻ trung phù hợp với anh Sói hoang, không nghĩ tới bởi vì hình vẽ trên cà vạt rất buồn cười, anh Sói hoang không có cách nào đeo lên lớp được, dù sao giáo viên cũng phải mặc trang phục của giáo viên; nhưng ngày nghĩ lại không thể quá gò bó mà mặc áo sơ mi được, cho nên cái cà vạt kia đến bây giờ, anh Sói hoang không có đeo qua mấy lần, bây giờ nó cũng nằm gọn trong tủ quần áo rồi.

Này năm nay phải quà tặng đây? Tất cả những vấn đề này khiến Tiểu Dương đau đầu suốt từ nãy đến giờ.

Giờ tự học, bạn học cả lớp đều ở đây vui đầu viết bài thi, Tiểu Dương cúi đầu thật thấp, gần như dán mặt trên mặt bàn rồi !

Lớp trưởng Âu Dương Hương Hương ngồi bên phải Tiểu Dương nhìn thấy cô ngủ, tốt bụng lắc lắc cánh tay cô, nhắc nhở Tiểu Dương dậy viết bài thi.

"Tiểu Dương, Tiểu Dương, mau dậy, sắp hết thời gian làm bài rồi đó." Âu Dương Hương Hương sợ quấy rầy đến mấy bạn học khác, vừa hành động vừa gọi nhỏ.

Umh. Sao lại có người lay thân thể của cô vậy? Tiểu Dương bị lay như thế, tỉnh dậy hai tay xoa xoa mắt.

Nhìn thấy bộ dạng còn buồn ngủ của cô, Âu Dương Hương Hương tức giận nói: "Cuộc thi sắp kết thúc, cậu còn ngủ?"

Cái gì? Tiểu Dương hoàn toàn thanh tỉnh, trời ơi! Cô cứ nhiên ngủ trong giờ thi môn số học, nhìn đồng hồ đeo tay một chút, chỉ còn lại mười phút, bài thi cô làm sao hết đây?!

Làm sao đây làm sao đây? Bài kiểm tra này chiếm 20% tổng số điểm môn này, số học của cô đã dốt nát lắm rồi, bài kiểm tra nhỏ này cũng làm không qua, liệu có bị rớt lớp không đây???

Trong lúc bất chợt, có một tờ giấy nhỏ bay từ đâu tới chỗ cô.

Tiểu Dương mở tờ giấy ra, bên trong viết: "Ngu ngốc, lần sau thi lại tôi liền báo cáo thầy. độ ẩm không khí: 32. 14 độ." Tiểu Dương cảm kích nhìn Âu Dương Hương Hương, không nghĩ tới Âu Dương Hương Hương sẽ bỏ qua cho cô, bày ra bộ mặt: không nên nhìn tôi cái gì tôi cũng không có làm.

Ha ha, Tiểu Dương biết trưởng lớp Âu Dương Hương Hương mặc dù tính có chút kì, nhưng thực ra con người cũng không tệ..., nếu không cũng sẽ không đối với cô "Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi"Rồi. Đề thi có bốn đề, dùng đầu gối nghĩ cũng biết, đáp án chính là 3, 2, 1 cùng 4 á!

Kết thúc giờ tự học sớm, Tiểu Dương gấp lớp trưởng để nói lời cảm ơn.

"Hương Hương, cảm ơn cậu, nếu không bài thi lần này tớ chết chắc rồi."

"Hừ, sẽ không có lần sau nữa đâu. Hôm nay tôi tốt coi như cho qua, không có lần sau." Mặc dù Hương Hương nói giọng cao cao tại thượng, nhưng căn bản là ngoài mặt chưa ngoa bên trong tâm tình giống y đậu hủ vậy, quay lại hỏi nguyên nhân cô ngủ gật trong giờ: "Cậu làm sao vậy, cứ nhiên đang thi lúc đi ngủ, thân thể không thoải mái sao?"

"Không có đâu, thân thể rất tốt, là ngày hôm qua nghĩ vài chuyện nghĩ đến không ngủ ngon, hôm nay mới không có tinh thần." "Là đang suy nghĩ cái gì? Nghĩ bạn trai?" Âu Dương Hương Hương cố ý thua thiệt hỏi Tiểu Dương.

Tiểu Dương lập tức đỏ mặt, đầu óc còn giống như con cừu rồi đầu hay để trước xe vậy, đôi tay không ngừng xoa xoa. "Nào có á..., cậu đừng nói lung tung." Ai nha, sao lại có thể bị Hương Hương đoán trúng vậy? Sợ Hương Hương tiếp tục hỏi sẽ bị lộ mất, Tiểu Dương nhanh chóng đổi chủ đề.

"Hương Hương tớ hỏi cậu, sắp tới sinh nhật anh trai, tớ muốn tặng quà cho anh ấy, cậu thấy nên tặng quà gì thì hợp nhất?" Tiểu Dương không dám nói thẳng anh Sói hoang ra, không thể làm gì khác hơn là nói dối thành anh hai của mình.

"Làm công văn phòng sao? Vậy thì tốt nhất nên tặng bút máy nha, nhãn hiệu bút cũng có thể nói nên thân phận cùng địa vị của chủ nhân đó !" Âu Dương Hương Hương còn nhớ rõ ba cô có một chiếc bút máy hiệu Montblanc*, mạ vàng có giá mấy vạn lạng, chỉ là không cần nói ra dọa sợ bạn học.

Tiểu Dương cảm thấy đề nghị này quá tuyệt vời! cô vui vẻ nói với Âu Dương Hương Hương: "Hương Hương cảm ơn cậu! Chút nữa tan học, tớ mời cậu

uống nước!"

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Quà sinh nhật cho thầy giáo Sói hoang - đại chiến giựt tiền (trung)

Tiểu Dương tỉ mỉ ngồi trước bàn đọc sách nghiên cứu tạp chí của công ty Bách hóa Tam sao, khu bán bút máy tinh phẩm. . .

"Sao một chiếc bút mà những mấy vạn vậy, như vậy tiền tiết kiệm của mình không đủ rồi." Tiểu Dương đem ống heo cuối cùng của mình mở ra, leng keng rơi ra những đồng tiền xu cùng tiền giấy.

"Một, hai, ba,, hai tờ, ba tờ, a, mới bốn tờ, vẫn còn thiếu rồi!" Tiểu Dương nghiêm túc đếm tiền trong ống heo tiết kiệm, toàn bộ đếm đi đếm lại ba bốn lần vẫn còn thiếu ah.

Cô tiết kiệm cũng được nửa năm rồi, nhưng Dương ba Dương mẹ nghĩ Tiểu Dương còn là học sinh, không cần cho cô nhiều tiền tiêu vặt, vì vậy tiền tiêu vặt của cô cũng chỉ có số lượng nhất định, sẽ không quá nhiều, Tiểu Dương đã tận lực tiết kiệm đến giờ này vẫn thiếu rất nhiều tiền.

"Ai, tại sao ống heo này gầy tong teo quá vậy. Không có tiền. Phải đi đâu xin tiền đây?" Tiểu Dương tuyệt vọng gục xuống bàn, vắt hết óc nghĩ phải làm thế nào? "sức mạnh tiền bạc" đây mà.

Tìm Dương mẹ? Không thể nào không thể nào, mẹ nhất định sẽ hỏi tại sao cần tiền, muốn mua cái gì? Nếu nói là mua quà cho anh Sói hoang chuyện nhất định sẽ bại lộ.

Tìm ba cô sao? Nhưng ba cùng Tiểu Dương một dạng cũng rất nghèo. Bởi vì tiền của ba cũng bị mẹ quản gắt gao, tiền tiêu vặt của ba cũng chỉ giống như cô mà thôi, đều do Dương mẹ đưa. Nếu so ra tiền của Dương ba còn ít hơn của cô !

Ah chỉ còn anh hai Dương Thiệu mà thôi, sau khi trở về nước anh hai Dương Thiệu trở thành chủ quản công ty khoa học kỹ thuật điện tử, đỉnh có bằng thạc sĩ của đại học ở nước ngoài, cộng thêm năng lực làm việc ưu tú, tiền lương cao khiến mọi người đỏ mắt, tiền lương hàng năm trên trăm vạn là chắc chắn.

Lấy lý do gì để xin tiền tiêu vặt của anh hai đây? A! Anh hai không phải đang yêu chị Vệ Lan sao? Hiện tại cần thận suy nghĩ một chút, thật ra cô nắm không ít bí mật của anh hai đó, hắc hắc, nhân cơ hội lần này bắt bẻ anh hai một phen. Không đủ tiền, mượn tiền cô cũng có thể.

Tiểu Dương đi ra khỏi phòng, nhấn điện thoại lên gọi cho anh hai Dương Thiệu.

"Anh hai, em Tiểu Dương đây, anh đang ở đâu đấy?"

Không nghĩ tới trễ như vậy mà em gái còn gọi điện thoại cho anh. "Ở công ty làm thêm giờ, trễ như vậy còn chưa ngủ, không sợ ngày mai không thể đến lớp sao?" Ở công ty khoa học kỹ thuật điện tử làm thêm giờ là chuyện bình thường.

"Anh hai cho em tiền, không cho liền gây sự!" Trước lễ sau binh, nếu như anh hai ngoan ngoãn cho cô tiền, chuyện kia cô cũng không cần nói ra để uy hiếp anh hai.

"Em thiếu tiền sao? Anh hai có thể cho em tiền, nhưng em phải nói rõ tại sao lại cần dùng đến tiền."

Anh hai thật đáng ghét mà, thật giống mẹ quản nhiều chuyện. "Em. Em muốn mua quà tặng người khác, nhưng mà không đủ tiền, anh hai anh cho em mượn tiền đi mà, sau này em trả lại cho anh có được không?" Co vậy có trả, mượn mượn nữa cũng không khó.

Dương Thiệu bên này tự hỏi, Tiểu Dương muốn tặng quà sinh nhật cho người nào? Anh lại rất không can tâm tình nguyện nghĩ đến người bạn tốt nhất kiêm xấu nhất— Vệ Vũ, bởi vì hôm trước, Vệ Lan mang anh đi cùng chọn quà sinh nhật cho hắn. Tiểu tử này cũng thật tốt số quá đi, để cho hai người phụ nữ quan trọng nhất đời anh phải đi mua quà sinh nhật cho. "Nếu như là Vệ Vũ, rất xin lỗi, ngay cả mười tệ anh cũng không cho em mượn đâu!" Dương Thiệu biết bộ dáng của mình như vậy rất trẻ con, nhưng anh không thể chấp nhận nỗi địa vị quan trọng của mình bây giờ đã rơi vào tay Vệ Vũ chết tiệt kia.

Anh hai thúi, vậy cũng đừng trách cô không nể tình anh em! Tiểu Dương dùng giọng nói ngọt chết người nói: "anh hai, trong lúc nhất thời em chợt nghĩ ra một số chuyện, em nhớ khi còn bé, nếu ngày nghỉ chị Vệ Lan ra khỏi nhà, anh cũng bắt em đi theo chị ấy, để cho chị ấy mềm lòng dần theo tên kì đà cán mồi là em, sau khi về nhà anh bắt em nói hết toàn bộ quá trình chị ấy ở ngoài ra sao. Nếu như chị Vệ lan biết nguyên nhân em theo đuôi chị ấy, không phải là bởi vì em quý chị ấy, mà do anh uy hiếp dọa dẫm em đi theo chị ấy, chị ấy sẽ không tức giận chứ?" Mặc dù cô nói vậy nhưng thực ra cô cũng rất

thích chị Vệ Lan, cũng rất vui vẻ cùng chị ấy đi chơi, nhưng chỉ có điều sau lưng lại do tên anh hai ác bá này chỉ đạo.

Cô gái nhỏ này, sao bây giờ lại thông minh thế? Nhất định là bị Vệ Vũ dạy hư. Không sai, anh đúng là lợi dụng tình thương của Vệ Lan đối với Tiểu Dương, để Tiểu Dương mỗi ngày đều theo Vệ Lan, ai kêu Vệ Lan khi đó đã là sinh viên năm nhất Đại học Y, thế nhưng anh lại bị giam trong cuộc thi tốt nghiệp cấp ba; vì có thể xứng đôi với Vệ Lan, anh luôn tự nhủ mình phải cố gắng đọc sách, nhưng lại Vệ Lan bị nam sinh khác theo đuổi, không thể làm gì khác hơn là phái Tiểu Dương đáng yêu đi canh chừng, khích lệ cô giống như khối kẹo dính chặt lấy Vệ Lan, Vệ Lan coi Tiểu Dương như em gái mình dĩ nhiên sẽ không cự tuyệt yêu cầu của nhỏ.

Có vật kì đà cản mũi là Tiểu Dương, coi như những nam sinh khác còn biết khó mà lui chứ? Cái sách lược này rất là thành công, chờ anh lên đại học có thời gian rồi, liền dồn toàn lực theo đuổi Vệ Lan. Chỉ là không nghĩ tới, bây giờ cư nhiên bị em gái cản ngược lại một cái chỉ vì tên khốn kiếp bạn thân của anh Vệ Vũ?

"Em đang uy hiếp anh hai sao? Còn tốt chứ, anh hai sẽ đánh cuộc với em." Cánh tay cũng cong cong!

Nghe anh hai nói vậy, Tiểu Dương cảm thấy vừa chột dạ vừa áy náy, vội vàng giải thích:

"Anh hai em đây không phải uy hiếp anh đâu..., nhưng anh cũng biết đó, mẹ cho tiền tiêu vặt quá ít nên em mới không có tiền. anh lại không chịu cho em mượn tiền sao, anh hai thú!"

Dương Thiệu biết thực ra Tiểu Dương rất tiết kiệm, sẽ không xài tiền bậy bạ, cũng không phải đưa trẻ dễ dàng mở miệng vay tiền, xem hành động lần này chắc là rất muốn mua quà cho Vệ Vũ, tâm ý của em gái, thân làm anh hai như anh há lại không biết?

Thờ dài một cái."Mấy hôm nữa anh sẽ về nhà thăm ba mẹ, đến lúc đó sẽ cho em tiền tiêu vặt, không cần mua loạn, Vệ Vũ cũng đi làm có tiền không thiếu đồ."

Oa! Anh hai vạn tuế! Tiểu Dương giọng cao vút nói trong ống nghe: "Cám ơn anh hai, vậy em cũng sẽ tặng anh hai một món quà!" Là mấy ngày trước cô sửa sang lại sổ ghi chép mới phát hiện.

"Ah, anh hai cũng có quà tặng sao?"

"Hi hi, là một đại lễ đó. Em tìm được tấm hình chị Vệ Lan đi biển, trong tấm ảnh chị Vệ Lan mặc bikini tắm nắng đó?" Đủ bỏ mắt đi.

Cái này chính là chuyện tốt sao, tinh thần Dương Thiệu bị chấn động. "Đem tấm hình cất đi, anh hai sẽ thưởng cho!"

"Không thành vấn đề! Anh nhớ trở về sớm đó, em ngủ đây, chúc anh hai ngủ ngon."

(Đang làm mà ngủ được sao???)

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừu Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

mời bạn đọc tiếp chương tiếp theo!!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừu Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 23: Thầy giáo Sói hoang: an ủi (thượng)

Chỉ có vị giáo viên có danh xưng "Nữ vương Diêm La" đang ngồi ở trên bàn giáo viên, bộ mặt nghiêm túc phát phiếu điểm kì thi thử vừa rồi.

"Kết quả kì thi này với mọi người mà nói đại khái là không khả quan, các cô cậu rớt cuộc là có đọc sách hay không? Không muốn đọc sách thì đừng lãng phí tiền, trực tiếp đi kiếm việc mà làm! Cũng tiết kiệm thời gian của tôi! Không đạt điểm trung bình, chép phạt 50 lần, ngày mai nộp. Bây giờ bắt đầu phát bài thi, ai có tên lên đây lấy phiếu điểm"

Nhìn bạn cùng lớp từng bước từng bước lên lấy bài thi, sắc mặt Tiểu Dương tái nhợt, đau bụng muốn chết, trên trán bắt đầu toát ra mồ hôi lạnh. cô cảm thấy thân thể không thoải mái bắt đầu thở khó nhọc, sẽ nhanh chóng phải lấy bài thi rồi~.

"Dương Dương," Nghe được bà giáo gào thét tên mình, Tiểu Dương có cảm giác hai chân như vô lực rồi, dường như không thể đi lên chỗ giáo viên để lấy bài thi với phiếu điểm nữa.

Bà giáo nhìn phiếu điểm trên tay lại nhìn cô không hài lòng nói: "Nghe nói anh hai của trò rất ưu tú, còn là người có thành tích cao nhất trong thành phố, trò có phải nên học tập anh hai của mình không, bằng không với thành tích hiện tại, làm sao có thể đậu đại học? Nhớ đem bài thi viết lại 50 lần." Những lời giáo viên nói tuy ngữ điệu bình thường nhưng lọt tai Tiểu Dương cảm thấy rất chói!!!

Tiểu Dương nghe được những lời này, trong lòng đau tới rỉ máu, nhưng cô vẫn duy trì vẻ mặt bình thường để ngụy trang cho mình, cầm lấy phiếu điểm rồi nói: "Cảm ơn cô" rồi lặng lẽ đi về chỗ ngồi.

Nếu như có thể, không cần có một người anh trai có thành tích cao như thế thì tốt hơn bao nhiêu. Hai mắt vô hồn nhìn phiếu điểm của mình, Tiểu Dương ngồi trên lớp mà không ngừng suy nghĩ về cái phiếu điểm này.

Bữa tối mọi người Dương gia ngồi quanh bàn ăn, Dương ba thấy con gái bảo bối hôm nay có cái gì không đúng, bình thường ăn cơm được một lúc, Tiểu Dương sẽ lúi láu kể đủ mọi truyện lý thú xảy ra trên lớp, hôm nay lại trầm mặc chắc hẳn đã xảy ra chuyện gì.

Dương ba hắng giọng rồi khẽ nói: "Tiểu Dương. hôm nay "Đại di mục" tới sao?" Ông nhớ lần trước "Đại di mục" của Tiểu Dương tới, cũng là bệnh thoi thóp nằm trên giường không muốn ăn uống cái gì.

"Con không có. Còn chưa tới nữa ạ!" Ba thật đáng ghét, sao có thể tưởng tượng đi cả của cô tới chứ?

Không phải "Đại di mục" sao? Hay là hôm nay mẹ nấu ăn không ngon?" Dương ba nói thế lập tức gặp phải ánh mắt xem thường của Dương mẹ. Người đàn ông này, đã gần 40 năm ăn cơm bà nấu rồi bây giờ còn chê sao?

"Cũng không phải như vậy..., mẹ nấu ăn rất ngon, là tâm tình con không tốt. Ăn không vào. . ." Tiểu Dương nhú nhú chân mày, trong lòng do dự có nên nói chuyện này cho ba mẹ không, cô cảm thấy rất khó mở miệng, nhưng nhìn ánh mắt của Dương ba, Tiểu Dương bị khích lệ mở miệng nói ra những tâm tư trong lòng mình:

"Ba, mẹ, con cùng anh hai đều là con ruột ba mẹ, tại sao đầu óc con dần dần không giống anh hai thông minh chút nào vậy." Mới nói được có mấy câu, Tiểu Dương liền nước mắt ròng ròng, nghẹn ngào không nói nổi nữa.

Cô cảm thấy ừ ừ vô lực, ban lời bà giáo nói từng chữ từng chữ xuyên thẳng vào trái tim cô, cả ngày cứ quanh quẩn trong đầu xua cũng không đi. Tại sao ở lớp bà giáo lại so sánh cô với anh hai Dương Thiệu? Anh hai là anh hai, còn cô là cô cơ mà! Cô cũng nghiêm túc nghe giảng trên lớp về nhà cũng nghiêm túc đọc sách, nhưng. Mặc kệ cô có cố gắng thế nào đi nữa kết quả cũng không tốt, so với danh tiếng anh hai ngày trước căn bản là một trời một vực mà.

Từ nhỏ đến lớn, cô vẫn phải mang cái danh hiệu "Em gái Dương Thiệu" Cái này đúng là hào quang nặng nề, mặc dù Dương ba Dương mẹ chưa bao giờ yêu cầu thành tích của cô, bọn họ chỉ hy vọng Tiểu Dương lớn lên vui vẻ, Dương Thiệu cũng không ý mình có thành tích tốt mà kiêu ngạo, Tiểu Dương cũng rất tôn trọng anh hai, nhưng giáo viên trong trường, bạn học, thậm chí họ hàng thân thích, luôn đánh đồng hai anh em với nhau, luôn lấy anh hai cô làm tiêu chuẩn. Chẳng lẽ thành tích không tốt liền bị xem là ngu ngốc một dạng hay sao?

Càng nghĩ càng đau lòng, nước mắt Tiểu Dương cứ tuôn ra.

"Con. . . Chính là không. . . Không. . . Có thể. . . Ô ô. . . Giống như. . . Anh hai. Thành tích. Tốt như vậy. . . Ô. . . Ô." Tiểu Dương khóc thút thút nói ra sự khó chịu trong lòng, cô cũng muốn ưu tú giống anh hai vậy, nhưng trên thực tế, mặc kệ cô có cố gắng thế nào cũng không bao giờ được như anh hai.

Dương mẹ dịu dàng ôm con gái vào trong ngực, Dương ba thấy con gái yếu khóc mà đau lòng, vội vàng lấy khăn giấy lau nước mắt cho Tiểu Dương.

"Tiểu Dương à, mỗi người đều khác nhau, thành tích cũng không phải là tất cả, mọi người đều có thành tựu bất kì, thành công cũng là do họ cố gắng, cũng không vì thành tích tốt, bất luận thế nào trong lòng ba mẹ, con là đứa con gái ưu tú nhất." Dương mẹ an ủi Tiểu Dương, Dương ba cũng phụ họa theo: "Đúng đúng đúng, mẹ con nói không sai, thành tích thì tính là gì, anh hai con cũng chỉ là con một sách, trừ đọc sách cái gì cũng không biết, suốt ngày trong phòng đọc sách, nuôi con cùn so với nó còn tốt hơn! Khỏi phải đề ý đến nó, chờ chút ba gọi điện mắng nó! Mắng nó sao thành tích tốt vậy, hại Tiểu Dương của ba chịu uất ức!" Ngần sai vạ sai lầm đều là lỗi của con trai!

(Dương ba đáng iu ghê cơ :kiss5□

"Ba, anh hai. . . Không có. . . Lỗi, là con. . . Quá đàn. . . Ô ô."

"Tiểu Dương ngoan, không khóc không khóc, Tiểu Dương làm sao có thể dần dần đây?" Dương mẹ tròn mắt nhìn Dương ba một cái, tiếp tục trấn an Tiểu Dương, "Cái người này sao hiểu chuyện có chứ, mẹ chỉ cần con bình an khỏe mạnh lớn lên, quan cái khi gió thành tích tốt hay không tốt, dùng thành tích tốt mà đánh giá mọi người mới là người ngu xuẩn nhất."

"Ừ. Nhưng mà. . . Lần này con. . . Thi thử. thi không tốt."

"Thì không tốt coi như xong, không cần phải tự ti, con có nhớ phim hoạt hình kia không? Giác mơ đại hùng, không phải hần không có thành tích tốt sao? Nhưng hần vẫn sống vui vẻ lại có thật nhiều bạn tốt, cho nên Tiểu Dương phải có tự tin, nhiều lắm chỉ là thì không tốt, không có giống đại Hùng kia!"
Dương ba vội vàng nêu ví dụ để an ủi con gái.

Dương mẹ sau khi nghe được qur thực muốn té xỉu rồi, đây là phép so sánh ngu dốt gì không biết nữa?

"Ba. . . Con mới không có thì linh phân. . . Ha ha. . . Chỉ là rất buồn cười." Nghe được Dương ba lấy ví dụ buồn cười, tâm tình Tiểu Dương mới tốt lên, bị Dương ba chọc cười, lúc này mới thôi khóc lóc.

Thấy Tiểu Dương lộ ra nụ cười, Dương ba mới thở phào nhẹ nhõm. "Đúng rồi, nhóc con phải luôn vui vẻ chứ, bộ dạng vừa rồi của con, nhìn thật khó coi, cẩn thận lại hù dọa anh Sói hoang của con chạy mất!"

"Ghét ba quá!" Tiểu Dương giờ bàn tay nắm đấm nhỏ nhỏ, đấm mạnh vào lồng ngực baba tuy nhìn rất có lực nhưng lại rất nhẹ.

"Ha ha ha." Dương ba rất vui vẻ.

Dương mẹ ngồi một bên cũng mỉm cười, chỉ là trong lòng Dương mẹ nghĩ đến, đợi chút gọi cho Vệ Vũ, xem ở trường Tiểu Dương gặp phải khó khăn gì, cũng nhờ hần giúp Tiểu Dương không phải lo lắng, Dương mẹ cũng tin tưởng chỉ có Vệ Vũ mới giúp được nữ nhi bảo bối của bà.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Thầy giáo Sói hoang: An ủi (hạ)

Sau khi Dương mẹ tắt điện thoại, bên này Vệ Vũ lâm vào trầm tư.

Hần và Dương Thiệu từ nhỏ cùng nhau lớn lên, dĩ nhiên là biết bạn tốt có bao nhiêu thành tích bao nhiêu ưu tú hơn người, không cần phải nói Dương Thiệu, chị gái hần Vệ Lan cũng đã trở thành một biểu tượng. Vì vậy Vệ Vũ có thể hiểu được tâm tình của Tiểu Dương, từ nhỏ hần đã luôn phải núp dưới ánh hào quang của chị gái, nhưng hần khác với Tiểu Dương, Vệ Vũ hần không cần để ý thành tích, cho nên không bị Vệ Lan ảnh hưởng tới. Hần rất có tự tin vào khả năng của mình, hần thích dạy người khác học tập, nhìn thấy học sinh của mình từ từ lớn lên, như vậy đối với hần mà nói rất có cảm giác thành tựu, nên hần đã quyết tâm trở thành giáo viên.

Đã như vậy, việc học cứ duy trì theo tiêu chuẩn sẵn có là được, làm giáo viên quan trọng nhất là trường học, mà học sinh đi học cũng không nhất thiết sẽ trở thành thầy giáo, cho nên cần gì phải cố sống cố chết để học làm gì. (Lão sư biến thái này cũng có ý nghĩ hay ra phết)

Huống chi lãng phí thời gian vào học tập, thật sự là quá nhàm chán! Hần tình nguyện lấy thời gian đọc sách để chơi cùng Tiểu Dương. Hần không muốn giống hai kẻ điên Dương Thiệu với Vệ Lan kia, cả ngày có thể vui đùa trong đồng sách vở, nhưng nói thật, Vệ Lan cùng Dương Thiệu có được thành tích tốt kia, tư chất chiếm 1% còn lại là 99% cố gắng, người bình thường có thể đạt tới cảnh giới biến thái này quả là rất khó khăn. (Ặc người ta chăm chỉ anh bảo biến thái là sao??)

Vệ Vũ trầm nghĩ, Tiểu Dương muốn đạt tới cảnh giới Thần Chi Lãnh Vực như Dương Thiệu, sợ rằng bị người ngoài hành tinh đem đi tẩy trí thông minh mới được. Nhưng mà hần chắc chắn sẽ không để chuyện đó xảy ra.

Suy nghĩ một hồi, Vệ Vũ đứng lên hướng Dương gia mà đi, hần nhất định phải bồi dưỡng tâm tình cho Tiểu Dương thật tốt. ***** Dương mẹ vì muốn để cho Vệ Vũ và Tiểu Dương có không gian riêng, tìm lý do để đưa Dương ba ra khỏi cửa.

"Ông xã àh, tôi muốn tới chỗ bà Ngô lấy chút đồ, ông lái xe đưa em đi một chuyến." Dương mẹ cầm túi sách trong tay, chuẩn bị đi ra cửa.

Dương ba cự tuyệt không đi. "Không không không, tôi không rảnh, bà không thấy lúc ăn cơm Tiểu Dương khóc lóc bộ dáng đáng thương thế hay sao, tôi phải ở nhà để an ủi con bé." Khi nãy ông đã gọi điện cho con trai mắng hần một trận nhưng không được, vì Dương Thiệu phải làm thêm giờ không có cách nào để nghe điện thoại, không thể làm khác là tha cho hần một lần.

"Không tới phiên ông an ủi! ông đó, có thể giúp được cái gì, mau cùng tôi ra ngoài, tôi đã gọi Vệ Vũ tới an ủi Tiểu Dương rồi."

"Tiểu tử Vệ Vũ kia tốt hơn tôi chỗ nào? Dù gì Tiểu Dương cũng là con gái tôi, tất nhiên sẽ nghe lời tôi rồi." Không công bằng, tại sao Vệ Vũ lại tới "Anh hùng cứu mỹ", cứ như vậy, người ba như ông, trong lòng Tiểu Dương càng ngày càng không có một chút phân lượng nào hết sao?

Lão già thật không hiểu gì cả. Dương mẹ cầm tay Dương ba trực tiếp kéo ra cửa. "Người trẻ tuổi có thể giới của người trẻ tuổi, chúng ta cũng đừng quấy rầy, Tiểu Dương sớm đã trưởng thành rồi, ba mẹ như chúng ta có thể bảo vệ con gái cả đời sao?" Ông xã chính là quá yêu chiều con gái, nhưng cưng chiều quá độ, sẽ khiến con gái hay dựa dẫm, như vậy ngược lại là hại nó, bà tin tưởng Vệ Vũ sẽ giải quyết tốt vấn đề của Tiểu Dương.

"Tôi không muốn ra khỏi cửa." Kháng nghị không có hiệu quả, Dương ba còn bị cứng rắn kéo r axe, trở thành tài xế để Dương mẹ sai bảo.

Vệ Vũ đứng ở cửa nhà mình, vừa hay nhìn thấy Dương ba không tình nguyện lái xe trở Dương mẹ đi, ông luôn nhìn con rể này không vừa mắt, sau này phải nịnh bợ thật tốt ba vợ mới được.

Đi vào nhà Tiểu Dương, Vệ Vũ lên lầu hai tới phòng Tiểu Dương, gõ nhẹ cửa phòng

"Vào đi."

Vệ Vũ vận tay nắm cửa mở cửa đi vào, thấy Tiểu Dương nghiêm túc ngồi viết viết trên bàn.

"Làm bài tập sao?"

"A! Anh Sói hoang sao anh lại tới?" Chẳng lẽ hai bon họ tâm linh tương thông sao? Vốn là Tiểu Dương muốn tìm Vệ Vũ để chia sẻ tâm sự, nhưng lại lo lắng không có thời gian chép phạt, cho nên quyết định đem viết xong bài thi bị phạt, còn thời gian sẽ sang nhà Vệ Vũ không ngờ anh Sói hoang lại tới trước.

Vệ Vũ đi tới bàn học của Tiểu Dương, khom lưng đọc chữ trên bài thi. "Viết phạt nữa sao?" giáo viên văn học của Tiểu Dương nổi tiếng nghiêm khắc, yêu cầu rất cao đối với việc học của học sinh.

"Vâng, chép phạt 50 lần."

"Vừa viết vừa nghĩ xem bài này có lỗi gì, không sao cả, lần sau gặp phải tình huống tương tự như thế thì em cũng có thể làm tốt mà đúng không?."

"Được." Tiểu Dương đáp lại không còn chút sức lực nào.

"Nghỉ ngơi một chút, tới đây." Vệ Vũ kéo Tiểu Dương tới gần bên cạnh, để cô dựa lưng ngồi trên đùi hắn, cầm hắn để trên hõm vai cô, vòng tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô.

"Anh hỏi em, một lớp học có bao nhiêu người giỏi nhất?"

"Ừ. . . . bình thường là một người, cùng với đó là"

"Rốt cuộc có mấy người?"

"Vẫn là một người." Nhưng có người nào lại không muốn vị trí đầu tiên đây?

"Cho nên nói, mỗi người cũng sẽ có vị trí của riêng mình. Em bây giờ còn là học sinh, trách nhiệm lúc này là đọc sách, cô Hứa nghiêm khắc với bọn em, cũng là một giáo viên có trách nhiệm."

"Nhưng mà, cũng không cần đem anh hai a so sánh với em." Tiểu Dương biết cô Hứa nhiệt tình, nghiêm khắc, nhưng cô cũng không muốn bị chịu áp lực đứoianh tiếng của anh hai!!!

"Anh còn chưa nói xong, giáo viên cũng là người, sẽ có Thất Tình Lục Dục*, những lời giáo viên nói không hoàn toàn là đúng, cô giáo Hứa so sánh em với Dương Thiệu làm tổn thương lòng tự ái, là cô ấy không đủ chu đáo, nhưng bất quá là đang khích lệ em chứ không phải chế nhạo em, hiểu không?."

*Thất Tình Lục Dục: có ai chưa biết cái này không ợ: Thất tình đó là 7 thứ mỗi con người đều có: vui mừng, giận dữ, buồn bã, vui vẻ, yêu thương, căm ghét và ham muốn. Lục dục còn lại là 6 ham muốn của con người khó sửa đổi: sắc dục, dung mạo, tư thái, tình dục, rượu chè, cờ bạc~~~ đó là suy nghĩ của Min~~~

"Nói đi nói lại. Cũng là vì em không tài giỏi như anh hai." không thể trách bà giáo, cũng không thể trách anh hai, càng không thể quá đáng với ba mẹ? Vậy chỉ có thể tự trách mình? Tiểu Dương nghĩ như vậy.

Hiểu được suy nghĩ của Tiểu Dương đang đi vào ngõ cụt, Vệ Vũ xoay người cô lại hai người đối diện với nhau, trong đôi mắt có bóng dáng của đối phương. "Tiểu Dương, em thấy có thành tích tốt thì chính là người hoàn mĩ sao?"

"Cũng không phải như thế. Nhưng thành tích tốt, ở trường học cũng rất oai nha."

"Thật ra thì anh hai em Dương Thiệu đó, cũng không hoàn mĩ như trong tưởng tượng của em đâu." Mặc dù hắn vẫn sau lưng làm một số việc thất đức như việc đang nói xấu người an hem cho em gái cậu ta biết, nhưng thỉnh thoảng một hai lần cũng không sao chứ?

"À? Anh Sói hoang anh nói thế là có ý gì?" ANh hai trong lòng Tiểu Dương ý hệt như siêu nhân, dù cái gì xảy ra cũng không thay đổi. Trừ lần trước thấy anh hai cùng chị Vệ lan kịch liệt trên giường.

"Dương Thiệu a. Trong lúc ở quân đội cậu ta không khác gì một tên đàn độn."

Tiểu Dương kêu lên: "Sao có thể?"

"Là thật, Dương Thiệu ăn com rất chậm, lúc còn làm lính cậu ta chưa kịp gấp xong thức ăn, những món ăn đều bị gấp sạch! Cho nên cậu ta cũng thường không ăn được nhiều com, thì thoảng anh cũng phải chia cho cậu ta một phần đó !" (Anh này đang bốc phét bà con ợ)

"Còn nữa, cậu ta cũng khògn có biết giặt quần áo, có một lần bọn anh thao luyện ngoài trời, vừa đứng lại mưa, kết quả là toàn thân cậu ta có rất nhiều bong bóng —— bởi vì cậu ta không có giặt sạch quần áo còn lưu lại một đồng xà phòng."

Tiểu Dương nghe được chuyện buồn cười của anh hai, cười hứng thú. "Ha ha ha, thật hay giả vậy, anh hai cũng có lúc khôì hài như vậy sao?"

"Không chỉ có những thứ này! Anh hai em một chút lãng mạn cũng không có, có một lần sinh nhật chị gái anh, cậu ta cư nhiên tặng một chậu hoa giả, còn nói này bồn hoa này không bao giờ héo tàn, chúc bạn gái luôn xinh đẹp như bông hoa nhựa không bao giờ héo tàn! Chị Vệ Lan tức chết luôn!"

Anh hai cũng thật là ngốc! Tiểu Dương cười chảy cả nước mắt! Đưa giả hoa còn chúc người ta luôn trẻ đẹp như hoa nhựa? Không phải ngu ngốc thì là gì.

"Còn có một chuyện nữa, là Dương Thiệu còn thua kém em rất nhiều."

"Là cái gì?" Cô thực sự có ưu điểm gì hơn anh hai sao?

"Em sẽ có một người luôn luôn bên cạnh em, sẽ luôn yêu em, cùng em khóc, cùng em cười thật to, đó là anh Sói hoang." Cho tới giờ Dương Thiệu chỉ có một con sư tử Hà Đông đó là Vệ Lan~~~

"Anh Sói hoang." Tiểu Dương nghe rất cảm động, tâm tình bỗng trở nên tốt hơn, không sai, cô có anh Sói hoang, bất luận thế nào hai người họ sẽ mãi mãi cùng nhau.

Vệ Vũ nhìn con cừu nhỏ trong ngực mình, trao cho cô ánh mắt tràn đầy tin cậy, nội tâm có cảm giác vô cùng phong phú, cúi đầu hôn nhẹ lên đôi môi cô.

Qua và ngày, Hứa lão sư đứng trên bục giảng, mặt mỉm cười tuyên bố với cả lớp: "Hôm nay có một tin tức tốt, kết quả thi thư pháp mới được công bố, bạn học Dương Dương đạt giải nhất, được đem đi tranh giải trong toàn huyện."

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm, ai ai cũng vui mừng thay Tiểu Dương.

"Trời ơi, Thư pháp của Tiểu Dương thật là lợi hại."

"Chữ thư pháp của Tiểu Dương vốn rất đẹp mà."

Bạn học lên tiếng ca ngợi, khiến Tiểu Dương có chút xấu hổ, nhưng cả người có cảm giác cực kì kích động, gương mặt vì hưng phấn mà hơi hồng hồng.

Nữ ma Vương xoay mặt lại, giọng điệu ôn hòa nói với Tiểu Dương: "Cô xem tác phẩm tranh tài lần này của em, thư pháp quả thực rất đẹp, cứng cáp tinh tế, tiếp tục cố gắng lên."

Tiểu Dương ngồi bên dưới, vui vẻ gật đầu thật mạnh một cái.

Coi như cô không có khả năng đọc sách, nhưng vẫn còn một số tài năng khác!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừu Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Thầy giáo Sói hoang: lớp luân lý sinh mệnh (Thượng)

Biết tác phẩm thư pháp của mình đoạt giải nhất, cả ngày tâm tình Tiểu Dương rất vui vẻ, cô rất tò mò về phản ứng của ba mẹ khi biết được kết quả này. . .

Lấy xe đạp ra khỏi trường, nhanh chóng đạp về, bên lưng đeo cặp sách miệng còn ngân nga hát đạp xe về nhà. Đi qua công viên, chưa tới ngã tư đường liền đã tới khu nhà của Tiểu Dương.

Đi ở đá đỏ trên đường, đột nhiên bên chân truyền đến hơi yếu ô minh thanh."Ah, đó là cái gì thanh âm?" Con cừu nhỏ tò mò cúi đầu nhìn chung quanh, không nghĩ tới lại phát hiện công viên thấp lùn tường rào , lại có một cái nhỏ Hắc Cầu ngồi ở trong hộp giấy mặt!

"A.U ~" Đôi mắt con chó đen tròn xoa như hai cái nút áo, về bên ngoài của nó làm người ta thấy yêu mến, đang ngẩng đầu nhìn ngói xỏm người xuống thăm mừng mừng với Tiểu Dương.

"Trời ơi, Tiểu Cầu này trông thật đáng yêu đó." Màu lông của con Cún này thật đẹp, toàn thân màu đen lấp lánh, giống như một khối Mặc Thạch thượng hạng.

Nó hẳn là con chó bị người ta vứt bỏ ở công viên đi, thùng giấy bên trong có hai chén nhựa nhỏ, bên trong có một chút nước cùng thức ăn cho chó, nếu như người ta không đem con chó nhỏ này về chăm sóc, nó còn nhỏ như thế, để nó ở chỗ này tự sinh tự diệt, nhất định sẽ chết. Nghĩ tới đây, tâm Tiểu Dương cảm thấy không đành lòng, nhưng... Cô không dám tự tiện quyết định đem con chó này về nhà nuôi, nhưng cô thực sự rất thích nó, cô rất muốn nuôi nó!

Thế là Tiểu Dương hạ quyết tâm, ôm thùng giấy lên. "Oa, trông mày nhỏ như thế, không nghĩ tới cũng rất nặng nha."

"Ồ ~" bởi vì thùng giấy đột ngột bị nhấc bổng lên, vì vậy chó nhỏ ngã trái ngã phải bên trong thùng giấy.

Cứ như vậy, Tiểu Dương quyết định dẫn Tiểu Hắc về nhà, tranh thủ ba mẹ giống nhau nuôi con Tiểu Hắc này.

Tiểu Dương cùng Dương ba, hai cha con lén lút đứng ở một góc nhà để xe, cùng nhau nhìn con chó nhỏ trong thùng giấy.

"Tiểu Dương à, con cũng không phải không biết mẹ con rất thích sạch sẽ, không thích động vật nhỏ, sao con lại nhặt con chó hoang này đem về?" Dương ba nhăn mày ngồi chồm hổm cúi người nhìn con chó nhỏ trong thùng giấy, mặc dù nó rất đáng yêu, nhưng trong nhà thật không có điều kiện tốt đẹp để nuôi nó.

"Nhưng nó thật đáng thương, nếu mặc kệ nó, nó sẽ chết mất." Nếu không mang nó về chắc chắn sẽ bị những con chó lang thang khác biến thành thức ăn mất.

Dương ba trầm giọng khuyên Tiểu Dương: "Ba biết con có lòng thương chúng nó, nhưng tiểu Cầu cũng là một sinh mạng, nuôi chó trách nhiệm với nó cũng không nhẹ, nuôi sủng vật tốn một số tiền lớn, còn tốn rất nhiều thời gian, rất kiên nhẫn, con là học sinh, có đầy đủ tiền bạc cùng thời gian để nuôi con chó nhỏ này sao? Đến cuối cùng, lại biến thành ba mẹ chăm sóc nó? Nếu là như vậy, con có lí do gì để thuyết phục mẹ con nuôi nó đây?"

"Con." Tiểu Dương bị Dương ba nói đến á khẩu, không có cách nào phản bác ý kiến của ba.

Đúng đấy, ba nói không có sai, cô còn là học sinh, ban ngày còn học ở trường, buổi tối ở nhà phải đọc sách, thời gian đâu mà mang Tiểu Cầu đi tản bộ đây? Hơn nữa tiểu Cầu ăn cơm, đi vệ sinh, công việc dọn dẹp cho nó, chỉ chỗ có Tiểu Dương, tuyệt đối không cách nào làm nổi.

Nhưng cô cũng không nhẫn tâm vứt bỏ con chó nhỏ này không quan tâm.

"Ba. Cầu xin ba, con sẽ cố gắng chăm sóc con chó nhỏ này, ba nói với mẹ để con nuôi nó được không?"

Ai, Dương ba sao có thể nhẫn tâm cự tuyệt con gái yêu đây?

"Ba có thể nói giúp con mấy câu trước mặt mẹ con, nhưng quyền quyết định vẫn là ở trên tay mẹ con đó." Đó chính là cửa ải khó qua nhất.

"Như vậy là đủ rồi, cảm ơn ba." Cô muốn suy nghĩ kĩ một chút, làm thế nào để mẹ đồng ý nuôi con chó này đây.

Trên bàn cơm không khí có chút âm u, Tiểu Dương cùng Dương ba không ngừng "liếc mắt đưa tình", cuối cùng Dương ba quyết định mở miệng.

"Khụ khụ, bà xã à, là như vậy, tôi muốn nói Tiểu Dương nó là con út, không có kinh nghiệm chăm sóc cho người khác, chúng ta cũng không thể sinh thêm một em trai hay em gái, không bằng kiếm cho Tiểu Dương một con vật nhỏ, học tập chăm sóc một sinh mạng cùng tinh thần trách nhiệm, bà nói phải không?" Nói như vậy đủ hợp tình hợp lý chứ?

Đương mẹ cực kì thông minh, sao lại không nghe ra ý định của ông bạn già. "Nuôi sủng vật? Không bàn nữa." Bà liếc chồng mình một cái, cũng biết tâm ông tương đối mềm, mới có thể nói giúp người khác.

"Mẹ, nhưng mà con chó nhỏ đó thực đáng yêu, nó còn nhỏ như vậy, nếu như không có người chăm sóc nó, sẽ chết mất."

"Tiểu Dương, nhưng con có đứng trên lập trường của mẹ mà suy nghĩ không? Mẹ mặc dù là chủ nhà, nhưng phải thường xuyên đi chăm sóc ông nội bà nội, còn phải làm việc nhà, nấu cơm giặt quần áo, con cảm thấy lòng hữu ái đem con chó nhỏ về nuôi, nhưng thời gian chân chính chăm sóc nó con có bao nhiêu? Nuôi chó cũng không phải là trò đùa, chúng ta cũng không kinh nghiệm nuôi, sau khi con lên đại học ra ngoài học, ai sẽ chăm sóc nó đây?"

Tiểu Dương cắn cắn môi dưới, cúi đầu không nói một câu. Thực tế tàn khốc, khiến cô không phản bác được, chẳng lẽ, cứ tro mắt nhìn nó chết sao?

"Ngày mai, mang nó về chỗ cũ." Dương mẹ quyết định.

Mặc dù biết tính của Dương mẹ, nhưng Tiểu Dương vẫn không có ý định buông tha, cô còn ôm hi vọng, chút nữa cô đi hỏi anh Sói hoang, không chừng anh Sói hoang có thể nuôi con chó nhỏ này!!!

Chương 26: Thầy giáo Sói hoang: lớp luân lý sinh mệnh (Trung)

Sau bữa tối không vui, Tiểu Dương uống một chút sữa tươi, chờ sữa không còn lạnh, chạy ra đem cho chó nhỏ uống.

Nhìn chó nhỏ không ngừng lè lưỡi ra uống sữa, Tiểu Dương nhẹ nhàng vuốt ve thân thể đen tuyền của nó, nhìn thấy nó ăn, Tiểu Dương cảm thấy rất thỏa mãn. Nhưng mà phản cảm động này có thể kéo dài bao lâu đây?

Đợi chút hỏi anh Sói hoang thì tốt, anh SÓi hoang thương cô như vậy, có lẽ sẽ đồng ý thỉnh cầu của cô cũng không chừng.

Thế là Tiểu Dương trở lại phòng khách gọi điện tới Vệ gia cho anh Sói hoang.

Điện thoại vừa nhắc, cái một giọng nam trầm thấp truyền đến: "Này, xin hỏi tìm ai?" "Anh SÓi hoang, là em, em có thể tìm anh thiowng lượng một chuyên được không?"

"Ừ, được, có chuyện gì xảy ra?" Ngày trước Tiểu Dương muốn tới liên tục tiếp tới, rất ít khi giống như tối nay gọi điện thoại tới trước.

"Cái đó. Chờ chúng ta gặp mặt em sẽ nói với anh em chờ em đó, em hiện tại liền ra cửa." Tiểu Dương rất khó mở miệng với anh Sói hoang là có thể nuôi con chó nhỏ được không, gặp mặt có thể dễ nói hơn.

"Ừ, lát nữa gặp." Mặc dù không biết Tiểu Dương định nói chuyện gì, nhưng Vệ Vũ cảm thấy hẳn không phải là chuyện tốt gì?

Không tới một phút, đã nghe thấy âm thanh của Tiểu Dương ngoài cửa: "Anh Sói hoang, mở cửa cho em." Cô không có tay để mở cửa.

Kỳ quái, cửa không khóa, sao lại cần hẳn mở cửa? hoang mang nghi hoặc, Vệ Vũ đi tới mở cửa, vừa mở cửa ra, bị Tiểu Dương tay ôm thùng giấy dọa cho hết hồn.

"Sao lại có con chó nhỏ này?" Đây chính là nguyên nhân khiến Tiểu Dương không dám mở miệng trên điện thoại sao?

"Em nhặt ở công viên lúc đi học về ."

Vệ Vũ nhẹ nhàng cầm thùng giấy có con chó nhỏ, để nó ở vườn hoa trước nhà xe, chó nhỏ với hoàn cảnh mới thật tò mò, bận rộn cúi đầu ngửi đồng ngửi tây, cái đuôi ngắn ngùn vẫy vẫy không ngừng.

Hai người cũng ngồi chồm hóm xuống dễ dàng nhìn thấy vẻ vui mừng của chó nhỏ, vệ Vũ hỏi: "Bác trai, bác gái có biết không?" Vệ Vũ nhớ Dương mẹ là người ưa sạch sẽ, Dương gia luôn không nhiễm một hạt bụi, lúc nào cũng rất sạch sẽ, sao lại có thể để sùng vật trong nhà?

"Biết. Mẹ muốn ngày mai em đưa nó trở về chỗ cũ."

"Cho nên, em là tới hỏi anh có thể nuôi con chó nhỏ này không sao?" Đây thật là vấn đề khó giải quyết.

"Anh Sói hoang, anh có thể nuôi Tiểu Cầu không? Nó chỉ nhỏ bằng đó, nếu như đem trả về công viên, nhất định sẽ không sống nổi." Tiểu Dương vô cùng thành khẩn xin vệ Vũ nuôi con chó nhỏ này, trừ hẳn ra, cô không nghĩ được ai có thể nuôi nó nữa.

Vệ Vũ nhìn xuống con chó nhỏ đang đào đất bên dưới, lại nhìn Tiểu Dương. "Con cho nhỏ này thật đáng yêu, nhưng anh không có biện pháp nuôi nó, Vệ Lan bị hen, khi nó rụng lông, sẽ khiến bệnh của chị ấy phát tác." Vì nguyên nhân đó, trong nhà vệ Vũ không có xuất hiện bất cứ đồ chơi có lông tơ nào.

Hy vọng cuối cùng cũng vụt tắt, mặt Tiểu Dương như đưa đán. "Chẳng lẽ, thật không có cách để nuôi nó sao?" Nếu cô là người ở bên ngoài thì tốt biết bao, có thể nuôi con chó nhỏ đáng thương này, Tiểu Dương ghét chính mình bất lực, biết rõ con chó nhỏ này cần giúp đỡ, mà cô cũng chỉ có thể bó tay không có biện pháp, không thể cho nó một mái nhà.

Thật sự phải đem con chó nhỏ này trả về công viên sao? Nhìn chó nhỏ vui vẻ chơi đùa trong vườn, nhưng Tiểu Dương một chút cũng không vui vẻ, con chó ngu ngốc này, nó không biết số mệnh của mình, sau này sẽ có bao nhiêu khó khăn không? Có thể một ngày nào đó, lúc lang thang trên đường, liền bị người ta bắt đi, mấy ngày sau sẽ chết sao?

Tiểu Dương nhắm mắt lại không có biện pháp nghĩ tiếp nữa.

Biết tiếng lòng của Tiểu Dương, Vệ Vũ mở miệng nói: "Tiểu Dương, cứ yên tâm, chúng ta đã làm hết khả năng rồi, hôm nay em không để nó lưu lạc bên ngoài mà đem nó về, vậy nếu sau này lại gặp một hai, ba con chó nữa, em sẽ làm thế nào?" Thực tế tàn nhẫn, vốn là Vệ Vũ không muốn nói, nhưng hẳn nhất định phải làm cho Tiểu Dương hiểu, tình hình thực tế chính là như thế, Tiểu Dương của hắn, sau này lớn lên, phải học thực tế xã hội, thỏa hiệp hoặc là vượt qua.

"Anh Sói hoang, em không biết nếu sau này gặp một con chó đen như vậy chắc là chó lang thang, em sẽ không biết làm sao, nhưng hiện tại em rất muốn im cho chó nhỏ một ngôi nhà, nếu như nhà anh không thể nuôi nó, anh có thể giúp nó không? Em không có cách nào ném nó trở về chỗ cũ."

Nếu cô đã đem con chó về, cô phải có trách nhiệm cho nó một cuộc sống hạnh phúc nhất, nhìn cặp mắt chó đen vô tội kia, Tiểu Dương thực sự không thể để nó lưu lạc bên ngoài, để cho nó phải chịu gió mưa.

Vệ Vũ nhìn Tiểu Dương, hẳn cảm thấy, bảo bối của mình đang từ từ lớn lên, có thể dùng ý nghĩ của mình để thăm dò người khác, mà không phải chỉ lệ thuộc vào người khác.

"Anh đề nghị, làm tờ rơi về con chó này, nói không chừng sẽ có người muốn nhận nuôi nó."

Ý anh Sói hoang là mang nó treo lên tấm poster sao? Phương pháp này cũng không tệ, Tiểu Cầu bộ dáng rất đáng yêu, lại rất thân thiện, có lẽ như thế sẽ giúp nó tìm được một ngôi nhà.

"Nhưng, nhưng bây giờ tìm ai nguyện ý nuôi nó đây, nó muốn ở nơi nào?" Mẹ không cho phép Tiểu Dương nuôi nó trong nhà, nhà anh Sói hoang cũng không thể nuôi, vậy nên để nó ở đâu? "Ngày mai nghĩ, anh đưa em tới một nơi, đến lúc đó em sẽ biết. Trước tiên hôm nay để con chó nhỏ này lại nhà anh." Vệ Lan sẽ không trở về, nuôi một ngày cũng tốt lắm.

"Vâng, vậy hôm nay liền phiền anh rồi."

"Không nên quá cảm ơn anh, chuyện này anh sẽ nhớ, sau này anh sẽ muốn em sạch sẽ đó~." Vệ Vũ cười có chút ác ý nhìn Tiểu Dương, mang theo nụ cười lưu manh, giống như đang ám chỉ việc làm xấu, khiến mặt Tiểu Dương đỏ lên.

"Ghét ghê, anh Sói hoang xấu quá !" Chính xác là hư hỏng, còn chưa làm sao? Đến đây. Vệ Vũ thầm nói trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừu Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Thầy giáo Sói hoang: lớp luân lý sinh mệnh (hạ)

Hôm nay là ngày nghỉ, Vệ Vũ lái xe chở Tiểu Dương cùng con chó nhỏ Tiểu Hắc đi đến bệnh viện thú cưng. Vệ Vũ một tay ôm thùng chứa Tiểu Hắc, một tay đẩy cửa.

Cửa vừa mở ra, bên trong liền truyền đến một giọng nam còi mở "Hôm nay ngọn gió nào, thổi con sói hoang tới nơi này?"

Wow! Vị này bác sỹ thú y này đáng đáp rất là chói sáng! Nhìn bác sỹ thú y Hứa Chí Vĩ mặc áo trắng đi tới, Tiểu Dương liền có ấn tượng với hắn. Dáng người mạnh mẽ, giống như đại nam sinh, tản ra tài năng hiem thấy, cảm giác động vật ở đây dù hung hãn, vào trong tay bác sỹ, cũng sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

"Giao cho cậu, giúp tôi kiểm tra toàn thân con Tiểu Hắc này, nếu như nó không có việc gì, phiền cậu nhận nuôi giúp tôi."

"Thiệt là, Cậu lại nhặt tiểu động vật nữa? Có lòng như vậy, sao lúc đầu không cùng tôi thi vào ngành bác sỹ thú y." Hứa Chí Vĩ, Dương Thiệu và Vệ Vũ ba người học chung hồi trung học, học cùng lớp ba năm, tự nhiên hắn hiểu rõ với khả năng của Vệ Vũ thì dư sức thi đậu vào ngành bác sỹ thú y, mặc dù sau này hắn mới biết được nguyên nhân Vệ Vũ lựa chọn làm giáo viên, nhưng vẫn rất khó chấp nhận. Bây giờ, hắn mới chú ý đến tiểu mỹ nữ phía sau Vệ Vũ!

Hắn khêu mi hỏi: "Bây giờ cậu còn định tới trẻ vị thành niên? Đây không phải là tàn phá mần non quốc gia sao?" Không nghĩ tới bạn tốt của mình được xem là con người gương mẫu, cũng là tên cầm thú a.

Đột nhiên có một giọng nữ xen vào, ngắt lời hắn đang hô to gọi nhỏ. "Bác sỹ Hứa, không thể không lễ phép đối với khách." Chủ nhân giọng nói này, là y tá của phòng khám bệnh, Tô Mỹ Mỹ.

"Mỹ Mỹ, đã lâu không gặp, phiền cậu kiểm tra giúp con chó Tiểu Hắc này ." Vệ Vũ cảm kích đưa thùng cho y tá.

"Thấy trai đẹp liền lập tức thay lòng, rốt cuộc là tôi là thầy thuốc hay cô là thầy thuốc a? Không biết lớn nhỏ." Chí Vĩ thấy y tá thân thiết với Vệ Vũ như vậy, không khỏi cần nhần.

Y tá cẩn thận từng li từng tí đem Tiểu Hắc đặt lên băng ca, sau đó xoay người, hai tay chống nạnh nói với bác sỹ: "Còn không phải do cái miệng thú cậu làm hại, nói cho cậu biết bao nhiêu lần tiếp chuyện với khách không được tùy tiện, cho dù y thuật của cậu có cao đến đâu khách hàng cũng bị cậu dọa cho chạy hết!"

Vệ Vũ biết rõ tính tình bạn tốt của mình có chuyện gì đều nói thẳng đến ruột, đem Tiểu Dương ôm vào bên người, cười hỏi: "Không phải nói Hứa Đại Bác sỹ trong miệng có vàng mở miệng đều nói lời vàng ngọc sao?"

Dường như hiếm khi tìm được người có thể than phiền, Y tá lấy ngón tay chỉ thẳng Chí Vĩ, tức giận nói: "Ngày hôm qua có một khách hàng mang con Tiểu Mễ cô ấy nuôi đến khám bệnh, con Tiểu Mễ kia bởi vì quá mập cho nên hai chân có chút tê liệt, kết quả bác sĩ Hứa lại nói con chó kia là "Michelin Bão Bão", làm người ta tức muốn chết! Còn có a, có khách hàng dẫn con mèo dính bọ chết đến khám bệnh, bác sĩ Hứa gọi hân thu góp đủ một trăm con bọ chết mới chịu giúp con mèo đó xem bệnh, đây không phải trắng con mắt thì là cái gì?" Phòng khám bệnh sớm muộn cũng bị bác sĩ Hứa làm sụp đổ.

Hứa Chí Vĩ kêu to oan uổng, thật là ác nhất lòng người, trời trên cao ở dưới là mặt đất, chó cắn Lã Động Tân, không biết lòng người tốt. "Con chó Tiểu Mễ kia là chủ nhân nó nuôi quá mập, bụng con chó kia một vòng lại một vòng mỡ, không phải là Michelin Bão Bão thì là cái gì? Tầm cỡ sao? Còn con kia mèo, Chủ nó không có tạo ra môi trường sạch sẽ, Cho dù tôi giúp diệt bọ cho mèo của hân, qua không bao lâu vẫn sẽ có bọ chết mà thôi, muốn tôi lãng phí thời gian giúp hân trị liệu sao." Hân cũng không phải là ăn no không có chuyện làm.

Y tá Tô Mỹ Mỹ sau khi nghe hân giải thích càng thêm nổi giận. Ngón trỏ chỉ mạnh vào ngực bác sĩ Hứa: "Cậu cậu cậu, cố ý muốn cho tôi không có gì ăn phải không? Khách hàng đều bị cậu dọa chạy, vậy phòng khám bệnh mở cửa khám cái gì? Nói ít một chút thì làm sao? Chỗ này không làm ăn được nữa, sau này cậu cũng nên mang miệng mình đi khám đi."

Vệ Vũ cùng Tiểu Dương ở bên cạnh xem náo nhiệt thật là cao hứng, bắt quả nhìn bộ dáng hai người này còn có thể đấu võ mồm rất lâu, quen cửa quen nẻo Vệ Vũ liền kéo Tiểu Dương đến viện và bước vào một gian phòng, để cho hai người kia tiếp tục "Đánh là thương, mắng là yêu."

"Làm sao anh sói hoang quen bác sĩ Hứa?" Tiểu Dương không biết vị bác sĩ Hứa kia đã từng tới Vệ gia hoặc là Dương gia làm khách.

"Ừ, là bạn học tốt hồi trung học, anh của em cũng vậy, ba người bọn anh học cùng đại học, mặc dù không cùng khoa, nhưng vẫn giữ g liên lạc." Vệ Vũ không nói ra, Chí Vĩ mở phòng khám bác sĩ thú y này, hân và Dương Thiệu đều có đầu tư, coi như là đối tác.

Đi tới phòng lớn, sáng sủa sạch sẽ, có một cửa sổ sát đất thật to, bên trong mỗi lồng sắt lớn đều chứa những con chó nhỏ đáng yêu, nhìn ra gian phòng này thường được quét dọn, vô cùng sạch sẽ, không có mùi là lạ bay trong không khí.

Vệ Vũ mở một lồng sắt, bắt lấy con Tiểu Kha bên trong ra, chỉ thị Tiểu Dương: "Đi lấy tạp dề trên bàn bên cạnh mặc vào, chuẩn bị giúp mấy con chó tắm rửa."

"Được." Tiểu Dương vội vã mặc tạp dề không thấm nước vào, cũng cầm cái lớn hơn giúp Anh soái hoang mặc vào, đem Tiểu Kha mang tới bồn rửa tay đặc chế có bồn chứa lớn chuẩn bị giúp mấy con chó tắm.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Dương giúp nhiều chó con tắm đến vậy! Có vài con chó con sợ nước, vừa mới mở vòi nước nghe được tiếng nước chảy, đã sợ đến muốn nhảy xuống bồn rửa tay; cũng có con dằn dằn, mặt rất ngây ngô, ngo ngắc ngắc đầu lên, để cho Tiểu Dương giúp nó tắm nhưng cũng có con không thích tắm, thân the không ngừng run rẩy vẩy vẩy nước, bắn tung toé làm ướt cả thân hình hai người, trong quá trình giúp mấy con chó tắm, bởi vì con chó giãy giụa quơ loạn móng vuốt nhỏ, làm tay Tiểu Dương bị thương, vết vệt đường sẹo,thời điểm đụng phải nước, vết thương sẽ mơ hồ đau. Nhưng mà có thể giúp nhiều chó con tắm như vậy Tiểu Dương vẫn rất vui vẻ, đây đối với cô mà nói là kinh nghiệm rất quý báu.

Ngoài cửa phòng bác sĩ Hứa cùng y tá nhìn hai người giúp chó con tắm rửa, cảm thấy rất ngọt ngào, ghen tị với họ.

"Vệ Vũ này cũng thật là biến thái, nhỏ như vậy cũng ăn, hại tôi cũng muốn đi tìm một em để bồi dưỡng." Nói xong câu này lại không có biện pháp nói tiếp, bởi vì cô hân bị Y tá siết thật chặt. Trán y tá nổi gân xanh, khóe miệng co gập mạnh, giọng điệu âm trầm cảnh cáo nói: "Cậu dám đi "Đánh dã vậ", tôi sẽ giúp cậu gây mê"Buộc ga-rô giải phẫu", đến lúc đó cậu liền chuẩn bị làm hoạn quan đi!"

"Này." Thì ra cảm giác treo ngược tự sát là khó chịu như vậy! Đây là cảm tưởng của Hứa Chí Vĩ khi bị siết cổ.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Thầy giáo Sói hoang: lớp thư pháp (Thượng)

Trong thư phòng to lớn cổ kính của Vệ gia, tiếng nhạc phát ra không nhẹ nhàng êm ái, mà là tiếng nhạc rock đỉnh tai nhức óc mạnh mẽ bắn ra bốn phía.

Vệ vũ đứng ở trước bàn đọc sách làm từ cây gỗ đào, khí định thần nhàn tay phải tùy ý chống thất lưng, khẽ cúi người, tay trái đang di chuyển bút lông, luyện thư pháp. Thư pháp của Vệ vũ là do ông ngoại Tiểu Dương chỉ bảo, Mẹ Tiểu Dương xuất thân từ truyền thống thư hương thế gia, Ông ngoại thành thạo trong văn học là một tay viết chữ tốt, Ngày trước khi vào những ngày lễ tết, những người tới cửa cầu xin đôi liễn, cầu xin thiếp nói liễn không dứt. Nhưng kể từ mấy năm trước ông cụ bị bệnh nặng một lần, sau đó rối loạn thần kinh làm tay mất cân đối, không còn cách nào đành thu dọn bút lông mà thôi viết, ngược lại trở thành nhà phê bình thư pháp chuyên nghiệp

Còn chưa đi đến thư phòng, ngoài cửa hành lang đã có thể nghe được rõ ràng tiếng nhạc rock ầm ầm, Dương Thiệu một tay che lỗ tai một tay vịn nắm cửa chuẩn bị mở ra, Cửa vừa mở, liền đi đến nơi phát ra âm thanh điều chỉnh cho âm hưởng nhỏ lại.

"Tai cậu điếc sao? nhạc để lớn tiếng như vậy, nào có người nào trong lúc viết thư pháp mà nghe nhạc Rock?" Nghiêm túc mà nói Vệ Vũ cũng là một quái thai, có tình cảm với trẻ em coi như xong. Ngay cả giải trí lúc rảnh rỗi cũng vô cùng khác người.

Sau khi viết xong chữ cuối cùng, liền đem bút lông cừu đặt ở trên nghiêng mực, lúc này mới ngẩng đầu đối nói chuyện với Dương Thiệu:

"Không có nghe nhạc rock, thư pháp của tôi sẽ viết không tốt, không nghe không được."

Dương Thiệu đi đến bàn đọc sách, quan sát tác phẩm thư pháp Vệ Vũ vừa mới viết xong.

phong cách viết của cậu ngày càng tốt, nếu cậu không kiên trì không bán chữ thì giờ đây cậu đã thành triệu phú." Dương Thiệu phen này ca ngợi đúng là không tiếc mĩ từ, thư pháp của Vệ Vũ ngày trước là để ông ngoại anh khẳng định. Có điều thư pháp tuyệt diệu như vậy mà Vệ Vũ lại không muốn bán chữ. Cũng không đồng ý mở cuộc triển lãm, cho nên người biết hắn có tài năng thư pháp tốt chỉ đếm trên đầu ngón tay

"Hừ, tôi mới không muốn để cho sách của tôi bị ánh mắt tục nhân làm bẩn." Trừ khi là gặp được người chân chính biết thưởng thức thư pháp, nếu không hắn sẽ không dễ dàng để cho tác phẩm thư pháp của mình truyền ra ngoài.

"Tùy cậu, tôi tới thông báo cho cậu chuẩn bị một chút, chút nữa sẽ lái xe đi sơn trang thăm ông ngoại." Hàng tháng cả nhà Dương gia cũng sẽ tổ chức đi ô-tô đến sơn trang nhìn ông ngoại, bà ngoại, Vệ Vũ đệ tử nhập môn của ông ngoại, dĩ nhiên sẽ đi cùng nhau.

Cũng là bởi vì muốn đi xem ông ngoại, cho nên hắn mới luyện thư pháp."Được, tôi sẽ chuẩn bị đem theo một vài tờ thư pháp khi khởi hành." Mỗi lần đi nhìn ông ngoại, hắn đều mang theo tác phẩm gần đây của mình để cho ông ngoại đánh giá, dĩ nhiên lần này cũng không ngoại lệ. "Ừ, vậy tôi về nhà trước chờ cậu." Có lúc Dương Thiệu cảm thấy huynh đệ tốt của mình tâm cơ thật sự rất nặng, đã sớm thu mua lòng người, đem Dương gia từ trong ra ngoài đều thu xếp rất tốt, thậm chí ngay cả ông ngoại cũng bị mua chuộc thuyết phục, nếu Vệ Vũ là thương nhân, nhất định sẽ là gian thương kinh khủng!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừu Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Thầy giáo Sói hoang: lớp thư pháp (Trung Thượng)

Edit: Miu Linh

Beta: Min Ngọc

Vốn là Dương Thiệu đã xoay người đi về phía cầu thang, đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, lại quay đầu về phía vệ vũ nói: "Đúng rồi, cậu cùng tôi trở về, giúp tôi khuyên nhủ Tiểu Dương, hình như em ấy không muốn trở về sơn trang, đang cáu kỉnh, ba mẹ tôi không có biện pháp, giúp một chuyện đi." Thật ra thì Dương Thiệu cũng không muốn về nhà nhìn ông ngoại, nhưng không đi trở về thì mẹ nhất định ra bắt xe buýt trở về, đành lẻ tẩm thân mà theo ý trường bối.

"Tiểu Dương không muốn trở về sơn trang sao.", "đã biết, tôi với cậu cùng đi." Vệ vũ lười đem giấy Tuyên Thành cuốn vào trong quyển đồng, trực tiếp cầm đi.

Nhìn vệ vũ thô lỗ đối đãi với tác phẩm thư pháp, vội vã hấp tấp chạy đi hướng Dương gia, lúc này Dương Thiệu lại cảm thấy, không nghĩ tới nhìn đàn đàn như Tiểu Dương, mới là phái nữ mạnh nhất., có thể đem loại người ngoan độc lợi hại như Vệ Vũ tóm gọn.

***** Dương mẹ vừa nhìn thấy Vệ Vũ vào nhà, khuôn mặt vốn đang lo âu liền nở nụ cười ngay lập tức. "Thật tốt quá, Vệ Vũ đã đến rồi, giúp dì khuyên nhủ Tiểu Dương, dì đã nói hết lời nó cũng không chịu thay quần áo ra cửa, bây giờ đang cáu kỉnh trên lầu đó." Dương mẹ hiểu Tiểu Dương không thích ông ngoại, nên rất ít yêu cầu trở về, nhưng ngày xưa cũng chưa từng bùng bình như vậy, nói cái gì cũng không chịu ra khỏi phòng.

Luôn lấy chuyện của Tiểu Dương là việc chính ba ba không nhìn được giúp Tiểu Dương nói chuyện: "Tiểu Dương không muốn đi thì thôi, ở nhà đọc sách cũng rất tốt." Giọng nói càng ngày càng yếu ớt, bởi vì Dương mẹ đang hung trừng mắt nhìn Dương ba ba đang bận rộn.

Vệ vũ gật đầu chào hỏi hai người: "Vậy con đi lên lầu tìm Tiểu Dương." Đi tới cửa phòng Tiểu Dương, cố ý gõ cửa."Tiểu Dương, là anh, anh đến rồi." Vừa vào cửa liền nhìn thấy Tiểu Dương đang dẩu miệng lên, ôm gối hình con cừu nhỏ ngồi xếp bằng hai chân trên giường, mặt âm trầm, cộng thêm kia tóc tai bù xù bộ dáng, giờ ngật hết như mấy con bù nhìn ngoài ruộng.

"Sao vậy, hôm nay tính đóng vai nhân vật nữ quý đi nhà ông ngoại sao?" Vệ Vũ trêu chọc Tiểu Dương.

Tiểu Dương mới không cảm kích."Mặc kệ mặc kệ, em không muốn trở về nhà ông ngoại, ông ngoại trọng nam khinh nữ, hơn nữa nhìn đến em cũng sẽ không vui vẻ." Ông ngoại là lão nhân gia nghiêm túc, nói năng thận trọng, thật may bà ngoại lại là vị trưởng bối rất hiền lành hòa ái, sau mỗi lúc Tiểu Dương bị ông ngoại giảng đạo lý, luôn đem Tiểu Dương ôm vào trong ngực, nhẹ giọng an ủi. Nhưng vào mấy năm trước bởi vì bệnh ung thư nên bà ngoại

đã qua đời, tính tình ông ngoại cũng thay đổi phải càng ngày càng quái gở, dần dần Tiểu Dương cũng không muốn trở về son trang để bị mắng.

Vệ Vũ ở trong lòng len lén thở dài một cái, ông ngoại trách mắng Tiểu Dương, cũng không phải vì trọng nam khinh nữ, mà là vì một nguyên nhân khác đã làm cho ông đau lòng cả đời, nhưng với tuổi tác hiện giờ của Tiểu Dương thì không cách nào nói rõ được.

"Vậy thì đi cùng anh Sói hoang có được không? Lần đi thăm này anh muốn đưa tác phẩm thư pháp cho ông ngoại nhìn, Tiểu Dương cũng biết ông ngoại mắng chửi người rất kinh khủng, đi cùng anh sói hoang để tang thêm can đảm, không tốt sao?

"Ông ngoại hiểu rõ nhất anh và anh hai nhất, sao có thể mắng anh?" Miệng thì thế nói, nhưng Tiểu Dương đã mềm lòng, nếu như lần này trở về nhà ông ngoại, ông ngoại cùng Dã Lang ca ca bàn về chuyện thư pháp, nàng đi cũng sẽ không vô ích?

"Thật sao, chúng ta cùng nhau trở về nhà ông ngoại, ăn cơm trưa sẽ trở lại, nếu ông ngoại một mình ăn cơm sẽ rất buồn. Buổi chiều quay lại, lát nữa em cùng anh luyện thư pháp, chuẩn bị cho cuộc tranh tài thư pháp tháng sau." Hai tay Vệ Vũ nâng gương mặt của Tiểu Dương lên, ngón tay cứng chiu mà sát gương mặt mềm mại, hẳn là không nên thuyết phục cô nữa.

"Ừm. Được rồi, em muốn thay quần áo, anh đi ra ngoài không được nhìn lên." Ba mẹ còn có anh hai đều đang ở dưới lầu đấy.

Vệ Vũ hôn lên đôi môi đỏ xinh xắn của Tiểu Dương, "Đây mới là cô gái ngoan của anh, anh xuống dưới lầu chờ em."

"Ừ."

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thầy giáo Sói hoang: lớp thư pháp (Trung)

Edit: Miu Linh

Beta: Mìn Ngốc

Ông ngoại Lâm Dương ở son trang, nằm trong thung lũng, giống như trong bài nhạc thiếu nhi "trước cửa nhà tôi có sông nhỏ, phía sau có sườn núi, trên sườn núi hoa dại rất nhiều, hoa dại đỏ như lửa." Đôi mắt nhìn lại, dãy núi cây rừng trùng điệp xanh mướt, ngoại trừ núi ra, gần đó có một thung lũng có một tầng lớn cao vút che trời, rừng tùng che hai bên đường cho người đi bộ, quanh năm xanh biếc, trăm loài chim tụ tập; Điều đáng nói hơn nữa chính là, ở gần đó cũng có suối nước nóng tự nhiên, rất thích hợp cho ông ngoại điều dưỡng cơ thể trị đau phong khớp.

Dương ba ba Dương mẹ khởi động xe, Vệ Vũ cũng mở xe của mình chờ Dương Thiệu cùng Tiểu Dương, hai xe cùng dừng lại ở sân của nhà để xe, dừng xe lại mở cửa xuống.

Vừa mới mở cửa xe, chân còn chưa có đạp lên thảm cỏ ở trong sân nhà, đã nhìn thấy ông ngoại Lâm Dương đứng thẳng người, tay phải cầm quả chuông, gương mặt hiện đầy những nếp nhăn theo năm tháng, nhưng đôi mắt vẫn sắc sảo nghiêm khắc, lộ ra ánh sáng kiên định mà nhìn thế hệ trẻ sau này. Lúc này, từ phía sau chân của ông ngoại Lâm Dương, nhảy ra một con mèo trắng đen rất đáng yêu.

"Meo meo ~" con mèo nhẹ nhàng đi đến gần xe, làm nũng muốn cho người xoa xoa ôm ôm. Vốn thích động vật nhỏ Tiểu Dương lập tức ôm lấy con mèo. "Tiểu Hoa, đã lâu không gặp!" Con mèo này là do bà ngoại nuôi khi còn sống, vô cùng thân thiết, Tiểu Dương mỗi lần trở về nhà ông ngoại nhất định đều tới chơi cùng với Tiểu Hoa.

Ông ngoại Lâm Dương bắt mắt đem quả chuông giơ lên cao sau đó đánh mạnh xuống mặt đất, phát ra tiếng vang, Vệ Vũ lanh lợi nói: "Ông ngoại tốt lành, có mấy ngày không gặp, sao ông càng ngày càng đẹp trai vậy, cái lão hoàn đồng la." Khuôn mặt tươi cười hì hì nghênh hướng về phía mọi người.

Một bên Dương Thiệu cũng cung kính cúi người chào hỏi: "Ông ngoại tốt lành." Ông ngoại xuất thân giáo viên tương đối coi trọng lễ tiết, Dương Thiệu yên lặng lo lắng, Tiểu Dương chỉ lo chơi đùa cùng Tiểu Hoa, lát nữa sẽ bị mắng, nhưng mà có Vệ Vũ ở đây, sẽ giúp em ấy. Dương ba ba cũng vội vàng chào hỏi: "Ba, chúng con đã trở lại." Cho dù đã cưới vợ nhiều năm, đối với người ba vợ này ông vẫn còn run rẩy cùng thận trọng. Dương mẹ không chịu nổi loại không khí nặng nề này, nhanh chóng cắt ngang: "Tốt lắm tốt lắm, thời tiết nóng như vậy, đừng ở bên ngoài phơi nắng, mau vào nhà đi. Tiểu Dương, còn không mau gọi ông ngoại."

Tiểu Dương ôm Tiểu Hoa vào trong ngực, sợ hãi kêu: "Ông ngoại tốt lành."

Ông ngoại dùng lỗ mũi hửi một tiếng, không vui khiển trách: "Mèo so với người có quan trọng hơn sao? Nhìn thấy bề trên không chào hỏi chỉ lo chơi với mèo, còn thể thống gì? Ba con dạy con như vậy sao? Con?" Đến bây giờ Lâm Dương còn chưa tiếp nhận được nữ nhi Lâm Hoa của mình gả cho đứa con rể lỗ mãng này, Ông cảm thấy Dương Sùng không xứng với con gái của mình.

"Cô gái nào cũng thích động vật nhỏ, huống chi Tiểu Dương như Tiểu Hoa như thế, ôm nó trước cũng là bình thường, ông ngoại cũng đừng so đó với động vật nhỏ. Con trở về có mang theo tác phẩm thư pháp muốn nhờ ông ngoại kiểm tra giúp, chúng ta vào thư phòng đi." Vệ Vũ nhanh chạy ra giải vây, đẩy ông ngoại hướng vào trong nhà đi tới.

Dương Thiệu đi đến bên cạnh em gái, sờ đầu của em an ủi : "Đừng để ý đến ông, tính tình ông cổ quái như vậy, miệng không nói ra được lời tốt đẹp." Dương Thiệu làm sao không biết nguyên nhân ông ngoại không thích Tiểu Dương chứ? Dương Ba Ba cũng tới an ủi Tiểu Dương đang chán nản: "Đúng, đúng đó, con nói không sai, nhớ ngày đó ta theo đuổi mẹ con, còn kém chút nữa là bị đánh chết, bị ông ngoại con thả chó cắn người đây!" Nghĩ đến hẳn theo đuổi vợ là cả một hồi sự máu và nước mắt xúc động lòng người, thật đúng là một phen nước mắt nước mũi, giống như Romeo cùng Juliette vậy, thật vất vả mới ôm được mỹ nữ về.

"Không có chuyện gì, đi vào nhà đi." Dương mẹ dịu dàng ôm lấy Tiểu Dương, mở cửa vào nhà. Nhưng trong lòng cũng oán giận cha, cần gì phải nổi giận với trẻ con đây? Bây giờ rất không có đạo lý.

Lúc nhớ đến bà ngoại hiền lành. Nhìn Tiểu Hoa vui vào trong lòng ngực mình một bộ dạng thoải mái, trái tim Tiểu Dương không khỏi đau khi nhớ về bà ngoại của mình

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừu Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Thầy giáo Sói hoang: lớp thư pháp (Hạ)

Edit: Miu Linh

Beta: Min Ngốc

Đi theo ông ngoại Lâm Dương tới thư phòng, kéo cửa gỗ ra, átám biến to lớn đập thẳng vào mắt người xem, phía trên có dòng chữ khắc cứng cáp "Mực hiền Tề" chữ to; trên bàn trà có bình trà nóng khói trắng bốc hơi, khiến căn phòng tràn ngập mùi hương của trà

Lâm Dương khom nửa người, đeo mắt kiếng, tỉ mỉ thưởng thức thư pháp của Vệ Vũ, thỉnh thoảng gật đầu tán thưởng.

"Lối viết chữ của con ngày càng tốt rồi, chữ như bay múa, uyển chuyển tự nhiên, mạnh mẽ có lực, rõ nét, tốt, thực sự viết rất tốt." Lâm Dương khen ngợi một phen, đúng vậy, muốn viết thư pháp thật tốt, không có rèn luyện mấy chục năm trời thì sẽ không đạt được như vậy, nhưng từ nhỏ Vệ Vũ đã cùng Ông học thư pháp, cộng thêm hẳn có tư chất xuất sắc, cũng không cố chấp theo con đường của người xưa, phong chữ lại có nhiều bản vẽ khác thể, hơn nữa là thông hiểu đạo lý tinh hoa kia, vì vậy phong chữ duy nhất lại thay đổi một cách thất thường, nếu như chỉ nhìn vào thư pháp, thật khó tưởng tượng là được vẽ từ tay một chàng trai.

Được Lâm Dương ca ngợi, Vệ Vũ không có nhiều phản ứng, chỉ là nhàn nhạt đáp lại. "Dạ, tạ ơn thầy thưởng thức." So với thư pháp, hẳn quan tâm một chuyện khác hơn.

Lâm Dương nhìn lướt qua Vệ Vũ, biết trong lòng hẳn đang nghĩ đến chuyện gì, xem thường nói: "Ta thật không biết rõ con bé kia có cái gì tốt, đáng giá cho con nỗ lực như vậy sao, so với nó còn có nhiều cô gái tốt hơn mà, theo điều kiện của con, còn sợ không tìm được người tốt hơn sao? Ông biết vài đứa nhỏ không tệ, ông giúp con." Lời còn chưa nói hết, Vệ Vũ không vui cắt đứt lời nói của ông.

"Thầy, đừng quên ước định của chúng ta, nói sao đi nữa, Tiểu Dương cũng mang một nửa dòng máu người nhà họ Lâm của thầy, ân oán đời trước, không cần kéo dài gây đau đớn khổ sở cho đời sau như vậy." Giờ phút này Vệ Vũ, so với gương mặt sáng sủa như ánh mặt trời thường ngày khác nhau rất nhiều, sắc mặt hẳn nghiêm túc, vẻ mặt lạnh lùng, nói chuyện không có một chút ấm áp, thái độ lạnh như băng như cảnh cáo người lạ chớ lại gần, Vệ Vũ như vậy, chắc là sẽ không xuất hiện ở trước mặt Tiểu Dương.

Mang một nửa dòng máu người nhà họ Lâm sao? Hừ, Ông không quan tâm. Nếu không phải nhìn thấy tài năng của Vệ Vũ, ông mới không quan tâm đến loại con cháu này của Lâm Gia.

"Ông không có quên, nó không phải đang sống rất tốt sao? Nếu như không có ông, nó còn có mạng để mà sống đến bây giờ sao?" Lâm Dương lạnh lùng trả lời. Ông mở ra ngăn kéo của bàn đọc sách làm từ gỗ đào, lấy ra một tờ giấy. "Cầm đi, đây là đơn đặt hàng lần này, tổng cộng có ba mặt hàng, nội dung cũng viết ở trên đầu trang, chính con nhìn theo mà làm."

Nhận lấy tờ giấy, nhìn xem nội dung, khoé miệng Vệ Vũ nâng lên, giễu cợt nói: "Phố sơn cuồng thảo sao? Khẩu vị của thầy thật là càng lúc càng lớn, càng nhận bức càng lớn." Đã lớn tuổi còn muốn tiền như vậy, chết phải đem tiền vào quan tài để sưởi ấm sao?

Bị châm chọc, sắc mặt Lâm Dương liền đỏ lên, ông không nghĩ tới Vệ Vũ lại trực tiếp giễu cợt ông như vậy, giống như là tặng cho ông một bạt tay, vốn muốn khiển trách Vệ Vũ một trận, nhưng mình lại lệ thuộc vào cây rặng tiền là hẳn, không dám đắc tội, chỉ có thể giận dữ nói: "Làm xong chuyện thuộc trách nhiệm của con, không cần nhiều chuyện, đi ra ngoài đi."

Vệ Vũ cũng không muốn đợi nhiều hơn một giây, nhưng hắn muốn đem nói cho rõ ràng: "Đây là lần cuối cùng, thiếu ông, tôi đã sớm trả sạch, Tiểu Dương trưởng thành, tôi không tiếp tục làm chuyện bản thù này, sau này, tự ông làm đi." Nói xong, mặc kệ Lâm Dương trợn mắt hốc mồm khiếp sợ, hắn xoay người rời đi, giống người sắp chết.

Rời khỏi thư phòng, liền nhìn thấy Dương Thiệu dựa lưng vào vách tường, hai tay vòng quang ngực, chờ hắn ra ngoài. "Sao vậy, ông cụ lại có khách tới cửa à ?" Có câu nói già mà không chết gọi là kẻ trộm, sâu tận trong lòng, Dương Thiệu vô cùng xem thường ông ngoại mình, đích thực là người chuyên đi vơ vét của cải, ngay cả con gái cùng con rể mình cũng không biết, chỉ có Dương Thiệu cùng Vệ Vũ hiểu.

"Ừ, tôi nói cho ông ấy biết đây là lần cuối cùng." Mỗi lần giúp Lâm Dương chế ra tranh thư pháp giả, hắn cũng không biết phải đối mặt với Tiểu Dương như thế nào, hắn không muốn để cho Tiểu Dương biết, từ đó tới nay, hắn sáng tác thư pháp, là vì để cho năng lực bắt chước của mình nâng cao thêm một bước, trợ giúp tốt cho thầy, hắn cũng là ông ngoại của Tiểu Dương, có thể đem những bức thư pháp đó bán với giá cao, không chỉ đánh lừa người bên ngoài mà còn lừa được cả người trong nghề.

Dương Thiệu hiểu tâm tình của Vệ Vũ "Đừng nghĩ quá nhiều, chờ Tiểu Dương lớn lên, em ấy sẽ hiểu được." Đối mặt với thực tế, ngày đó sớm muộn gì cũng sẽ đến.

Không muốn nói nhiều hơn nữa. "Đi thôi, đi tìm Tiểu Dương."

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Thầy giáo Sói hoang: lớp thư pháp (kết)

Edit: Miu Linh

Beta: Mìn Ngốc

Trên đỉnh Diễm Dương, Tiểu Dương cùng Dương ba, Dương mẹ cùng nhau cắt tỉa sẵn sóc lại hoa cỏ khắp sân, Dương ba đội nón đeo bao tay cầm trong lưỡi hái nhỏ cắt đứt cỏ dại, Dương mẹ tỉ mỉ bón phân cho vườn cây, [còn Tiểu Dương cầm cây sào dài khẽ gầy gầy mấy tấm bèo trên mặt hồ nước.

"Ha ha, chơi đùa Tiểu Hoa này thật vui nha!!!" Tiểu Dương biết Tiểu Hoa ghét nhất là nước, bởi vì nó không thích tắm, cho nên cố ý phun nước về phía nó, chọc cho Tiểu Hoa liêu mạng dùng móng vuốt cản trở dòng nước chảy ra, nhưng làm vậy, cũng chỉ khiến thân thể càng thêm ướt.

"Meo meo ô ~" ghét nữa, nước này vì sao vẫn chạy đến, chẳng lẽ muốn bắt nó đi tắm sao? Thử mấy lần cũng không ngăn được, dứt khoát nhanh như chớp chạy đi.

Nhìn thấy Tiểu Hoa chạy đi, tiểu Dương cười to, "Thật là, chậm một chút sẽ bắt mày đi tắm." Thoát được nhất thời không trốn được một đời.

"Tiểu Dương, em tưới nước như vậy, sân nhà đều sẽ ngập nước." Dương thiệu cùng Vệ Vũ đi tới, vừa đúng lúc thấy một màn Tiểu Dương trêu Tiểu Hoa.

"A các anh đã tới, anh Sói hoang sắc mặt anh thật. Khó coi, mới vừa xảy ra chuyện gì sao?" Khó thấy được Sói hoang trầm mặc, đôi môi đóng chặt mặt không biểu tình, Tiểu Dương cảm giác không đúng lắm, mới vừa rồi không phải là Sói hoang ca ca ở thư phòng thảo luận thư pháp cùng ông ngoại sao? Có phải viết không tốt, bị ông ngoại mắng hay không?

"Không sao, mặt trời hơi to, nắng làm anh có chút choáng váng." Không muốn để cho Tiểu Dương lo lắng quá mức, Vệ Vũ vội hớt nói cho qua chuyện.

.

Thiện giải nhân ý, Dương mẹ cũng nhìn ra Vệ Vũ đang sầu muộn, mặc dù bà không hiểu vì sao, nhưng bà biết lúc này Vệ Vũ rất cần Tiểu Dương làm bạn.

"Tiểu Dương, con cùng Vệ Vũ đi qua chòi nghỉ mát bên đó sửa sang lại, canh hạt đậu để trong tủ lạnh chắc đã lạnh rồi, chờ chúng ta một chút uống canh đậu cho bớt nóng". Dương mẹ kéo mạnh Dương ba hai người đi vào phòng bếp, cũng dặn dò Dương Thiệu: "Con cũng sửa soạn này đồ đạc một chút, đợi lát nữa tới giúp cầm chén đĩa một tay."

Chòi nghỉ mát nằm ở sau sân nhà, đi qua rừng cây tùng, sẽ tới hồ sen, ở bên cạnh, có đình nghỉ mát hình bát giác, trong đình có bàn đá vòng tròn, năm ghế đá cùng vây quanh, xung quanh đình nghỉ mát cũng có ghế dài để cho người nằm nghỉ ngơi, ngồi ở trong đình nghỉ mát, hoa sen nở rộ nhìn không sót một cảnh đẹp nào.

Tiểu Dương cầm khăn lau lên, lau sạch bàn ghế bên trong đình nghỉ mát, kêu: "Tốt lắm, ngồi xuống nghỉ ngơi đi."

"Tiểu Dương, em thích viết thư pháp sao?" Chợt, Vệ Vũ hỏi.

"Dạ. . . Thích a, nhưng mà sẽ có lúc cảm thấy luyện chữ rất tốn thời gian." Thường thường một chấm, một phẩy sẽ phải tập đi tập lại vài trăm lần.

"Nếu khổ cực, tại sao còn phải tiếp tục viết thư pháp?" Vệ vũ lại tiếp tục hỏi.

"Nhưng mà lúc viết thư pháp sẽ cảm thấy trong lòng rất bình tĩnh, khi mình viết xong thư pháp, nhìn tác phẩm, sẽ rất vui vẻ mình viết chữ rất đẹp, giống như hoàn thành một tác phẩm vĩ đại." Tự khen ngợi mình như vậy thật đúng là ngượng ngùng.

"Tiểu Dương thấy thư pháp của anh như thế nào?" Nếu như thư pháp đối với Tiểu Dương mà nói là một chuyện hạnh phúc, ngược lại, hần chỉ biết cảm giác mình rất ti tiện, cho tới bây giờ hần. viết thư pháp không phải là vì yêu thích.

"Anh Sói hoang xẩy ra chuyện gì? Sao lại cứ cố chấp hỏi về thư pháp như vậy?"

Tiểu Dương nghiêng đầu, ngồi ở ghế đá, cùi chỏ đặt ở trên bàn đá, tay phải nâng má rất nghiêm túc suy nghĩ.

"Thư pháp của anh Sói hoang rất đẹp, nhất là lối viết thảo, không bị cản trở không kềm chế được, rất có cảm giác cuồng đại như cao bồi miền Tây."

Vệ Vũ nghe được bình luận này của Tiểu Dương, cảm thấy có chút buồn cười, nha đầu này, ví như chẳng ra cái gì, cứ nhiên lấy cao bồi miền Tây so với phong cách thư pháp của Trung Quốc cho bằng được.

Tiểu Dương nói tiếp: "Nhưng mà lối viết thảo của anh Sói hoang nhìn thoải mái tự nhiên, nhìn kỹ lại, lại có chút cảm giác. cẩn thận, nên nói sao nhỉ. Giống như bút đến tâm chưa tới, tựa hồ là dày công tính toán quá đặc lực nói chuyển động cùng độ cong, bởi vì thư pháp của anh Sói hoang, một chấm một phẩy đều giống như tính toán tốt như vậy tinh chuẩn, đây là em học không đến, chỉ là biết một chút, mỗi lần em viết, cũng sẽ có chút khác biệt, không có cách nào tinh chuẩn đến vậy giống như Dã Lang ca ca."

Thì ra là bảo bối của mình, đã lớn lên vượt quá tưởng tượng của hần sao? Thư pháp của hần, vì viết mà viết, để cho mình có thể làm lại hoàn chỉnh tác phẩm mô phạm.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Buổi chiều nhớ lại

Cả gia đình ngồi ở trong đình nghỉ mát không lo lắng uống canh hạt đậu, vừa uống vừa nói chuyện phiếm, Vệ Vũ không biết từ đâu lấy ra một hộp cờ tướng, cùng Dương ba ở trên bàn đá đánh cờ bắt đầu chém giết một phen, Dương Thiệu ở bên cạnh nhìn.

"Ha ha, hôm nay nhất định phải đem người giết đến mảnh giáp không còn." Dương ba yêu thích cờ tướng, thật là đang lớn tiếng dọa người sao?

"Bác Dương, nói lời tạm biệt còn quá sớm, theo lệ người thua thường muốn thu quân cờ ác." Vệ Vũ đánh cờ lại là cấp cao thủ, trước kia hần chính là dùng bản lĩnh này của bản thân, cùng Dương Thiệu hai người rêu rao lừa gạt, tung hoành ngang dọc trên bàn cờ.

Dương mẹ cùng Tiểu Dương dọn dẹp chén trên bàn xong, rồi đi đình nghỉ mát trở về phòng bếp ở nhà chính. "Tiểu Dương, mẹ bụng chén canh đậu cho ông uống, con tới phòng của bà lúc trước chờ mẹ, đợi lát nữa chúng ta cùng quét dọn." Mặc dù người mẹ yêu quý nhất đã không có ở thế gian, Dương mẹ vẫn có thói quen mỗi lần về nhà, cũng phải đi sửa sang lại phòng của mẹ, quét dọn các vật bừa bãi trong phòng, nhớ lại những kỷ niệm về mẹ.

"Vâng ạ!"" Tiểu Dương đi đến phòng của bà trước, lấy tay đẩy cửa ra, mùi ẩm mốc nhàn nhạt từ trong phòng đầu bay ra, nàng đi nhanh vào bên trong phòng, mở cửa sổ ra cho thông gió.

Ngắm nhìn bốn phía, phát hiện cách trang trí bên trong phòng cũng không có thay đổi, mỗi món đồ cũng đặt ở vị trí bà nội thường dùng, chẳng qua là trong không khí, không còn nhiệt độ ấm áp của bà ngoại. Căn phòng này, kể từ sau khi bà ngoại qua đời, ông ngoại Lâm Dương cũng không sử dụng, hần dời đến một phòng khác ở, sau đó, không mấy khi bước vào gian phòng này.

Dương mẹ cầm khăn lau cùng thùng nước, vào cửa liền phát hiện Tiểu Dương đang ngẩn người, hỏi: "Đang suy nghĩ cái gì? Nghĩ đến xuất thần như vậy?"

"Con đang suy nghĩ Ông ngoại cùng bà ngoại cũng rất yêu nhau phải không? Cho nên ông ngoại mới không có cách nào đi vào căn phòng này nữa, bởi vì căn phòng này, có quá nhiều điều để nhớ lại, làm cho người ta xúc cảnh sinh tình. . . . Nhưng mà con lại cảm thấy rất mâu thuẫn, bởi vì nếu đổi lại là con, ta vẫn muốn đợi ở căn phòng này, giống như làm như vậy có thể nhớ lại những lúc cùng bà ngoại ở chung một chỗ, cảm giác bà ngoại đang ở bên cạnh con."

Buổi chiều trước kia trở về nhà ông ngoại, luôn là ông ngoại chỉ đạo anh Sói hoang và anh hai cùng nhau luyện tập thư pháp ở thư phòng, còn Tiểu Dương lại ở trong phòng làm bạn với bà ngoại, chờ Tiểu Dương mệt mỏi, bà cháu hai người liền cùng nhau ngủ ở trên giường ngủ trưa, Tiểu Dương còn nhớ rõ, bà ngoại không thích bật quạt máy, bà nói quá lãng phí điện! Luôn là dùng cây cau Diệp phơi khô chế ra quạt tay, hai người thay nhau quạt cho bớt nóng.

"Ông ngoại không hề đi vào gian phòng này, là bởi vì ông không có dũng khí, người đời trước chắc là sẽ không đem yêu thương treo ở ngoài miệng, nếu như không yêu, làm sao lại nắm tay nhau vượt qua cả đời đây?" Dương mẹ vừa nói, vừa cầm khăn lau lau bàn trang điểm. Kác với lựa chọn của cha bà là không đụng vào đồ dùng của vợ để không phải đối mặt nhớ lại những chuyện đau lòng, bà lựa chọn đến gần nơi có dấu vết của mẹ để giảm bớt nỗi nhớ nhưng về mẹ của mình

Mỗi một lần quét dọn, đều là cùng mẹ nhớ lại, điều này, cùng với hoài niệm của Tiểu Dương về bà, tâm tình đều giống nhau. Trước kia Tiểu Dương còn nhỏ, có thể nhạy cảm cảm nhận được ông ngoại không thích chán ghét cô, nhưng mà bà nội hiền lành rất thương yêu cô, vì vậy Tiểu Dương có thể quên đi việc ông ngoại đối với lạnh nhạt với mình.

Trên bàn trang điểm của bà ngoại có một chiếc hộp gỗ châu báu, Tiểu Dương mở nắp ra, nhìn thấy bên trong có năm hình tam giác, kích cỡ bằng nhau dùng vải bông may lại.

Trước kia bà ngoại cùng Tiểu Dương chơi trò ném bao cát, mang theo nhớ nhung, Tiểu Dương cầm lên tất cả bao cát ném lên, lại dùng mu bàn tay đi đón bao cát, tiếp theo bàn tay dùng sức hướng về phía trước, đem hát bao cát lên không trung, lúc này lòng bàn tay phải nhanh lên bắt xuống phía dưới, bắt được mấy thì phải mấy phần. Khi còn bé tay Tiểu Dương rất nhỏ, một lần chỉ có thể chơi ba bao cát, hiện tại một lần có thể chơi năm bao cát.

"Bao cát này, là bà ngoại đặc biệt may cho con." Cầm lên một bao cát, dương mẹ nhẹ nhàng phủ lau sợi chỉ đã cũ của bao cát, một mũi một đường, cũng bao hàm tâm tình thương yêu của bà giành cho cháu gái.

"Mẹ, mấy cái bao cát này, con có thể mang về nhà không?" Tiểu Dương biết căn phòng kia không động được, nhưng mà hôm nay vừa động đến mấy cái bao cát này, đã cảm thấy rất nhớ, phảng phất trở lại lúc còn bé, cảm thấy rất ngọt ngào.

"Được rồi, dù sao những cái bao cát này lúc đầu cũng là vì Tiểu Dương mà may, cho con cũng không sao. Nhưng mà vài sợi chỉ cũng tróc ra, nên cẩn thận đậu bên trong rớt ra" Dương mẹ dặn dò.

"Vâng, con sẽ giữ thật tốt." Tiểu Dương cẩn thận đem bao cát nâng trong lòng bàn tay, tránh đụng phải đường chỉ may làm đậu rớt ra.

Tiếp đó, mẹ con hai người vừa quét dọn, vừa tán gẫu những việc có liên quan đến bà ngoại. ...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừu Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Anh Sói hoang: bữa ăn dinh dưỡng (Thượng)

Sau khi từ nhà ông ngoại trở lại, Tiểu Dương bắt đầu ôn thi chuẩn bị thi học kì, kì thi còn khoảng một tháng nữa mới diễn ra, bây giờ Tiểu Dương đang trong giai đoạn lửa nóng thiêu đốt. Mỗi tối Vệ Vũ sẽ chạy sang nhà Dương kèm Tiểu Dương ôn tập các môn học.

Ăn xong cơm tối, Vệ Vũ mang theo tập bài giảng đi tới Dương gia, Vào phòng khách, chào hỏi hai người lớn: "Dương ba Dương mẹ tốt, cháu lên lầu trước."

"Vệ Vũ, thời gian này thật vất vả cho cháu, chờ Tiểu Dương thi xong, Dương mẹ sẽ nấu một bữa thật ngon để cảm ơn cháu nhé." Dương mẹ đối với Vệ Vũ vô cùng cảm kích, bà rất rõ ràng con gái mình không có năng khiếu học thật tốt, khả năng phân tích cũng rất yếu, thường chỉ dựa vào công thức mà làm, tuy rằng môn văn cũng không tồi, nhưng số học rất thâm, cũng may Vệ Vũ dùng phương thức dễ hiểu, khiến Tiểu Dương có thể tư duy Logic để làm bài, không có ghét số học như trước nữa.

"Dương mẹ người khách sáo." Vệ Vũ mỉm cười đáp lại, nhưng khi hắn chuẩn bị quay người đi lên lầu kiểm Tiểu Dương, thì nghe được giọng nói dưới lầu, hắn vốn rất thính mã:

"Cha đứa bé, ông lên lầu làm gì?" Dương mẹ giọng điệu chất vấn hỏi.

"Ách. Tôi đem trái cây cho bọn trẻ, trời nóng nực, ăn trái cây giải khát lại đỡ nóng." Giọng nói có phần chột dạ.

"Đừng cho là tôi không biết ông nghĩ cái gì! Là Vệ Vũ hảo tâm giúp một tay, ông đừng có mà gây sự, ngoan ngoãn ngồi xuống xem ti vi, trái cây cũng để xuống, dứt cho tôi ăn!" Dương mẹ giống như Nữ Vương ra lệnh.

"Đúng vậy, bà xã đại nhân."

Dương ba cùng Dương mẹ thật ngọt ngào, trông lòng Vệ Vũ cười thầm. Ngón tay cong gồ nhẹ cửa phòng sau đẩy cửa tiến vào, tưởng rằng Tiểu Dương sẽ ngồi trên ghế nghiêm túc đọc sách, không nghĩ tới. Tiểu Dương đang ngồi soi gương!

Vừa đi vào vừa nhìn, sách tham khảo Anh văn bị vứt một nơi, Tiểu Dương rất nghiêm túc mà dán sát mặt vào gương, hơn nữa ngón tay thỉnh thoảng sờ sờ mặt, muốn xem cẩn thận hơn.

"Oa! Anh Sói hoang sao lại vào đây lúc này? Lại còn không gõ cửa?" Soi gương vô cùng chuyên tâm, đột nhiên từ trong gương nhìn thấy anh Sói hoang đứng bên ngoài, Tiểu Dương sợ hết hồn.

"Anh có gõ cửa, là em quá tập trung soi gương nên mới không nghe thấy. Còn có cuộc thi soi gương sao?"

Tiểu Dương rất bức sao anh Sói hoang lại hỏi vấn đề này."Không có a, có thi tới nước Anh đếm lịch." Hắn anh nên rõ ràng hơn mình mới phải chứ.

"Đã như vậy, sao em lại soi gương chuyên chú vậy hả?" Thật ra thì Vệ Vũ thật không biết rõ tại sao thời kỳ trưởng thành nữ sinh đều thích soi gương như vậy, khi đi dạy ở trường, bên dưới bàn của nữ sinh thường để một cái gương nhỏ, bình thường sẽ đem cái gương nhỏ đặt sau hộp bút để ngụy trang, cho rằng thầy giáo trên bục không thấy được, liễu mạng đang soi gương, ngắm vuốt, vén tóc ..., không biết rằng bên trên giáo viên đều thấy rất rõ ràng!!!

"Người ta gần đây áp lực lớn, nên trên mặt mọc rất nhiều mụn, em không có tâm tình đọc sách nữa." Giọng Tiểu Dương vô cùng buồn bã.

Gương mặt quan trọng như sinh mạng của phụ nữ, trước kia thỉnh thoảng trên mặt Tiểu Dương cũng sẽ có vài nốt mụn, nhưng mấy ngày sau sẽ hết không có lưu lại sẹo, nhưng cuộc thi ngày càng tới gần, áp lực càng lúc càng lớn, mụn, càng ngày càng lên nhiều, còn có loại mụn bọc lớn, vừa cứng vừa đau, nhìn da thịt bóng loáng như trứng gà bóc bây giờ biến thành mặt trắng rồi, cô quả thực sắp hỏng đến nơi rồi đâu ra tâm tình để đọc sách?

"Em yên tâm, đây là do áp lực ảnh hưởng tới nội tiết, sẽ mọc mụn, chờ em thi xong không có áp lực, mụn sẽ biến mất." Vệ Vũ có thể hiểu tâm tình của những cô gái nhỏ, mụn sẽ không mọc trên mặt cả đời, sẽ nhanh chóng biến mất, không có nghiêm trọng như vậy.

"Nhưng nhiều quá sẽ lưu lại sẹo." Tâm tình như đưa đám, nhìn qua gương thấy gương mặt mình biến thành như vậy, đừng khí đi ra cửa cũng không có.

"Anh SÓI hoang, trước kia anh thi học kì cũng sẽ nổi mụn như vậy sao?" Tiểu Dương nhìn dung mạo anh tuấn của Vệ Vũ, da nhẵn, không nhìn đâu ra dấu tích của một cái mụn nào.

Nói thật ra, Vệ Vũ cũng không bởi vì áp lực thi cử mà phiền não hướng chỉ là áp lực lớn tới mức phải nổi mụn, thiên ưu dị bẩm như hắn, học tập thi hần tài giờ có thừa, đi học ghi ghi chép chép tan học xem lại bài, cứ như vậy quá trình phát triển đều thuận lợi, nếu không phải hắn lập chí làm giáo viên, hắn thi y khoa cũng không là vấn đề.

Nhưng điểm mấu chốt, hắn sẽ không khoe khoang thành tích để kích thích Tiểu Dương, không thể làm gì khác hơn là đem chị gái ra làm ví dụ."Ta còn tốt, chẳng qua chị gái anh cũng từng có rất nhiều mụn, khi đó anh còn gọi chị ấy"Đậu Hoa muội". "Di Hạ Phạm Thượng" như vậy, Vệ Vũ khiến Vệ Lan tức giận "Vạn châm nặc thân"Chảy máu tới chết.

Đại mỹ nữ như chị Vệ Lan cũng từng có rất nhiều mụn sao? Đây là lần đầu tiên Tiểu Dương biết."Chị Vệ Lan làm thế nào để hết mụn?" "Chị ấy cũng vì áp lực cuộc thi khảo sát, sau khi kiểm tra kết thúc mụn liền tiêu mất thôi." Nhưng mà hắn nhớ khi đó Vệ Lan còn điều chỉnh thói quen ăn uống, có lẽ hắn cũng có thể giúp Tiểu Dương ở mặt ăn uống này. "Hôm nay tạm ngừng học tập, bảo Dương mẹ mang Tiểu Dương tới khoa Da Liễu, phối hợp thuốc trị liệu, sẽ cải thiện được mụn." Vệ Vũ an ủi Tiểu Dương, cũng mang cô xuống lầu kêu Dương ba Dương mẹ đưa cô đi tới viện Da Liễu khám, mình thì phải đi một chuyến tới hiệu sách, đi tới"khư sách dạy nấu ăn" Nghiên cứu sách dạy nấu ăn.

Mùa hè thời tiết nóng bức, tuyến nội tiết sẽ tắc, cộng thêm gần đây Dương mẹ muốn bồi bổ thân thể cho Tiểu Dương, nấu một nồi canh bổ tinh lực, cháo gà, những thứ này đều nóng, khiến cho mụn phát triển nhanh chóng.

Lật vài cuốn sách dạy nấu ăn, cuối cùng Vệ Vũ chọn lấy hai cuốn, đi tính tiền.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Anh Sói hoang: bữa ăn dinh dưỡng (Trung) - Người Dương Gia mất vị giác

Edit: Miu Linh

Beta: Mìn Ngốc

Trời sinh người nhà họ Vệ đều nấu ăn ngon.

Vệ mẹ là một đầu bếp giỏi, vì Vệ ba khá kén ăn, nên Vệ Lan cùng vệ Vũ đối với việc nấu ăn cũng không có quan tâm, trước kia khi sự nghiệp chưa phát triển, Vệ ma ma cùng Vệ ba ba đều tự mình xuống bếp, sáng tạo ra vài món ăn nổi tiếng, chị em hai thì cực kì vui mừng, riu rít như trẻ nhỏ, tài nấu ăn của vệ Vũ cũng không thua đầu bếp ở khách sạn, còn Vệ Lan lại là động khẩu bất động thủ, một lời nói ra là muốn đồ ăn ngon, vung muối ăn thành mấy khối, nhưng ngại xuống bếp phiền toái, mười ngón tay không dính nước xuân, dù sao nếu cô muốn ăn cái gì cũng có thể kêu Vệ Vũ nấu.

Từ lúc sự nghiệp bận rộn, hai vợ chồng dần dần ăn ở ngoài, khi đó ba năm cùng khách hàng ăn cơm, lúc Vệ Vũ học tiểu học, ba mẹ còn có thể thường xuống bếp làm bữa tối, chờ hần lên trung học, thời gian cha con dùng cơm chung cực kỳ ít, dù có thể cùng nhau dùng bữa tối, cũng sẽ ăn ở nhà hàng. Bởi vậy buổi trưa Vệ Vũ ăn ở trường học, buổi tối liền liền một mình mua đồ ăn ngoài, đến cửa hàng tiện lợi hoặc tiệm ăn nhanh tùy tiện giải quyết.

Dương mẹ để ý thấy Vệ Vũ luôn ăn đồ thừa từ bữa trước, vì vậy liền đề nghị Vệ Thái cho Vệ Vũ tới Dương gia ăn cơm, Vệ Thái vô cùng cảm ơn ý tốt của Dương mẹ, ba năm học trung học Vệ Vũ đều ăn cơm ở Dương gia.

Một ngày kia, Vệ Vũ tới nhà trẻ đón Tiểu Dương về nhà, đến Dương gia chuẩn bị ăn bữa tối.

“Bụng của cậu tốt không?” Dương Thiệu ngồi ở trên sofa xem tin tức. Hỏi Vệ Vũ đang chơi với Tiểu Dương.

"Cũng tốt, không có bị tiêu chảy."

"Vậy là tốt rồi, cần thuốc đau bụng cứ nói, đến chỗ ba tôi lấy." Quay đầu tiếp tục xem tivi, hần đã nhân từ đến vậy.

Vệ Vũ im lặng nghĩ: chẳng lẽ Dương ma ma nấu cơm rất khó ăn sao. ?

Đội Dương ba tan tầm về nhà, thay quần áo lao động ra mặc vào quần áo ở nhà, Dương mẹ vui vẻ tuyên bố: "Ăn cơm!" Khó có được Vệ Vũ đến nhà ăn cơm, bà đúng là một phen khổ tâm a!

"Hôm nay thức ăn đều là bản thân tôi làm, không có thức ăn đóng hộp nha." Dương mẹ đặc ý nói.

"Vợ, em thực đảm đang." Dương ba liền không keo kiệt khen vợ.

Mọi người nhìn các món ăn trên bàn cơm: cơm hoa mai tiêu chuẩn, năm món mặn một món canh, trứng chiên hành có phần cháy xém, tàu hũ vớ thành mảnh nhỏ, củ cải trắng hơi cứng, vừa thấy liền biết mặn đến ba tảng thịt, tiếp đến là cá điêu hồng hấp tiêu đã không còn da, theo thứ tự còn lại chỉ còn lại canh táo biển.

nhìn thấy đồ ăn như vậy, đồng tử Vệ Vũ phóng to, không thể tưởng tượng nổi nhìn Dương Thiệu ngồi đối diện, ý tứ là: "Cậu sống mười mấy năm, đều ăn loại đồ ăn này sao?"

Dương thiệu nhàn nhạt đáp: "Như vậy đã là cực kỳ phong phú, trước kia không phải là đồ ăn đóng hộp thì liền là mì gói Omachi (chém 𠮟)) tương dưa hoặc là vị cá." Hần không kiêng ăn như vậy, cho rằng đồ ăn chỉ là để bổ sung thể lực, bởi vậy đối với tài nấu nướng của mẹ mình không có bất kỳ ý kiến nào. Nhưng mà Dương Thiệu biết, thích ăn đồ ăn ngon như Dương Thiệu nhất định không có cách nào, bởi vậy mang về mặt xem kịch vui, muốn biết tiếp theo bạn tốt sẽ có phản ứng gì.

"Đúng a đúng a, hôm nay thật sự rất khó tảo tía cuộc còn đánh thêm trứng! Bà xã tài nấu nướng của em thật sự là tiến bộ không ít, Tiểu Dương con cũng ăn nhiều một chút." Dương ba cổ vũ Tiểu Dương ăn nhiều để khỏe mạnh.

Thấp thỏm gấp thức ăn bỏ vào miệng, Vệ Vũ cảm thấy đầu lưỡi của anh đang khóc, trứng chiên hành không có rắc muối vào, không có hương vị đậu hũ để ốt quá nhiều, cay quá mức; cải trắng không có để tiêu, mùi vị như ăn rau diếp; cá điêu hồng hấp tương quá mặn không có pha loãng, còn canh táo biển, lại là vị bột ngọt tiêu chuẩn, uống vào tới miệng lưỡi sẽ khô. Tài nấu ăn của Dương mẹ, thật sự không xong!

Nhưng mà Dương gia một nhà bốn người, ăn say sưa ngon lành, Tiểu Dương cũng cầm lấy thìa nhỏ của mình, ăn từng miếng cơm một, Dương ba bởi vì được “Vợ yêu” tự tay chuẩn bị đồ ăn, cảm thấy vô cùng hạnh phúc, Dương Thiệu đối với mấy món này không có phản ứng gì, nhưng nụ cười nhếch lên, người ta sẽ làm tưởng hần đang rất vui vẻ, trên thực tế là vui sướng khi Vệ Vũ gặp họa; Dương mẹ thấy phản ứng cổ vũ của mọi người, cười vui vẻ, không nghĩ tới tài nấu nướng của mình chiếm được ưu ái của mọi người, vẫn gấp thức ăn cho mọi người, hơn nữa liều mạng gấp cho Vệ Vũ, muốn hần ăn nhiều một chút.

Bởi vì đến làm khách, Vệ Vũ liền nỗ lực tiêu hóa thức ăn Dương mẹ gấp cho, cũng rất có lễ phép bày tỏ lòng cảm ơn, nhưng trong lòng Vệ Vũ không

khỏi gào thét: Trời ơi! Sao vậy có thể để cho Tiểu Dương ăn loại thức ăn này để lớn lên chứ? (Nói thiệt tuy anh này vô sỉ thật nhưng rất là chu đáo quan tâm đến Tiểu Dương. Mìn thích anh này rầu đấy...) Dương Thiệu coi như xong, dù thế nào đi nữa hấn cũng đã ăn lâu như vậy rồi không cảm thấy gì. Nhưng không thể để cho Tiểu Dương từ nhỏ đã ăn đồ quá cay hoặc quá mặn, lớn lên sẽ bị hư thận.

Vì sức khỏe của Tiểu Dương. Không thể làm gì khác hơn là mang Dương mẹ đi học nấu ăn.

Sau đó, khi Dương mẹ vào phòng bếp nấu ăn thì Vệ Vũ cũng mặc tạp dề vào bếp giúp một tay, từ từ chỉ đạo tài nấu nướng của Dương mẹ.

"Dương mẹ, lúc nấu com cũng có thể cho thêm một chút dấm, com sẽ nở đều ăn sẽ ngon hơn." "Cắt thức ăn thì cắt chéo, cắt thịt thì phải cắt theo thớ thịt, nếu không sẽ làm hỏng miếng thịt, không tốt."

"Cháo gà nấm hương, nấm hương phải ngâm nước từ hôm trước, hơn nữa phải tìm nấm hương khô, nấu canh thì mới có vị tươi."

"Dương mẹ, sau này mua cá, có thể bảo người bán cá cạo vảy trước, nếu không về nhà làm vảy cá rất vất vả." Hơn nữa hấn còn đang làm vảy cá.

"Bao bánh sủi cảo thì phải xoắn chặt, như vậy sau khi nấu chín sẽ không bị rách miệng."

..... Đăng sau lược đi 1000 câu.

Cứ như vậy, dưới sự chỉ đạo của Vệ Vũ, Dương mẹ bây giờ đã có thể nấu được một bàn đại tiệc! Tất cả đều do công lao của Vệ Vũ "Lớp nấu ăn phòng bếp".

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừ Non* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Anh Sói hoang: bữa ăn dinh dưỡng (Hạ)

Đến bữa trưa, Tiểu Dương không giống bạn học đi xuống nhà ăn như trước, đi tới ngăn tủ để đồ lấy hộp com đã được chuẩn bị sẵn.

Mang theo số hiệu 56, ba tầng hộp tiện lợi có màu phấn vàng, tầng cao nhất có bé cừu nhỏ đáng yêu đang ăn cỏ non, đây là hộp com bento của Tiểu Dương. Trở về trong lớp, bạn học Tiểu Bàn tham ăn vội vàng đến xem.

"Oa, hôm nay là com ngũ cốc, khoai lang bụn viên thịt, còn có canh củ từ hầm xương nha! Thơm quá đó, chỉ cần ngửi mùi thôi tớ có thể ăn hai bát com đó." Nhìn bữa com đầy dinh dưỡng của Tiểu Dương, Tiểu Bàn heo cảm giác hộp bento của mình không có gì để so sánh.

Tiểu Dương cũng rất thích những món ăn hôm nay, ngày trước đều là anh Sói hoang chuẩn bị hộp com cho cô, vì sợ các bạn học trêu chọc nên cô mới nói là mẹ làm. Thấy bữa trưa đẹp mắt, Tiểu Dương lại tưởng tượng tới bữa tối xanh xao, bởi vì hôm nay anh Sói hoang cần đến Dương gia làm đầu bếp.

Tiểu Bàn heo mắt vừa nhìn chằm chằm khoai lang bụn thịt viên vừa hỏi: "Trước kia không phải cậu đều ăn ở cửa hàng tiện lợi sao? Sao bây giờ lại mang com hộp?" Tiểu Bàn cũng muốn mẹ chuẩn bị cho hộp com.

"Gần đây trời nóng nực, com ở cửa hàng tiện lợi tớ ăn không vô, nhưng mẹ bảo rằng cuộc thi rất quan trọng, ba bữa đều phải đảm bảo dinh dưỡng, cho nên tháng này chuẩn bị com hộp cho tớ." Từng miếng từng miếng đều là do anh Sói hoang làm, Tiểu Dương trong lòng vừa ngọt vừa đau lòng, anh Sói hoang làm com hộp, phải hy sinh giấc ngủ của mình, nấu nướng từ sáng sớm tinh mơ, làm như vậy là để Tiểu Dương ăn com vẫn có khẩu vị, nếu như làm từ hôm trước, để vào tủ lạnh, không chỉ chất dinh dưỡng mất đi, mà sẽ không còn đẹp mắt nữa.

Cứ như vậy, các bạn học đều nhìn cô với ánh mắt ngưỡng mộ, Tiểu Dương hài lòng ăn hết sạch hộp com (được rồi, cô rất tốt bụng để cho Tiểu Bàn chút canh xương uống đó.)

***** Sau khi Tiểu Dương tan học về nhà, thật bất ngờ nhìn thấy anh hai mang chị Vệ lan về nhà.

"Anh hai, chị Vệ Lan, khó có được hôm nay anh chị về nhà, hôm nay hai người không có làm thêm giờ sao?" Tiểu Dương nhớ hai người này đều bận làm thêm giờ tới khuya mà.

"Dương Thiệu không cho chị làm thêm giờ tối này, đợi chút nữa ăn com xong chị lại trở về làm việc." Vệ Lan nói.

Lúc này Vệ Vũ ở trong bếp nghe thấy âm thanh của Tiểu Dương, để Tiểu Dương mang tạp dề đi vào phòng khách.

"Tiểu Dương em về rồi. Chị hai, chị đi nằm nhà rồi sao? Nhà chúng ta ở sát vách, mời ra cửa đi thẳng sau hướng quẹo phải, không tiễn." Vệ Vũ trực tiếp đuổi ngón trỏ theo hướng ba giờ.

Vệ Lan tức giận. "Nói nhảm cái gì vậy! Chị nuôi mày hai mươi mấy năm, mày có nấu cho chị bữa nào sao? Hiện giờ Tiểu Dương thi học kì, mày đã đi nấu bữa tối dinh dưỡng bồi bổ, không biết chị gái kim chi ngọc điệp của mày hàng ngày làm việc vất vả cũng cần bồi bổ?" Thằng em không có lương tâm, tự mình xuống bếp cũng không thông báo cô về ăn, cô nghe Dương Thiệu nói mới biết em trai thân yêu của mình đang ở Dương gia làm đầu bếp, lập tức về để làm thực khách.

"Sao chị không bảo đàn ông của mình nấu?" Một câu nói, chuyển hướng sang Dương Thiệu đang xem trò vui.

Dương Thiệu vừa nghe thấy bảo anh nấu, trong lòng thâm than khổ, anh không phải cái loại "Quân tử xa nhà bếp" Chủ nghĩa niềm tin, nhưng anh đối với phòng bếp thật sự là không muốn quay đầu nhớ lại, để cho hắn không phải rất muốn xuống bếp. Thế là, anh sợ hãi nhìn Tiểu Dương cầu mong viện trợ ah~.

An hem đồng tâm. Tiểu Dương thay anh hai mình cầu tình: "Anh SÓi hoang, khó được anh hai cùng chị Vệ Lan trở về, mọi người cùng ăn mới nào nhiệt chứ sao!"

Nếu là Tiểu Dương giúp một tay cầu tình, Vệ Vũ cũng không gây khó khăn nữa. "Vệ Lan, tới đây vo gạo, cắt bắp cải, Dương Thiệu cậu đi ra đầu hẻm mua một hộp trứng gà, Tiểu Dương mẹ đi tắm trước đi." Hắn phát hiệu lệnh.

Dương Thiệu cùng Vệ Lan sau khi ăn bữa tiệc, sau đó liên tục một tháng, ngày ngày tất cả về nhà ăn bữa ăn tối, Vệ Lan còn kéo Tiểu Dương qua một bên nói nhỏ:

"Tiểu Dương ah~, em nên suy nghĩ thi lại một năm? Chị sẽ giúp em ghi danh cùng sinh hoạt phí!" Như vậy cô có thể ở ăn bữa tối Vệ Vũ nấu một năm rồi. Ha ha.

Rất không khéo , đoạn này bị Dương Thiệu nghe được, lập tức mạng về phòng hảo hảo dạy dỗ một phen. . . .

----- Lời tác giả: Tiểu Bàn trung học cũng mang com hộp

Có mang rau cải nhưng để thời gian lâu sẽ biến sắc

Nhìn thấy không muốn ăn rồi

Thường xuyên mang nhất là com cà ri, dễ dàng lại thích ăn ~

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Dương Triệu trừng phạt

Vì trừng phạt ý xấu của Vệ Lan, Dương Thiệu đem Vệ Lan kéo đến gian phòng của mình. Vệ Lan ốm ờ bị Dương Thiệu kéo vào phòng, chờ Dương Thiệu đóng sầm cửa Vệ Lan mới ngoan ngoan nói: "Mới vừa khi này sợ mọi người nói em mới đi theo anh tới đây, bây giờ nhanh mang em về phòng khám, buổi tối em còn phải xem bệnh!" Nói giỡn cái gì, nếu là cùng Dương Thiệu lẫn xả một hồi, chút nữa cô nhất định sẽ không có sức lực, hơn nữa tất cả mọi người đều ở dưới lầu, cảm giác rất không ổn. Dương Thiệu nhanh chóng ôm lấy Vệ Lan, dùng giọng nói trầm thấp khan khan nói bên tai cô: "Em biết ngày mai anh phải đi công tác, đưa em tới phòng khám sau đó sẽ đi xuống miền Nam, hôm nay liền cùng anh đi sau này đỡ ôm tiếc nuối."

"Ừ." Dương Thiệu thối tha, nói chuyện cứ nói, cần gì cứ phải ngâm vịnh tai cô, vịnh tai là một trong những vùng nhạy cảm của Vệ Lan, chỉ cần có người ở bên tai cô nhẹ nhàng thổi hơi, sẽ khiến toàn thân cô nổi da gà.

Lời nói như thôi miên. "Anh đảm bảo sẽ rất dịu dàng." Dương Thiệu bàn tay từ từ xâm nhập phía sau lưng Vệ Lan, thuần thục cởi áo lót ra, hôn lên đôi môi còn muốn kháng nghị của cô, đầu lưỡi mềm dẻo trượt vào trong miệng Vệ Lan, cùng với đầu lưỡi của cô quần quít ở chung một chỗ. Hôn đến mức cô không thể phản kháng.

Nhẹ nhàng đè Vệ Lan trên giường lớn, Kéo áo cô lên, áo lót mở ra lộ hai bầu trắng tròn ra ngoài không khí.

Đầu lưỡi tham lam bú lấy, liếm láp đầu vú, chọc cho Vệ Lan rên rì.

"A. Nhẹ một chút. . . Ừ." Đầu vú bị anh liếm rất thoải mái, không tự chủ được Vệ Lan rên rì ra tiếng.

Ngón tay Dương Thiệu đi tới khe tiểu huyết, hôm nay Vệ Lan mặc váy, rất dễ dàng để anh giờ trò. Ngăn cách qua một lớp tất chân cùng quần lót, nhanh chóng khuấy đảo của động.

"Tiểu dâm phụ, kêu nhỏ thôi, mọi người đều đang ở dưới lầu, sẽ nghe được đó." Nói như thế, nhưng lại tăng lực đạo ở ngón tay, thậm chí tìm được âm hạch hưng phấn nổi lên, dùng ngón cái cùng ngón trỏ gấp bóp, xoa bóp, khiến ái dịch không ngừng phun ra.

"A. . . A. . . ." Anh đây là cố ý! Vệ Lan muốn dùng ánh mắt trừng Dương Thiệu, nhưng thân thể một hồi lại xông lên một trận khoái cảm, mắt cô bây giờ không giống như trừng người khác, ngược lại toàn sưng mù, khát vọng vuốt ve nhiều hơn, thân thể càng không ngừng run rẩy. Muốn rên rỉ nhưng lại không dám lên tiếng, trở thành một loại thuốc trợ tình, thân thể Vệ Lan càng không ngừng nhảy cảm.

Lúc này Dương Thiệu đem tất chân cời xuống, hẳn vẫn cho rằng, Vệ Lan đeo tất chân nằm ở trên giường hấp dẫn vô cùng, tất chân màu đen bao ở hai đùi trắng nõn, khiến anh không ngừng suy nghĩ.

Chỉ còn lại quần lót mỏng viền tơ, anh nhẹ nhàng kim lấy, nước không ngừng tuôn ra thấm ướt khe nhỏ hẹp.

"A. A." Vệ Lan lại bắt đầu rên rỉ, Dương Thiệu lần nữa hôn môi của cô, cũng thừa dịp đem đầu lưỡi vọt đưa vào cái miệng nhỏ nhỏ của cô mà càn quấy, thỉnh thoảng cố ý khẽ cắn đầu lưỡi của cô, sau thậm chí dùng đầu lưỡi của mình ở trong miệng cô co duỗi, mô phỏng động tác ra vào của nam căn. Anh có thể cảm giác được, tiếng thở của Vệ Lan ngày càng gấp rút, hơi nóng cũng phun trên chóp mũi anh. Thân thể Vệ Lan không ngừng đóng đưa, hai chân bị kích thích càng khép chặt lại.

"Thả lỏng, nếu không quần lót không cời được." Rời khỏi môi Vệ Lan, Dương Thiệu nhấn nhủ. Vệ Lan khẽ mở hai chân, Dương Thiệu lập tức đem quần lót cô cời ra.

Vệ Lan cũng không chịu yếu thế đứng dậy, cời ra dây lưng của Dương Thiệu ra, nửa ngồi nửa quỳ trước mặt Dương Thiệu, kéo quần Tây cùng quần lót anh xuống, đem gậy sắt đã sớm nóng, đưa vào trong miệng liếm mát.

Cô biết rõ vùng mẫn cảm của Dương Thiệu là mẫn nhãn cùng quy đầu, cố ý đem đầu lưỡi liếm mát mẫn nhãn, dò sâu bên trong, quả nhiên chọc cho Dương Thiệu liên tục thở gấp.

"A. A. Tiểu yêu tinh, em đang đùa với lửa đó!" Hiện tại, tiểu huynh đệ của anh ham muốn tình dục tới muốn nổ tung! Dương Thiệu ôm lấy Vệ Lan, đè cô xuống dưới, để cô đưa lưng về phía anh, nửa người trên nằm lỵ ở trên giường, nửa người dưới nâng cái mông thật cao lên, hoa huyết lộ ra ngoài không khí.

Từ từ đem gậy sắt chống đỡ nơi khe tiểu huyết ướt nhẹp, về áp chỗ kín, khơi khơi dẩy dẩy thần kinh của Vệ Lan.

"Ừ. Thoải mái." Khe huyết đỏ tươi bị lấp đầy, Vệ Lan vừa rên rỉ vừa nâng mông cao hơn nữa, khát vọng lấy được nhiều khoái cảm hơn. Xác định Vệ Lan hoàn toàn tiếp nhận cự long khổng lồ, Dương Thiệu nắm lấy eo nhỏ của cô, bắt đầu toàn lực chạy nước rút.

"A. A. A. Không. . . Không được." Theo khoái cảm mãnh liệt một luồng sóng đột kích, Vệ Lan chỉ có đem khoái cảm này cất giấu không dám kêu to, cả đầu cô vùi sâu trong gối, sợ thanh âm truyền đi bị nghe được.

"A. Hô." Dương Thiệu thở gấp, ở đây đủ ái dịch tràn , gậy sắt càng trở lên to lớn hơn, khe tiểu huyết so với lần thứ nhất mềm ướt hơn, gậy sắt cứng nóng được hoa huyết mềm mại bao lấy, để cho tiểu huynh đệ kêu gào muốn giải phóng tinh dịch. "Không được. Anh bắn đây. Tiểu yêu tinh chúng ta cùng nhau lên cao triều."

Toàn bộ dây thần kinh của Vệ Lan đang tập trung ở khe tiểu huyết, cô cảm thấy theo động tác đâm vào rút ra của Dương Thiệu mà dịch ái văng ra khắp nơi, mỗi khi Dương Thiệu đưa gậy sắt ra vào thịt non mềm của khe huyết cũng bị rút ra theo, sau đó lại bị hung hăng đút vào, khiến Vệ Lan điên cuồng rên rỉ. Dương Thiệu sức lực cường hãn, khiến cho tiếng kêu ra vào không ngừng phát ra "Bạch bạch", nghe vào trong tai Vệ Lan, không ngừng bị kích thích. Không chỉ là như vậy, Dương Thiệu không để hoa huyết lộ ra ngoài không khí, dưới sự kích thích của cường lực, Vệ Lan đã đạt tới cao triều.

"A a a!" Vệ Lan buồn bực điên cuồng gào thét trong gối đầu, khe huyết một trận co rút, một luồng nhiệt trắng chảy ra, Dương Thiệu cũng không chịu được nữa, bắn tinh trùng! Tinh dịch đặc sệt, thuận theo bắp đùi Vệ Lan chạy ra giường. đợi hơi thở hai người hòa hoãn, Vệ Lan làm nũng chu mỏ nói: "Bại hoại, đem tất chân của em xé rách vái cũng làm hỏng, anh nói làm sao em ra cửa được?"

"Bảo bối ngoan, anh sang nhà em lấy vá, tất chân. Cũng không cần mặc, thời tiết này không đem tất chân cũng không lạnh." Nói thì như thế. Nhưng nội tâm Dương Thiệu nghĩ là: anh mới không cho phép người đàn ông khác nhìn thấy người phụ nữ của anh mang tất chân cùng cặp đùi đẹp!!!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

mời bạn đọc tiếp chương tiếp theo

Chương 39: Anh Sói hoang cùng Tiểu Dương đi Nhật Bản (Thượng)

Vạn tuế! Cuối cùng cũng thi xong thi học kỳ rồi! Cái mông rớt cuộc không cần cả ngày dính lấy cái ghế, mắt rớt cuộc không cần sống chết nhìn chăm chấp sách tham khảo, có thể thoải mái ngủ nướng, xem tiểu thuyết thấy mắt đầy tơ máu, cuộc sống giống như ở trên thiên đường!

Điều khiến cho Tiểu Dương vui nhất, đó là anh Sói hoang muốn đưa cô đi du lịch Nhật Bản! Đây là lần đầu tiên Tiểu Dương đi máy bay ra nước ngoài!

"Anh Sói hoang, anh nói có thật không? Chúng ta sẽ đi Nhật Bản chơi một tuần lễ sao?"

"Thật, anh đã làm xong hộ chiếu cho em rồi, ba mẹ em cũng đồng ý để em đi Nhật Bản, vừa chúc mừng em thi xong học kì vừa chúc mừng sinh nhật mười tám tuổi của em đó."

"Vậy... Tại sao ba mẹ không đi cùng?" Tiểu Dương cảm thấy, đi chơi chính là muốn tất cả mọi người đi cùng như vậy mới vui vẻ, hơn nữa để ba mẹ ở Đài Loan, mà cô cùng anh Sói hoang đi Nhật Bản chơi sẽ có cảm giác tội lỗi ah~.

Vệ Vũ yêu thương nhìn Tiểu Dương, trong lòng yên lặng nghĩ đến: "Hắn cũng có hỏi thăm Dương mẹ muốn đi Nhật Bản không, dù sao họ cũng vài chục năm không có gặp mặt... Nhưng Dương mẹ nói, bà cho đến bây giờ không có cách nào tha thứ 'người đó'... , vì vậy nhờ Vệ Vũ chăm sóc thật tốt cho Tiểu Dương, bà và Dương ba vẫn nên ở lại Đài Loan chờ tin tức là được rồi."

Nhưng Vệ Vũ trả lời rất có sức thuyết phục: "Việc của Dương ba không có cách nào xin nghỉ dài ngày, mà ông ngoại cần Dương mẹ chăm sóc, cho nên lần này đi Nhật Bản cũng chỉ có hai người chúng ta, lần sau mọi người sẽ cùng đi."

Ừm, nếu ba và mẹ là vì công việc cùng chăm sóc ông ngoại, không thể đi cùng, vậy cũng không có cách nào. "Được rồi, em sẽ chụp rất nhiều hình, mua thật nhiều quà bồi thường cho ba mẹ."

Mong chuyến đi Nhật Bản này diễn ra thật suôn sẻ... "Bà ấy" Thật sự rất nhớ em, cuối cùng các người có thể gặp mặt một lần. Cho dù không biết cái quyết định này đối với Tiểu Dương là tốt hay xấu, có thể tiếp nhận chân tướng sự thật không, nhưng cuối cùng vẫn phải đối mặt với thực tế!!!

***** Tiểu Dương ngồi ở bên giường, đồ dùng cá nhân cùng quần áo bày trên giường, đếm từng thứ một bỏ vào va li.

"Tốt, cái gì cũng mang theo rất đầy đủ, hẳn không có sót mất... A, bao cát của bà ngoại!" Suy tư nhìn bốn phía xem có bỏ sót cái gì không, mắt liếc nhìn lên bao cát mang từ nhà bà ngoại về trên bàn học. Tiểu Dương nhớ bà ngoại vẫn luôn rất muốn đi Nhật Bản một chuyến, nếu như có tin tức về Nhật Bản trên báo hay trên TV, bà ngoại cũng sẽ đặc biệt lưu ý, nhưng bởi vì ông ngoại không thích, bà không cách nào đi Nhật Bản.

Khác với bà ngoại, ông ngoại chán ghét Nhật Bản cực kì, dường như cùng quốc gia này có thâm thù đại hận, càng không thể nào để bà ngoại đi Nhật Bản chơi, vì vậy bà ngoại chỉ có thể len lén tránh ông ngoại mà xem chút tin tức về Nhật Bản.

Lần này đi Nhật Bản, liền mang theo bao cát của bà ngoại cùng đi tốt lắm, mặc dù bà ngoại chưa từng đi, nhưng tinh thần và linh hồn bà ngoại sẽ cùng đi với Tiểu Dương tới Nhật Bản, cũng coi như hoàn thành tâm nguyện của bà.

Đem tất cả năm bao cho vào một góc vali, không nghĩ tới bao bố bên ngoài cũ kĩ, mặt vải quá mỏng, bị rung hành lý kéo? Sắc bén quá mức làm rách mất!

Tiểu Dương kêu lên một tiếng! "Ai nha! Hạt đậu chảy ra!" thực là muốn nhanh chóng đem mấy cái bao này vá lại.

"Ah, cái bao cát này tốt rồi..."

***** đối với lần đầu tiên đi máy bay của Tiểu Dương mà nói, cái gì cũng mới mẻ, anh Sói hoang đặc biệt đặt chỗ ngồi gần cửa sổ cho Tiểu Dương, để cô có thể nhìn thấy hình ảnh máy bay hạ cánh.

"Oa oa! Bay! Tòa nhà và xe cộ phía dưới cũng trở nên thật nhỏ đó." Tiểu Dương hạ thấp giọng nhưng lại khó nén hưng phấn chia sẻ với Vệ Vũ.

"Uốn qua uốn lại, giống như con sâu róm vậy." Vệ Vũ giễu cợt Tiểu Dương

"Em mới không phải là con sâu róm!"

"Ngồi tốt, chờ anh nhờ cô tiếp viên lấy đồ chơi cho em, bên trên còn có 50 âm đó." Trọng điểm là có thể làm vật kỉ niệm (ta chịu cái món này thôi!!!)

"Nữ tiếp viên trên máy bay đều xinh đẹp á, vóc dáng của mỗi người cũng rất tiêu chuẩn, thái độ cũng rất thân thiết." Đối với chiều cao chỉ có 1m6 như Tiểu Dương mà nói, nữ tiếp viên hàng không là một ước mơ xa vời.

Vệ Vũ cũng không hy vọng Tiểu Dương làm tiếp viên hàng không, kể từ đó, hẳn sẽ phải cùng Tiểu Dương hai người hai nơi, hưởng chi công việc của nữ tiếp viên hàng không đều rất vất vả, chỉ có cái hào quang bên ngoài.

"Đối với anh mà nói, Tiểu Dương mới là xinh đẹp nhất." Còn nhân cơ hội len lén hôn má Tiểu Dương.

"Ghét ghê!" Còn những người khác cũng thấy, bị nhìn đến xấu hổ. "Còn bao lâu nữa mới đến nơi?" Máy bay bay trên mây, cảnh sắc cũng không thay đổi nhiều lắm.

"Rất nhanh, anh giúp em gọi nước trái cây, chờ em uống xong sẽ nhanh đến nơi."

Thật tốt quá! Osaka! Kinh đô! Ta tới đây! Nội tâm Tiểu Dương vui sướng kêu gào.

***** Khách sạn Suối nước nóng kinh đô Osaka..

Một người hầu mặc ki mô nô, quỳ gối, kéo cánh cửa giấy, nửa người trên đang quỳ dưới tatami, đôi tay vỗ trên mặt đất, cung kính nói: "Bà chủ, tối nay vào túc 'Tĩnh Nguyệt sảnh' khách hai giờ nữa sẽ hạ cánh xuống sân bay Osaka."

Người phụ nữ được gọi là bà chủ, vốn đưa lưng về phía người vừa mới nói, ngời chồm hóm ở trên đệm tatami, cầm bút lông trên bàn viết.

"Ừ, phái xe tới sân bay đón người, chăm sóc cho họ thật tốt."

"Vâng" nữ hầu đóng cửa giấy lui ra.

Đề bút lông xuống, nhìn bầu trời xanh phía ngoài.

Cuối cùng cũng Có thể gặp mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừu Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Anh Sói hoang cùng Tiểu Dương đi Nhật Bản (Hạ)

Vừa xuống máy bay, sau khi lấy hành lý, đi tới đại sảnh, thì có một người đàn ông trẻ tuổi tây trang trắng thốn, lễ phép dùng tiếng Nhật hỏi: "Xin hỏi là Vệ Vũ tiên sinh và Tiểu Dương tiểu thư phải không? Tôi là nhân viên của Hội quán Ôn Tuyền đến đón hai vị."

Tiểu Dương không hiểu tiếng Nhật, vì vậy không hiểu người đàn ông này đang nói cái gì, đại khái là đang hỏi thân phận cô cùng anh Sói hoang đi, còn đang suy nghĩ nên trả lời thế nào thì Vệ Vũ bên cạnh rất lưu loát mà đáp lại bằng tiếng Nhật.

Sau khi nói mấy câu, đối phương rất lễ phép nhận lấy hành lý từ trong tay Tiểu Dương và Vệ Vũ, rón rén, phi thân ra cửa, ý bảo hai người đi theo hắn.

"Đi thôi, trước tiên về Hội quán cất hành lý sau đó chúng ta đi chơi." Vệ Vũ sẵn sàng đem hành lý trong tay Tiểu Dương cầm lấy.

Đi theo nhân viên khách sạn tới bãi đậu xe, ngồi lên chiếc xe hơi Cadillac phiên bản mới, Tiểu Dương tò mò quan sát nội thất trong xe.

"Anh Sói hoang, chúng ta ở khách sạn đó rất cao cấp phải không? Như vậy tốn rất nhiều tiền đó." Chỉ riêng khoản tiếp đãi đã như thế này, tài xế cùng hành khách được ngăn cách âm thanh hoàn toàn, ở khách sạn cao cấp như vậy có được không? Như vậy rất tốn tiền ah." thật không nghĩ đến, ! Tiểu Dương nhìn xung quanh, phía sau còn có tủ lạnh, TV, có KTV? ? Có thể ca hát !

"Khó có dịp ra nước ngoài, từng bước từng bước, vui mừng của người đàn ông hoàn toàn cứng lại, hưởng thụ thật tốt, không phải lo lắng vấn đề tiền." Trên thực tế, bọn họ không tốn một xu.~

Xe chạy vững vàng trên đường cao tốc, Tiểu Dương tò mò nhìn đường phố Nhật Bản qua cửa kính, Osaka đậm chất phong tình Phương Đông, có lưu giữ hoàn toàn kiến trúc gỗ cổ xưa. Những người phụ nữ mặc ki-mô-nô, tay cầm cây dù, mặt thoa một tầng phấn trắng đi lại trên phố.

"Oa, mặc như vậy nhất định nóng chết mất thôi!" Tiểu Dương giật mình dùng ngón tay trở chỉ mấy người phụ nữ mặc ki-mô-nô ngoài cửa.

Vệ Vũ đem ngón tay đang chỉ trở của Tiểu Dương cầm vào tay mình. "Dùng ngón tay chỉ trở là hành động rất vô lễ, nhất là đối với người Nhật!!!"

"Oh, thật xin lỗi, em không biết." Thật sự là quá kinh ngạc mới có thể quên dùng tay để chỉ!

Xe chạy chậm rồi nhanh chóng dừng lại, tài xế xuống xe mở cửa xe, cúi người cung kính 90 nói: "Khách sạn Ôn Tuyền đã đến, xin quý khách chú ý." "Oh, rón rén! Không cần nhúc nhích, xuống xe thôi." Tiểu Dương vừa một cước đạp cửa đi ra, liền bị người đàn ông nghênh đón hù sợ! Cô cảm giác mình đang đi trên tấm đỏ nhận giải Oscar!

Xe dừng ở trước đại sảnh của hội quán, cánh cửa của một đoạn ngắn, phía dưới là một đoạn thảm đỏ, bởi vì trước đó không nghĩ tới, Tiểu Dương vui vẻ chạy ra xa, hai bên thảm đỏ đứng hơn mười người, tất cả đều mặc ki-mô-nô trang điểm, cách cửa trên một đoạn, tất cả đều cúi người chào 90 độ, có lễ phép nói bằng tiếng nhật: "Xin hỏi Vệ Vũ tiên sinh và Tiểu Dương tiểu thư sao? Chúng tôi là nhân viên tiếp đãi của Ôn Tuyền" Tiểu Dương không hiểu tiếng Nhật, rồi lại nghe thấy tiếng nói: "いらっしゃいませ" (hoan nghênh quang lâm).

Lần đầu gặp phải trường hợp như vậy, Tiểu Dương khó hiểu, nhưng thần thái Vệ Vũ rất tự nhiên, dường như đối với tình huống phô trương như vậy đã quen rồi, hắn cầm tay Tiểu Dương thông thả nói: "Thả lỏng, đây là đạo tiếp khách của bọn họ, nhập gia tùy tục là được." Một người phụ nữ trung niên ăn mặc như quản lý, trên mặt mang theo nụ cười, đôi đồng tử lộ ra vẻ vui mừng, dẫn hai người đi qua hành lang.

Bị Vệ Vũ dắt tay đi trên thảm đỏ, Tiểu Dương hơi bị khấn trương, cố gắng giả bộ đứng dáng vẻ hào phóng tự nhiên, dường như đối sự phô trương như vậy nhìn quen lắm rồi, trên mặt mang theo nụ cười! Mừng rỡ nhìn xung quanh, cô không hi vọng mình bị coi là đứa nhà quê!!

Đi vào đại sảnh hội quán, Tiểu Dương ngắm nhìn bốn phía, khác với kiến trúc bê tông cốt thép thường thấy, nhìn như bị cảm giác không lồ bao lấy, gian phòng hội quán này chủ yếu là trúc và thiết kế mộc mạc giản dị, cùng khung cảnh xung quanh hòa làm một thể, thật là núi cao còn có núi cao hơn, , những người có vẻ mặt thần bí đi qua, không có trang sức gì, chỉ có cây cảnh, đồ gia dụng đơn giản, phối hợp với mùi nước nóng nhân nhật trong không khí, có tiếng Nhật Lễ phép hỏi: "Xin hỏi Vệ Vũ tiên sinh và Tiểu Dương tiểu thư phải không? Tôi là nhân viên tiếp đãi của Hội quán Ôn Tuyền." Tiểu Dương không hiểu nên im lặng mười phần.

"Anh Sói hoang, không phải chúng ta đi cắt hành lý trước sao?" Vốn cho là nhân viên ở đây sẽ dẫn họ tới phòng ở, nhưng càng đi vào bên trong, lại càng không giống phòng ở cho lắm.

"Hành lý nhân viên khách sạn đã cắt giúp chúng ta rồi, hiện tại, chúng ta đi gặp một vị trưởng bối." Dắt tay Tiểu Dương, run nhẹ một cái, , đang ở trong lúc bất chợt! Tiểu Dương buồn bực ngã quỵ một cái, Vệ Vũ khấn trương. Cảnh tượng này, hắn đã tưởng tượng trong đầu rất nhiều lần rồi, nhưng chân chính gặp mặt vẫn rất lo âu.

Đi tới một gian phòng có cửa giấy đóng chặt, nữ hầu trước quầy gối sau đó kéo cánh cửa ra, từ trong nhà truyền ra tiếng một người phụ nữ nói Trung văn:

"Hoan nghênh hai vị đi tới Hội quán Ôn Tuyền, ta là trì phòng Michiko."

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừu Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Vệ Vũ và Dương Thiệu - ác trị hàng loạt người thổ lộ

Bên trong sân trường, Vệ Vũ cùng Dương Thiệu không thể nghĩ ngờ là hai vì sao sáng nhất, hai người hội tụ đầy đủ những yếu tố đáng người hoàn mỹ~ khuôn mặt đẹp, nhum g Vệ Vũ lại có khí chất hơn chút, bởi vì Dương Thiệu luôn làm bộ mặt lạnh băng như muốn nói "Người lạ chớ tới gần", nhưng Vệ Vũ cũng rất biết đối đãi người khác, Trong lớp sinh vật, các bạn học tìm hắn để hỏi bài tập, Vệ Vũ luôn là rất có kiên nhẫn trả lời, tạo thành điển hình ôn hòa trước mặt mọi người.

Hai người đẹp trai này, khi được người khác thổ lộ sẽ làm sao?

Dương Thiệu:

Đi tới tòa nhà Tổng hợp, quẹo trái liền tới phòng âm nhạc. Còn chưa đi qua khúc cua, liền liền bị một bạn nữ có vẻ đẹp ngọt ngào ngăn lại.

"Bạn học Dương Thiệu, xin nhận lấy phong thư này." Bạn nữ này nổi danh là hoa khôi của trường, thanh âm nói chuyện yêu kiều, giọng nói ngọt ngào cơ hồ như muốn hòa tan người khác, có thể hạ gục bất cứ người đàn ông nào..

"Lão tử không có hứng thú. Cút ngay, không nên cản đường." Dương Thiệu chỉ dịu dàng với ba người phụ nữ, Dương mẹ, Tiểu Dương và Vệ Lan, những phụ nữ khác, cút ngay không cần hỏi.

"Cậu, cậu. cậu sao có thể nói chuyện với tôi như vậy!" Tiểu mỹ nữ không tin lại có người cự tuyệt lời tỏ tình của cô, đáng đáp cô xinh đẹp là thế, đối với bề ngoài của mình vô cùng tự tin, mới vừa nói chuyện còn có ý làm nũng, tại sao Dương Thiệu không có gục ngã dưới gấu váy cô ta vậy? (tại sao ta cũng không biết ha ha)

Không nhận được đem ngón tay hướng bên phải."Chỗ vứt rác ở bên kia, xin mời." Không để ý tới trước mặt là mỹ nhân khi gió gì, Dương Thiệu cất bước đi về phía trước.

Vệ Vũ:

Lúc tan lớp, một bạn học nữ cầm bài thi, đi tới chỗ Vệ Vũ.

"Vệ Vũ, về phần tế bào sinh vật tôi không hiểu lắm, cậu có thể chỉ giúp tôi không?" Có thể tiếp xúc gần gũi với Vệ Vũ, người bạn học nữ này cực kì hưng phấn.

Vệ Vũ sao lại không biết tâm tư của cô ta, đây là lần thứ mấy rồi? Rõ ràng có dụng ý khác:

"Cậu nói là phần tế bào sinh vật không hiểu sao?"

"Đúng đúng, đều nhìn không hiểu, người ta thật là khổ sở đó." Đương nhiên là xem không hiểu, nếu như xem hiểu rồi, sao cần phải chạy đến hỏi Vệ Vũ?

Vệ Vũ nhìn bạn học nữ cười cười, vẻ mặt cực kì rạng rỡ, nhưng lời nói giống như ngàn vạn cây độc châm ghim vào người.

"Theo tôi thấy, nguyên nhân cậu đối với tế bào sinh vật không hiểu, tế bào não của cậu không đủ phát triển, cho nên không thể giải thích nguyên lý tế bào, tôi đề nghị cậu về học lớp bồi dưỡng tế bào não, không cần làm những chuyện vô nghĩa nữa, tổn thương đến tế bào não người khác rồi." Nói xong, hắt đứng dậy rồi đi, đi nhà cậu đi.

Bạn học nữ ngồi hóa đá, bài thi sinh vật rơi bịch xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừ Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Dương Thiệu hành động ác liệt - Quà Valentine

14/2 là ngày Valentine ngày lễ tình nhân, hai bên đường rất đông các hoạt động dành cho ngày tình nhân này, có thể tùy ý thấy được mọi nơi nào hoa hồng, nào sô-cô-la . . .

Mặc dù đây là ngày lễ dành riêng cho những người yêu nhau, nhưng Dương Thiệu và Vệ Lan không có cách nào hưởng thụ trọn vẹn ngày ngọt ngào này cả, Dương Thiệu ở Công ty khoa học kỹ thuật, làm thêm giờ đến chín mười giờ là bình thường, Vệ Lan ở phòng khám trung y khám bệnh, sao có thể vì một ngày tình nhân của phương tây mà nghỉ khám đây? Vì vậy theo thường lệ, Dương Thiệu sau khi hết giờ làm lái xe đến "Phòng khám trung y Huệ Nhân" đón Vệ Lan tan làm.

Dừng đèn đỏ Dương Thiệu tùy ý để tay lên cửa xe, nhìn hai bên đường tấp lập người tới người đi, thì ra là hôm nay là ngày Valentine a. Với cá tính thực tế của Dương Thiệu, dĩ nhiên sẽ không để những loại ngày này ở trong lòng, nhưng suy nghĩ một chút, tặng cho Vệ Lan một bó hoa cũng được lắm, dù sao mỗi năm chỉ có một lần, Vệ Lan nhận được hoa, chắc hẳn sẽ rất vui chứ?

Đèn xanh rồi, nhấn chân ga, lái tới tiệm hoa.

***** Một mối cả ngày, nhìn thấy chiếc xe yêu thích của bạn trai dừng trước cửa phòng khám, Vệ Lan cảm thấy rất uất ức, lên tinh thần ngồi vào trong xe mỉm cười với Dương Thiệu.

"Cám ơn anh tới đón em tan ca. A! Đây là cái gì?" Vừa mới mở cửa xe ngồi xuống, liền nhìn thấy trước mắt "Loại vật này", Vệ Lan thất kinh, làm sao có thể có "Loại vật này" Xuất hiện?

"Valentine vui vẻ! Bó hoa này tặng cho em." Từ trước đến giờ cá tính Dương Thiệu rất nghiêm túc, lúc này lại là lộ ra ánh mắt tiểu Cầu, mong lấy lòng chủ nhân Vệ Lan ca ngợi.

Vệ Lan thấy Dương Thiệu cầm bó hoa kia, máu dồn nên não gầm lên: "Con bà nó, Dương Thiệu anh đưa cho lửa nướng đây bó hoa cúc nhựa? Anh làm như tôi chết rồi sao?" Hôm nay không phải là Valentine sao? Hoa kim ngư hay hoa hồng thì không mua, lại đi mua hoa cúc nhựa đen trắng? Huống chi làm gì có bạn trai nào tặng cho bạn gái mình hoa nhựa chứ? Là ý nói Vệ Lan cô không có máu không có tình cảm sao?

Bị quát Dương Thiệu không hiểu ra sao, không biết Vệ Lan đang tức giận cái gì. "Hoa nhựa rất tốt, bảo vệ môi trường lại thực dụng, sẽ không lãng phí nước cũng sẽ không héo tàn, còn có thể tái sử dụng, sao em lại không thích?" phụ nữ không phải đều thích hoa sao? (Vâng đều thích hoa~ cơ mà anh tặng hoa nhựa thì ai mà thích cho được aiz)

"Thích cái đầu anh!" Vệ Lan nổi tính sư tử Hà Đông, khiến cả chiếc Audi lay động vang dội, cô nổi giận cầm bó hoa nhựa nện vào người Dương Thiệu, đẩy cửa xe ra đến bên đường vẫy tay đón xe.

"Tác xi!" Một chiếc tắc xi vừa lúc chạy qua, Vệ Lan trực tiếp lên xe cũng không quay đầu lại. Dương Thiệu ngồi lại trong xe cảm bó hoa, đau khổ suy nghĩ không hiểu chuyện gì đang xảy ra đây.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừu Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Vệ Lan cùng Vệ Vũ - châm cứu

"Chắc chắc, không nghĩ cậu gầy như vậy, mà vóc người rất cường tráng ah~." Vệ Lan nhìn Vệ Vũ trước mắt chỉ mặc mỗi chiếc quần cụt, ánh mắt sắc lạnh đại thúc đánh giá vóc

người của em trai.

"Hừ, chị thích thì đi nhìn Dương Thiệu đi, cậu ta tập luyện chuyên cần hơn em đó." Bạn trai của Vệ Lan là Dương Thiệu, bạn tốt nhất của Vệ Vũ, anh ta biết bạn gái rất thích Arnold Schwarzenegger vóc người cơ bắp, vì vậy rất nỗ lực tập thể dục.

"Ai u, mỹ nữ ăn đậu hũ cậu còn ngại, không nên lộn xộn, tiếp theo sẽ châm cứu lồng ngực, lộn xộn châm sẽ bị lệch đi, xuyên qua tim cậu đó." Nhìn thấy Vệ Vũ có chút kích động, Vệ Lan vội vàng nhắc nhở hần "Ngồi nghiêm chỉnh".

Vệ Vũ cảm giác mình như một con cá nằm trên thớt mặc cho người ta chuẩn bị chém giết, kể từ khi học Trung y Vệ Lan bắt đầu thực hành châm cứu, mỗi lần về nhà tìm hần để làm thí nghiệm.

Lần này cũng không ngoại lệ, Vệ Vũ hai tay bị cầm năm sáu cây kim, hiện tại trên ngực cũng cắm vài cây kim.

Vệ Lan thận trọng đem châm cắm ở huyết Thiên Trung, nhũ căn trên huyết, đem châm từ từ ấn xuống, thở phò một hơi."Đại não thành công, duy trì tư thế này không nên cử động năm phút đồng hồ là có thể rút ra rồi."

"Tác dụng của việc châm cứu lần này là gì?" Lần trước hần nằm ở trên giường, phần lưng bị cầm chỉ chút châm, Vệ Lan nói là có hiệu quả "Trị liệu bả vai đau nhức".

"Cái này đó. Hắc hắc, có thể làm ngực lớn hơn và thúc đẩy tuyến sữa." Không có biện pháp, ai kêu ba mẹ chỉ sinh ra một em trai mà không sin hèm gái đây, cô không thể tìm Tiểu Dương sát vách để thử nghiệm, không thể làm gì khác hơn là đành chấp nhận

lấy Vệ Vũ làm thể thân. Thấy em trai tức sùi bọt mép, bộ dáng muốn tính sổ với cô, Vệ Lan vội vàng bổ sung một câu:

"Cậu không giúp chị cũng được, vậy vậy chị đi tìm Tiểu Dương!"

Rất tốt, xem như chị lợi hại! Vệ Vũ ngoan tuyệt trừng Vệ Lan, quyết định sẽ phải cảnh cáo cho Dương Thiệu biết, bảo hần quả cho tốt phụ nữ của mình!

Vệ Lan cùng Tiểu Dương —— châm cứu thất bại

Một hôm, Vệ Lan mang theo một hộp sô-cô-la ngon đi đến Dương gia, chuẩn bị tìm Tiểu Dương để dụ dỗ tiến thành thí nghiệm. Thật vất vả mới tìm được Vệ Vũ mà hôm nay hần lại tham gia hoạt động ở xã đoàn không về, khiến Vệ Lan chỉ có thể "Nhân lúc yếu đuối mà vào tìm Tiểu Dương đáng yêu thời.

Bởi vì huyết vị nam nữ khác biệt, cho dù có dùng Vệ Vũ với Dương Thiệu làm chuột bạch, Vệ Lan vẫn phải tìm nữ sinh để thực tập, cô cũng không nhẫn tâm xuống tay với Tiểu Dương, nhưng nếu như không luyện tập, cô cũng không thể tốt nghiệp.

Tiểu Dương ở trong phòng, nhìn chị Vệ Lan đi tới đi lui ngoài cửa, tò mò ôm gối con cừu

nhỏ hỏi:

"Chị Vệ Lan, sao chị lại ở đây?"

Trời cũng giúp ta, lần này chính là "Đề vào miệng cọt"Rồi. Vệ Lan lộ ra nụ cười lấy lòng, trước tiên đưa sô-cô-la cho Tiểu Dương: "Dương Dương, hộp sô-cô-la này cho em, ngọt ngào ăn thật ngon đó."

Người bạn nhỏ này thấy sô-cô-la thì rất vui vẻ."Oa, cảm ơn chị Vệ Lan." Có chocolate, thật tốt!

Mắc câu mắc câu, nội tâm Vệ Lan rất vui vẻ. Trước thử dò xét hỏi: "Dương Dương sợ chích sao?"

Cái gì! Muốn châm cứu sao? Nghe được chích, mặt Tiểu Dương lập tức biến thành trái khổ qua (mướp đắng)

"Em không thích chích. Em không có ngã bệnh, tại sao lại muốn châm?" Tiểu Dương khốn hoặc, nghiêng đầu mở to mắt nhìn Vệ Lan cảm thấy rất nghi hoặc.

Ừm. Loại ánh mắt vô tà này, thật sự là khiến Vệ Lan không cách nào tiếp tục "Rêu rao lừa gạt", trong lòng cảm giác áy náy sinh ra.

Tiểu Dương nhìn Vệ Lan không nói lời nào, cho là thật phải đem cô đi thử châm đi, thế là đưa ra gối ôm con cừu nhỏ, làm bộ đáng thương nói: "Chị Vệ Lan, nếu như muốn chích, có thể châm con cừu nhỏ này không châm em được không? Cừu non không sợ đau, có thể châm được rất nhiều đó." ai. Vệ Lan thờ dài một hơi, được rồi được rồi, vậy là xuống tay không được, đi tìm những bạn học khác luyện tập lẫn nhau là được rồi. Từ chối nhả gối ôm của Tiểu Dương, thất vọng đi về nhà.

Vệ Lan cùng Dương Thiệu — Châm cứu

Tính đúng thời gian, Dương Thiệu trở về Dương gia rồi, Vệ Lan vui vẻ mang theo dụng cụ châm cứu hướng Dương gia chạy đi.

Trước thân thiết cùng Dương ba Dương mẹ chào hỏi, sau vẫy vẫy tay chào Tiểu Dương đang ôm gối con cừu nhỏ núp sau ghế sofa, theo thói quen hướng lầu hai chạy thẳng.

"Anh đã về rồi!" Vừa mở ra cửa phòng, Vệ Lan cũng rất nhiệt tình nhào tới Dương Thiệu.

"Ừ." Đem người ôm thật chặt vào ngực, tuổi trẻ khí thịnh Dương Thiệu không chịu nổi kích thích của nhuyễn ngọc ôn hương trong ngực, dục vọng bốc hỏa.

"Cởi áo nhanh một chút để em châm cứu cho anh!" Hào sử dụng một con chuột bạch là Vệ Vũ, lần trước "Bộ ngực lớn & xúc tiến sữa" Sau đã không chịu để cô châm cứu, hiện tại chỉ còn lại người con gái Dương Thiệu này.

Dương Thiệu vốn tưởng rằng Vệ Lan nhiệt tình bảo anh cởi áo như vậy là muốn "Làm vận động", không nghĩ tới lại là châm cứu. Anh nhớ mấy ngày trước Vệ Vũ mới tố cáo Vệ Lan làm xằng bậy hấn.

"Em quên khi trước em châm nhầm chỗ, hại mặt mũi thần kinh nửa ngày mất cân đối sao?" Dương Thiệu nhẹ giọng nói, nhưng càng ngữ điệu êm ái, càng làm cho người ta cảm nhận được oán niệm thâm trầm. Ngày đó sau khi châm cứu, Dương Thiệu nửa ngày bị tê dại, hoàn toàn mất tác dụng của các dây thần kinh.

"Ai u, dù sao anh bình thường cũng không có vẻ mặt gì, mất cân đối một cái thì có khác biệt sao?" So đo như vậy làm gì chứ.

Dương Thiệu nheo mắt nguy hiểm, xem ra đối với người phụ nữ này dùng mềm không có tác dụng. Anh thuận tiện cởi áo ra, lộ ra cơ ngực bền chắc cùng cơ bụng sáu múi.

"ㄟ ㄟ, cởi áo là tốt, cởi quần làm gì?" Vệ Lan nhìn Dương Thiệu tiếp tục cởi quần ra, vội vàng ngăn lại.

Đem quần dài đá rơi xuống một bên, trực tiếp đem Vệ Lan áp đảo ở trên giường. "Anh nghĩ, vì để phòng ngừa em châm cứu thất bại hại thân thể anh, chúng ta hay là trước thay Dương gia lưu đời sau rồi châm cứu."

Ừm ừm ừm, bị đặt dưới người Dương Thiệu Vệ Lan ra sức thoát ra, nhưng chắc hẳn phải vậy, cuối cùng cũng bị Dương Thiệu thuần phục cho ngoan ngoãn lại.

~ HOÀN CHÍNH VĂN ~

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừu Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: ngoại truyện :Vệ Lan bị ăn sạch!!!

Vệ Lan có ngoại hình bắt mắt, là nhân vật chạm tay vào là bỏng, hơn nữa chưa thấy Hộ hoa sứ giả nào bên người nàng, vì vậy nam sĩ người nhào trước người tề sau thi nhau theo đuổi. Nhưng vị đại tiểu thư này lạnh nhạt vô cùng, ít khi tham gia bất cứ hoạt động tập thể nào, nhưng cô càng thần thần bí bí như vậy, càng nhiều người mãnh liệt muốn mời cô tham gia, khiến Vệ Lan phiền chết đi được.

Sau khi tan lớp, Vệ Lan đang thu đồ, một bạn học cắt ngang "Vệ Lan, lễ tế trời lần này cậu có rảnh không? Lần này quan hệ hữu nghị có tư cách tham gia rất cao, lớp chúng ta rất nhiều nữ sinh đều muốn tham gia." Đồng học đảm nhiệm quan hệ xã hội, thành khẩn nói chuyện với Vệ Lan.

"Cậu cũng không phải không biết tôi với cái quan hệ hữu nghị gì đó không có hứng thú, sao cứ phải hỏi đi hỏi lại tôi?" Không biết cô đã cự tuyệt mấy trăm lần, sao vẫn còn chạy tới hỏi cô?

Về mặt của bạn học quan hệ xã hội kia nhớ nhé."Nhưng Đối phương nói nếu như Vệ Lan cậu không đi, bọn họ sẽ không nguyện ý cùng chúng ta quan hệ hữu nghị."

Chắc! Điều kiện tốt thì ngon sao?"Cái loại đàn ông đó cũng không cần quan hệ hữu nghị làm gì! Bày ra cái tư thái kia là muốn chết sao? Cũng không phải là khoa Trung y không tìm được quan hệ hữu nghị nào khác."

"Nhưng đối phương thực sự có điều kiện rất tốt ah, cậu không muốn nhưng chúng tôi muốn, hơn nữa chúng ta cũng học năm 3 rồi, không đi quan hệ hữu nghị sẽ phải đi thực tập tốt nghiệp đó, coi như tôi cầu xin cậu, vì lợi ích tập thể, cậu đi cùng đi, làm ơn ~" bạn học dùng khổ nhục kế, khôn khéo cầu xin Vệ Lan.

Vệ Lan cảm thấy thật khó khăn, cô cũng rất muốn giúp các bạn học, nhưng người khác., trong lúc bất chợt điện thoại di động của cô vang lên, nhìn thấy tên, là anh! Chào tạm biệt bạn học, đi ra hành lang nói chuyện điện thoại.

"Này, có chuyện gì? Không phải nói không có chuyện gì thì không gọi sao?" Đáng ghét, đều là đàn ông thôi, đem mình ăn sạch sành sanh, hại cô một chút tự do cũng không có.

"Tan lớp chưa? Anh mua gà nướng chanh, buổi tối cùng nhau ăn." Thì ra là Dương Thiệu gọi tới.~

Vệ Lan nuốt nước miếng, đó là món gà nướng cô thích ăn nhất, chỉ là cửa tiệm kia buôn bán rất tốt, nếu mua phải xếp hàng thật lâu, gà mới nướng ra lò cũng rất nhanh bị mua hết.

"Tốt ~, Là gà nướng! Đúng rồi, chủ nhật bạn học em nhờ đi tham gia quan hệ hữu nghị, em thực sự chỉ giúp một tay cho thêm nhân số thôi, em có thể đi không?" Đáng ghét a, duy ngã độc tôn Vệ lan không sợ trời không sợ đất, cư nhiên phải hơn đối với Dương Thiệu tiểu nam nhân này ăn nói khép nép, muốn đi cái kia cũng phải xin phép anh.

Bên kia điện thoại trầm mặc ba giây đồng hồ, Vệ lan cho rằng anh sẽ cự tuyệt không nghĩ rằng anh lại đồng ý: "Tốt a, em muốn đi thì cứ đi." Nghe thế, Vệ Lan hai mắt mở thật to, nhưng câu tiếp theo khiến Vệ Lan đỏ mặt hỏi: "Vậy nhân dịp ngày nghỉ này, anh mang trái cây tới nhà em thăm ba mẹ, nhân tiện nói họ biết chúng ta đang lui tới."

"Không cần a." Hai người bọn họ qua lại, Vệ Lan cũng yêu cầu, sẽ không công khai, bởi vì cô thật sự không thể tiếp nhận Dương Thiệu nhỏ hơn cô năm tuổi, từ chị em biến thành người yêu, Dương Thiệu vô cùng không hài lòng thái độ trốn tránh của Vệ Lan, nhưng anh không muốn ép Vệ Lan quá mức, cho nên chấp nhận ủy khuất, nhưng Vệ Lan trả giá cao chính là — bị Dương Thiệu ăn sạch sành sanh! Vệ Lan biết ba mẹ mình thích Dương Thiệu ra sao, nếu để cho bọn họ biết cô cùng Dương Thiệu đang qua lại, bọn họ nhất định sẽ lập tức thông báo toàn thể mọi người, cùng Dương ba Dương mẹ háo hức nói chuyện, lập tức mở bữa tiệc rượu gà cô đi! Cô còn trẻ, không muốn lấy chồng sớm!

"Vậy em còn muốn đi quan hệ hữu nghị sao?" Khi "Nhân tình bí mật" đã là cực hạn của Dương Thiệu, bây giờ nghe bạn gái muốn đi quan hệ hữu nghị, ngữ điệu âm trầm truyền đến, khiến Vệ Lan rung mình.

"Không đi không đi."

"Ừ, vậy hãy nhanh trở lại, bắt đầu từ bây giờ mỗi ba phút, anh sẽ cắm một cây châm vào con gà, gà nướng càng có nhiều châm, nước cốt gà sẽ chảy ra càng nhiều." huyết đạo của gia cầm cũng không khác con người là bao nhiêu?

"Không cần a, chờ em lập tức trở về." tinh hoa của gà nướng chính là nước cốt gà, nếu đem bỏ nước cốt gà đi, thì sao có thể ăn ngon được nữa.

Vội vàng trở lại phòng học, đem đồ dùng cá nhân cất gọn, trực tiếp cự tuyệt bạn học đang chờ: "Xin lỗi, tôi sẽ không đi, lần này sẽ không sau này cũng sẽ không, đừng đến hỏi tôi nữa." Ôi gà nướng, Vệ Lan lao thật nhanh ra khỏi phòng học, nội tâm nghĩ đến: gà nướng chờ ta một chút!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừu Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Ngoại truyện về Tiểu Dương: Diệt cỏ phải diệt tận gốc

Vệ Vũ 3 năm trung học, đều dùng cơm ở Dương gia. Bởi vì ba mẹ của Vệ Vũ bận rộn xã giao bên ngoài, Vệ Lan lên đại học ra ngoài ở, bữa tối thì chỉ có mình Vệ Vũ ăn, không thể làm gì khác hơn là một mình đi mua thức ăn ngoài. Dương mẹ không nở nhìn vậy, vậy nên nói chuyện với ba mẹ Vệ Vũ, để hẳn tối Dương gia ăn cơm cũng tốt lắm, nhiều hơn một cái bát một đôi đũa cũng không có tổn kém gì.

Ba mẹ Vệ Vũ rất cảm kích Dương mẹ, thật ra thì bọn họ hồ thẹn với hai đứa con hơn, bọn họ bận rộn sự nghiệp, bây giờ cũng không còn thời gian để chăm lo cho chúng, nhưng hai người họ cực khổ làm ăn, cũng là vì cho hai đứa con điều kiện tốt nhất để lớn lên.

Vệ Vũ dĩ nhiên vui về đến Dương gia ăn cơm, kể từ đó, có nhiều thời gian chung sống với Tiểu Dương hơn. Vệ Vũ sau khi tan lớp, sẽ tới "Vườn trẻ Tiểu Thái Dương", đón Tiểu Dương tan học thuận tiện về Dương gia ăn cơm.

Bạn tốt Dương Thiệu đối với sự yêu thương trẻ nhỏ của Vệ Vũ vô cùng khinh thường! Huống chi đó là đứa em gái yêu thương nhất, nhưng Vệ Vũ cũng không phải là đèn đã cạn dầu, hẳn biết Dương Thiệu thích chị gái mình đã lâu, đáng tiếc Vệ Lan đối với "tình chị em" Cực kỳ bài xích, cô cực tuyệt tiếp nhận cậu trai nhỏ, ra đòi muộn hơn cô một ngày cũng không được! Cho dù Dương Thiệu là người ưu tú đến mấy cũng không được.

Dương Thiệu không thể làm gì khác hơn là ngược lại nhờ Vệ Vũ giúp đỡ, vì vậy liền trao đổi với bạn thân của mình.

Tựa như thường ngày Vệ Vũ tan lớp, liền cười xe đạp đến "vườn trẻ Thái Dương" đón Tiểu Dương.

"Ha ha, hôm nay anh Vệ Vũ tới đón Tiểu Dương đó. Tiểu Dương anh Vệ Vũ tới này." Giáo viên vườn trẻ đứng ở cửa chào hỏi Vệ Vũ, sau đó gọi Tiểu Dương ra ngoài.

"Anh Vệ Vũ!" Tiểu Dương vui vẻ đẹp túi sách lên, chạy tới chỗ Vệ Vũ.

Vệ Vũ ngồi chồm hồm người xuống, giang hai cánh tay ôm Tiểu Dương. "Tiểu Dương hôm nay có ngoan ngoãn không? Hôm nay ăn điểm tâm gì?" Thuận tay đem túi sách nhỏ của Tiểu Dương đặt vào giỏ xe đạp.

Thật ra thì cái giỏ xe này có chuyện rất sâu xa, chiếc xe đạp này là xe ba mẹ hẳn mua cho khi lên trung học, vốn thịnh hành xe đạp leo núi, gắn thêm giỏ đựng đồ, giống như xe đạp của các bà đi chợ mua rau. Nhưng có thể để chút đồ của Tiểu Dương vào, dù sao hẳn một đại nam sinh, phải hi sinh cái xe yêu quý nhất của mình cũng không hề gì.

Không sao, dù sao chiếc xe đạp này cũng chỉ là công cụ tạm thời, đợi khi hẳn được 18 tuổi, hẳn nhất định phải mua một cái xe máy Sói hoang thật anh tuấn, đó là ước mơ của đàn ông a~!

Vệ Vũ dắt xe đạp, phối hợp với tốc độ đi như rùa bò của Tiểu Dương để tản bộ, hơn nữa cũng rất chú ý đến xe cộ bên đường tránh cho Tiểu Dương bị xe đụng vào.

Bình thường Tiểu Dương rất vui về chia sẻ những chuyện xảy ra trong lớp học với Vệ Vũ, hôm nay thái độ khác thường, mặt như đưa đám nói: "Anh Vệ Vũ, hôm nay điểm tâm bọn em ăn bánh trứng, nhưng bánh trứng của em bị Vương Tiểu Minh cướp mất." Vì Vương Tiểu Minh, cao hơn Tiểu Dương một cái đầu, cô căn bản không giành lại nổi bánh trứng của mình.

Cái gì? Tiểu Dương của hẳn ở vườn trẻ bị bắt nạt?

"Tên Vương Tiểu Minh mất lời kia giành bánh trứng của em sao?" Rất tốt, hẳn sẽ tìm thời gian thích hợp để hảo nói chuyện với tên nhóc kia một chút.

Tiểu Dương vô tội gật đầu một cái. "Ừ, nhưng mà cậu ta có nói, chỉ cần em nguyện ý làm bạn gái nhỏ của cậu ta, sẽ trả lại bánh trứng cho em đó."

Trời ạ! Nếu như hẳn mà là ba mẹ của Tiểu Dương, hẳn liền lập tức đổi nhà trẻ cho Tiểu Dương! Mới một vườn trẻ mọc lên một lũ tiểu quỷ, cũng dám giành tâm can bảo bối của hẳn! Vệ Vũ vô cùng lo lắng phản ứng của Tiểu Dương, vội vàng dựa xe vào ven đường, thận trọng hỏi Tiểu Dương: "Này vậy Tiểu Dương trả lời sao?"

Tiểu Dương phát ra âm thanh nho nhỏ đáng yêu, cười nói: "Em nói với Vương Tiểu Minh em đã là bạn gái của anh Vệ Vũ, cho nên không thể làm bạn gái cậu ta được." Cô còn nhớ rõ từ trước, anh Vệ Vũ nói rất nhiều lần "Tiểu Dương là bạn gái của anh Vệ Vũ".

Thật sự là quá cảm động, Tiểu Dương của hẳn thực sự quá hiểu chuyện rồi. "Tiểu Dương biết bạn gái là gì không?" Vệ Vũ nói với Tiểu Dương rất nhiều lần "Tiểu Dương là bạn gái của anh Vệ Vũ", nhưng còn không giải thích với Tiểu Dương ý nghĩa của bạn gái là gì? (Cho tôi xin~ em ấy mới được năm sáu tuổi anh đã tiềm nhiệm ý niệm bạn gái vào đầu em ấy!!!)

"Ừ." Tiểu Dương tròn mắt rất đáng yêu như con cún nhỏ, mắt nháy nháy, nói cho Vệ Vũ biết đáp án trong đầu. "Chính là so bạn tốt hơn một chút, có thể cùng nhau ăn điểm tâm."

Bởi vì anh Vệ Vũ sẽ cùng Tiểu Dương ăn điểm tâm, sẽ bắt cô ăn cơm, không giống anh Dương Thiệu, cả ngày nhốt mình trong phòng đọc sách, không cùng cô đi chơi.

Đây là đáo án quái quỷ gì? Nhưng Tiểu Dương đang học ở vườn trẻ, câu trả lời này cũng coi như hợp tình hợp lý, dù sao cô chỉ là bạn gái hẳn là được rồi.

"Tiểu Dương, sau này nếu tên Vương Tiểu Minh đó cướp đoạt điểm tâm của em nữa, em phải nói cho giáo viên biết hiểu không?" Tiểu Dương ngây ngốc của hẳn, bị người ta khi dễ còn ngây ngốc không hiểu để báo cho giáo viên xử lý.

"Biết." Thật ra thì nói với giáo viên cũng chẳng quan hệ, nói với anh Vệ Vũ mới tốt.

Thế là một lớn một nhỏ, lại dắt xe đạp, bước chân chậm rãi đi.

***** Thời gian tan lớp ở vườn trẻ, Vệ Vũ hôm nay đặc biệt tới trước thời gian để xử lý tên nhóc kia~ chiến tranh của những người đàn ông!!

"Hôm nay tương đối sớm đó, cô đi gọi Tiểu Dương." Giáo viên đang định kêu Tiểu Dương bị Vệ Vũ ngăn lại.

"Cô à xin chờ một chút, trước không cần gọi Tiểu Dương ra ngoài, nếu có thể, giúp em gọi bạn nhỏ Vương Tiểu Minh ra được không?"

Giáo viên vườn trẻ sững sốt. "Àch, tìm Tiểu Minh có chuyện gì sao?" Vệ Vũ lộ ra nụ cười sát thủ siêu cấp, cười vô tội: "Bởi vì tiểu Minh rất quan tâm tới Tiểu Dương, vì vậy Dương mẹ đặc biệt chuẩn bị một quà tặng nhỏ cho tiểu Minh, hi vọng cô gọi Tiểu Minh ra cho em." Lý do này đủ đường hoàng đi?

Hoá ra là như vậy a, hiểu rõ nguyên nhân, giáo viên yên tâm gọi Vương Tiểu Minh ra ngoài. "Dương mẹ quá khách khí, em chờ một chút, cô đi gọi tiểu Minh ra ngoài." một lát sau, một Tiểu Mập lẩn ra, Tiểu quý này đánh giá người đại ca tìm hân.

Bị tiểu quý quan sát, Vệ Vũ cũng tỏ ra oai phong~ con lợn béo này cũng muốn cướp bạn gái hân sao? Đừng hòng mơ tưởng.

Vệ Vũ đặc biệt kéo hân đến góc, cúi người xuống bằng với chiều cao của Vương Tiểu Minh nói: "Anh là hàng xóm của Tiểu Dương, anh tên là vệ Vũ, , cái bánh trứng này cho em ăn." Quả nhiên là tiểu quý hám ăn, vừa nhìn thấy có ăn, lập tức đưa tay đem điểm tâm nhai ngấu ngiến.

Tốt bắt đầu đã thành công một nửa, trước mắt Tiểu Mập Mập đã bị hân thu mua. Có thể bắt đầu phát động công kích. "Anh biết rõ em thích Tiểu Dương, vì vậy anh đặc biệt nói cho em biết sở thích của Tiểu Dương, để cho có thể hiểu rõ em ấy hơn." Cùng tiểu quý nói chuyện, chính là hân đã chuẩn bị rất tốt.

"Ừ, đại ca anh thật tốt đó." Miệng nhét lấy thức ăn, Vương Tiểu Minh nói không rõ câu.

"Đầu tiên, Tiểu Dương thích ăn nhất rau cải, nhất là khổ qua, em ấy thích ăn nhất là khổ qua, ăn xong miệng đều vị khổ qua !" Hắc hắc, hân đã thăm dò, Tiểu quý này ghét nhất ăn rau~

"Nhưng thỉnh thoảng em không thích ăn khổ qua." Nghe được khổ qua Vương Tiểu Minh mắt đen thành một hàng, mặt như cái bánh bao ngâm nước. Hân không thích ăn rau cải, ghét nhất ăn khổ qua, ai dám bắt nó ăn nó liền cắn người đó!

Quản mi thích hay không? Vệ Vũ rèn sắt khi còn nóng, nói tiếp: "Vậy làm sao đây? Tiểu Dương vô cùng thích ăn khổ qua, mỗi ngày đều muốn uống khổ qua canh, nước ép khổ qua, hơn nữa nhà Tiểu Dương còn trồng cây khổ qua, bởi vì ăn quá nhiều khổ qua, cho nên để cái rổ đều đều thối giống khổ qua một dạng đó~." (Đoạn này buồn cười quá mất~)

Ác, thật buồn nôn đó, bị này đại ca ca nói như vậy, Vương Tiểu Minh nhất thời ăn không vô bánh trứng. "Có thật không. . . ." Mặc dù Tiểu Dương bộ dáng hết sức đáng yêu, giọng nói cũng thật đáng yêu, nhưng nếu bạn ấy thích ăn khổ qua như vậy, vậy hay là không cần tìm bạn ấy làm bạn gái, hân có thể đi Tiểu Ban làm bạn gái!!!

"Là thật, hơn nữa anh len lén nói cho em, Tiểu Dương đi đại tiện~ cũng cùng một dạng thói như khổ qua đó!" Đáng ghét, hân không tin nói thành như vậy, tiểu tử này còn muốn Tiểu Dương làm bạn gái hân.

"Thỉnh thoảng thỉnh thoảng thỉnh thoảng không cần Tiểu Dương làm bạn gái nữa!" Hân quyết định theo đuổi Tiểu Ban, không thèm giành điểm tâm với Tiểu Dương nữa.

Vệ Vũ thoải mái mà gật gật đầu, rất tốt, vấn đề đã được giải quyết.

Được rồi, hân đi vào gọi Tiểu Dương ra, chuẩn bị về nhà thôi.

**** Qua vài ngày, Vệ Vũ vừa ăn cơm vừa gấp rau cải cho Tiểu Dương, vừa nói: "Đúng rồi, béo mập Vương Tiểu Minh, hôm nay chưa có đi học, cô giáo bảo là cậu ta chuyển trường rồi."

"Ừ, tại sao vậy?" Dương mẹ thỉnh thoảng cũng sẽ đi đón Tiểu Dương tan học, đối với Vương Tiểu Minh cũng có chút ấn tượng, rất mập mập chứ sao.

"Nghe nói cậu ta không thích ăn bữa trưa ở vườn trẻ, cho nên liền chuyển trường rồi." Nhưng Tiểu Dương cảm thấy đồ ăn gì đó ở vườn trẻ cũng ăn thật ngon nha, nhưng mấy ngày gần đây đều ăn khổ qua, trước kia sẽ không thường ăn khổ qua. "Là thế này phải không? Thật là bạn nhỏ kén ăn, Tiểu dương không thể bắt chước được." Dương ba vội vàng cơ hội giáo dục con, không hy vọng con gái của mình biến thành bạn nhỏ kén ăn.

"Vâng, con sẽ không kén ăn đâu." Anh Vệ Vũ nói qua, không thể kén ăn, nếu không sẽ biến thành Ai Đông Qua. (ta chịu)

Dương Thiệu không nói một câu, nhìn người ngồi bên cạnh Tiểu Dương, bạn tốt vui vẻ, khề nhưong mảy phải, sử dụng ánh mắt hỏi thăm: "Là chuyện tốt cậu làm?"

Vệ Vũ rất ấn ý với Dương Thiệu sử dụng ánh mắt nói, nháy mắt hai cái, ý là: không sai, cần ta là chết! ! Ha ha.

Tinh luyến đồng thật là bất trị (yêu trẻ nhỏ~ trâu già gặm cỏ non). Dương thiệu chép miệng, bày tỏ: Cậu đúng là cái đồ biến thái.

Vệ Vũ tâm tình rất tốt không trả lời Dương Thiệu.

Hắc hắc he he, nhưng hân là tự móc tiền túi, tiền xài vặt của mình, mua mấy thùng khổ qua, mấy ngày nay buổi sáng, nhờ mấy người bán hàng rong bán khổ qua, lấy danh nghĩa "Thiện tâm nhân sĩ" đưa tới vườn trẻ ! (anh này cũng đầu tư phết!!)

Kể từ đó, Vương Tiểu Minh này ghét khổ qua, liên tiếp hai ba ngày đều phải ăn khổ qua, nhất định sẽ oán trách với ba mẹ, dù sao tính cách bốc đồng của Tiểu quý kia tám phần là được bố mẹ cưng chiều, chỉ cần Vương Tiểu Minh không chịu nổi vườn tre muốn chuyển trường, ba mẹ của cậu ta cũng phải chuyển trường giúp con!!!.

Có câu nói: Diệt cỏ phải diệt tận gốc. Tránh khỏi"Gần quan được ban lộc"Chuyện ngu xuẩn như thế xảy ra, vẫn là nhanh chóng đuổi tình địch chạy xa một chút.

Ha ha ha, bạn trai của Tiểu Dương, vĩnh viễn chỉ là hắc cái tên Vệ Vũ này là duy nhất!!!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Sói Hoang Và Học Sinh Cừu Non* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.